

KAY HOOPER

KIO/KAN

V ZAJETÍ
STÍNŮ

KAY HOOPER

V ZAJETÍ STÍNŮ

DINAH

Jakmile vešla do kuchyně, vzhledl Kane MacGregor od ranních novin. Opět mu blesklo hlavou, že Dinah Leightonová je jedinou ženou, kterou zná, jíž se daří budít dojem neuvěřitelně čimorodé osoby, ačkoliv nikdy nechodí rychleji než procházkovým tempem. Rozhodně je to podivuhodná vlastnost.

„Už zase nestíhám," oznámila mu Dinah místo pozdravu a odhodila aktovku na židli proti němu. Obešla pracovní desku, aby si nalila hrnek kávy. Každé ráno vařil kávu on. Oblíbil si směs s výraznou chutí a vůní. Také Dinah ji rychle přijala za svou, třebaže nápoj samotný spíše považovala za jednoduchý a účelný prostředek, kterým rychle nadopuje organismus pro ni tolik potřebným kofeinem.

„Zase jsi zamáchl budík." Nezlobila se, pouze konstatovala fakt.

„V poslední době ses dost nadřela, tak jsem si myslel, že by sis mohla pro změnu přispat. Tak pozdě zase není. Je něco po deváté. Máš po ránu nějakou schůzku? Večer ses o ničem nezmínila."

„Kdepak, žádná schůzka." Lžičkou přidávala do šálku tolik cukru, až se Kane zašklebil. Potom do nápoje nalila pořádnou dávku smetany, takže se, podle Kaneova názoru, už o kávě ani nedalo mluvit. „Já jen... Návštevy jsou pouze dvakrát denně a večer zásadně chodím pozdě."

Dnes je čtvrtek. Neuvědomil si to.

„Promiň, Dinah. Kdybys mi připomněla..."

Vyslala k němu prchavý úsměv. „Nelam si s tím hlavu. Myslím, že mám ještě čas." Zastrčila do toustovače dva plátky chleba a opřela se o pult.

Kane se na ni zkoumavě zadíval. Namlouvá si to, anebo se na ní opravdu začíná projevovat přepracování? Dinah vypadala přepadle. Nejprve se domníval, že je to kvůli té nehodě, ale nyní si tím nebyl tak jist. Dinah měla občas sklony zakousnout se do práce a zbytek světa pustit z hlavy. Jde o to i tentokrát? Jedná se snad o další lidský příběh, jenž ji pohltil tak, že už nedokáže myslet na nic jiného?

Nejraději by ji objal. Ale neudělal to. Znal ji natolik dobře, aby věděl, kdy se k ní nemá přibližovat. Dokázal číst řeč jejího těla. Moc dobře rozpoznal v jejím postoji varování. Ani Dinah se k němu již dlouho nepřitulila. Ani se ho nedotkla. V tomto okamžiku je dělila nejenom délka místnosti a pracovní deska, ale dokonce i stůl. Navíc se k němu Dinah neustále točila zády.

Může si na ně rovnou pověsit značku „vstup zakázán" napadlo Kanea. Vyvedenou neonovými písmeny. Pocítil podráždění.

„Stavíš se cestou do práce ve špitálu?" otázal se, aby řeč nestála. Uvažoval, zda se má do nepříjemného tématu pustit hned, anebo radši vyčkat.

Dinah pohlédla na náramkové hodinky se širokým ciferníkem, které jí na zápěstí přidržoval kožený pásek, a nepřítomně přikývla. „Jen na pár

minut."

„Nemusíš tam přece jezdit dvakrát týdně."

„Ale ano." hlesla. „Musím."

„Není to tvoje vina, Dinah."

„Já vím." Hlas se ji však nejistě zachvěl. Nejspíš si to uvědomila, protože si odkašlala a pak okamžité změnila téma hovoru. Mazala si přitom chléb máslem. „No, v každém případě dnes nemáme společnou cestu. Alespoň předpokládám. Steve mě neustále honí, abych udělala rozhovor s tím stavebním inspektorem. Jenže ten zatracený chlap není k zastižení, takže budu potřebovat džíp."

Steve Hardy stál v čele malého, ale dobře známého časopisu. Dinah pro něho pracovala. Měl na ní stejné vysoké nároky, jaké na sebe kladla i ona sama.

„Další skandální odhalení?" prohodil Kane vesele. „Korupce a úplatkářství ve městě?"

Rozesmála se. „Kéž bys měl pravdu. Ne, tentokrát to má být seriál o státních úřednících. Znáš to jak vypadá jejich obvyklý pracovní den, a tak. Vlastně jde o to zjistit, koho platíme z našich daní a za co radní utrácí vybrané dolary."

„To pro tebe bude hračka,"

Dinah pokrčila rameny. „Nejspíš jo."

Kane sledoval, kterak si potřela topinku pořádnou dávkou hroznového želé a hladově se do ní zakousla. Ať dělá co dělá, vždycky je na ni příjemný pohled, uvažoval. Není sice oslňující krasavice, ale zatraceně pěkná ženská to je. V obličeji má pravidelné, ne však zrovna jemné rysy. Ale to, co člověka na její tváři okamžitě upoutá, jsou klidné modré oči, jež občas vidí víc, než by jeden čekal. Světle plavé vlasy si dávala stříhat dost nakrátko a účesu nevěnovala pražádnou pozornost „vstánu, tak jdu," komentovala často svůj sestřih. Smyslné tělo dnes maskovala jednoduchou pletenou tunikou a džínsy. Ani o módu se Dinah příliš nestarala. Dnešní oděv toho byl důkazem. Na druhou stranu na tom v jejím případě tolik nezáleželo, protože chlapy ani tak nezajímaly její šaty, ale dokonalá postava, která se pod nimi skrývala. Kamkoliv šla, přitahovala pohledy lidí. Přinejmenším těch rodu mužského.

Sám Kane se o tom přesvědčil před šesti měsíci.

Netrvalo dlouho a intimně se sblížili, ale vzájemné poznávání zdaleka ještě neskončilo. Byl to zdoluhavý proces, který vyžadoval postupovat obezřele. Oba byli naprosto nezávislí lidé, oddaně se věnovali svým profesím. Měli za sebou složitou minulost a pár nepovedených vztahů, které po sobě zanechaly hluboké jizvy, a tak nikterak nespíchali vrhnout se do víru vášní.

Momentálně žili tak, jak jim to vyhovovalo.

Obezřetný přístup ve vztahu může znamenat buď dobrý začátek,

anebo rychlý konec. Jejich partnerství se však zdárně rozvíjelo. Téměř proti vlastní vůli se den ode dne více sbližovali, takže už spolu nesdíleli pouze postel. Váhavě si začali vyměňovat stanoviska a názory, svěřovali se, co komu chutná, a vzájemně si porovnávali žebříčky hodnot. To, co jeden o druhém zjistil, se oběma zamlouvalo.

Alespoň donedávna, pomyslel si Kane.

Zpočátku spolu nebydleli. Téměř čtyři měsíce se dohadovali, zda „u tebe nebo u mě“, až Kanea napadlo, zda by jí neměl navrhnout společné bydlem, aby odpadlo každonoční otravné přejíždění sem a tam.

A pak se to stalo. Před více než měsícem došlo k té nehodě a Dinah se mu začala vzdalovat. Domníval se, že za to můžou obavy o život přítelkyně a nepochopitelný pocit viny, jenž Dinah sužoval. Dnes poprvé se však sám sebe ptal, jestli tak tomu je doopravdy.

„Vrátím se nejspíš velice pozdě,“ oznámila mu Dinah, zatímco se prokousávala druhým krajícem.

„Další průzkum?“ Alespoň tak pozdní návraty většinou omlouvala. Neměl by se konečně ozvat? Třeba by se mezi nimi pročistil vzduch.

„Jen si musím něco ověřit. Až s tím skončím, budu blízko svého bytu, a tak mě napadlo...“

„Proč bych tam na tebe nemohl počkat?“ skočil jí do řeči. Nemohl uvěřit vlastním uším. V podstatě mu době se osamělé noci množily. Na jeho vkus až moc.

„Tak v osm? V devět?“

Krátce zaváhala. „V osm. To bych měla stihnout.“

„Přinesu nějakou čínu,“ navrhl. „Nebo by sis dala něco jiného?“

„Ne, čínu mám ráda. Kuře na sezamu, prosím.“

„Bez vaječné rolády, já vím.“

Dinah se letmo pousmála, ale myšlenkami už byla jinde.

Kane usrkával kávu a nespouštěl z ní zrak. Chápal, že jí záleží na tom, čím se zrovna zabývá. Koneckonců, pro něho byla práce také velice důležitá. Nebylo by od něho fér, aby jí vyčítal zaujetí pro novinářskou profesi, vynucoval si absolutní pozornost a usurpoval všechny její čas pro sebe. Ale je pes zakopaný opravdu tady?

Banální příběh o zastupitelích města Atlanty by přece měla žurnalistka jejího formátu napsat se zavřenýma očima. Jenže Dinah většinou pracovala na dvou tématech zároveň. O tom druhém často nevěděl ani její nadřízený. To byla celá ona - každodenní rutinu autora časopiseckých článků kombinovala s mnohem drsnější a naléhavější prací investigativního novináře.

„Dinah?“

Dojedla toast, pohlédla na něho a tázavě zvedla obočí.

„Co kdybychom si o víkendu někam vyjeli? Co takhle malý výlet na pobřeží?“ Kane vlastnil domek na pláži. Rádi v něm pobývali. Po

uspěchaném tempu velkoměsta byl poklid venkova vítanou změnou.

Téměř nepostřehnutelně zaváhala. „Jela bych moc ráda. Ale v sobotu mám schůzku.“

„Nedá se odvolat?“

„Ne. Obávám se, že ne.“ Lítostivě se usmála. „Mám se sejít s asistentkou okresního prokurátora. Měly jsme si promluvit už dávno, ale pracuje na velkém případu, takže ve všední den nemá čas. Nezbylo nic jiného, než se domluvit na sobotu.“

Kanea napadlo, že mu lže. „Dobrá, byl to jen takový nápad. Možná příště.“ Nechal schválně v hlase zaznít podráždění, po němž se rozhostilo nepříjemné ticho.

Ačkoliv Dinah promluvila naprosto nevzrušeně, oči jí výmluvně plály. „Žít s někým je někdy peklo, co?“

„Občas.“

„Nejspíš máš pocit, že tě zanedbávám.“

„Dinah, prosím tě, nejednej se mnou tak, abych se cítil a choval jako ukázkový sobec.“

„Ty přece takový nejsi,“ zamumlala.

Rozhodl se, že se nezeptá, zdali má její poznámku považovat za kompliment. „Podívej, vím, že nás čas od času naše profese zcela pohltí a pak jim ochotně obětuje všechno. To je v pořádku.“

„Ale?“

„Ale život není jenom práce.“

Rty jí zvlnilo podivné pousmání. „Já vím.“

„Tak se mnou sakra mluv.“

„O věcech, na kterých dělám, nikdy nemluvím. Moc dobře to víš, Kane.“

„Nechci přece, abys mi vyzrazovala důvěrné informace. Jen by mě zajímalo, co je na světě tak důležitého, že poslední dobou téměř nemáš čas ani se najíst a vyspat. A nevěš mi na nos ty nesmysly o představitelích města. Kvůli tomu sebou v noci v posteli neházíš.“

„To že dělám?“ zeptala se znepokojeně.

„Ano. Od té bouračky.“

„Aha, tím to asi bude,“ hlesla Dinah a chopila se hozené příležitosti, jak neklidné noci hodnověrně vysvětlit. „Ošklivě havarovala. Bála jsem se o ni...“

„Nehoda s tím nemá nic společného. Anebo má, ale ne docela. Musí to být kvůli té reportáži, co píšeš. Anebo jde o nás dva.“

„Nechápu, jak tě mohlo napadnout...“

„Dinah, poznám, kdy se s tebou něco děje. Co se týká tebe, týká se zároveň i mě. Pověz mi, kde je chyba? Jak můžu něco napravit, když nevím, co je špatně?“

Střelila po něm zvláštním pohledem. Ve tváři se jí cosi změnilo.

Přistoupila ke Kaneovi zezadu a objala ho pažemi. Tiskla se mu k tváři hřejivým, sametovým líčkem.

„Já si tě skutečně nezasloužím, co?“ Hlas se jí zachvěl.

Kane zvedl ruce a zabořil prsty do ženiných hedvábných vlasů. Rád se jimi probíral a Dinah nikdy nevadilo, že ji cuchá. „Ne,“ konstatoval suše. „Jsem totiž princ.“

Zahihňala se. „To tedy jsi. A já si tě málo všímám, vím to. Promiň.“

Pohlédl na její ruce, spočívající mu na hrudi. Má tak jemně modelované prsty. A nehty pečlivě nalakované červeným lakem. Jediný projev marnivosti. „Tak co se děje? Vězí za tím jen spousta práce, nebo jsi potkala hezčího prince?“

Zaváhala. Obešla ho a usadila se před ním na desce stolu. Usmála se. „Prozradím ti jediné to, že jsem narazila na něco s obrovským potenciálem. Pokud to vyjde, udělám si na tom jméno.“

Zamračil se. „Jméno už máš.“

„Tady v Atlantě, to ano. Možná mě znají v celém okrese. Ale tohle... Pokud to zvládnu, tak se zapíšu na seznam nejznámějších novinářů v téhle zemi.“

Kanea náhle zachvátil znepokojivý pocit. „O co jde?“

„Přece víš, že se nemáš ptát.“

„Detaily mě nezajímají, Dinah. Prozrad' mi téma. Zločin? Politika? Obchod?“

„Zločin a obchod. Možná zasahují i do politiky, ale tím si zatím nejsem jistá,“ odvětila s úsměvem.

„Ježíšikriste. Dinah...“

„Bez obav. Víím, co dělám.“ Sklonila se a v důvěrném gestu se otřela hřbety prstů o Kaneovu tvář.

Rozhodně se nechtěl nechat odbýt. „Hlavně mi neříkej, že jednáš na vlastní pěst. Pokud Steve nemá ani tušení...“

Přestala se usmívat. „Je to můj šéf, Kane, ne moje chůva.“

„Tak tohle jsem na mysli neměl, dobře to víš. Pokud v tom tvém tajemném příběhu něco smrdí, události se mohou hezky rychle zvrtnout.“

„Já vím. Na podobných případech pracuju už roky, pokud jsi náhodou zapomněl,“ připomněla mu trpělivě. Natáhla se po aktovce. Ze ztuhlého držení ramen usoudil, že zašel příliš daleko.

Zvolna kráčela ke dveřím. Na omluvy bylo pozdě. Bylo zbytečné vysvětlovat, že se o ni bojí, protože ji má rád. Ne proto, že pochybuje o jejích schopnostech.

„Bud' opatrná!“ zavolal za ní.

„To jsem vždycky,“ odsekla Dinah klidně. Náhle byla pryč.

Rozhostilo se ticho. Kane měl o čem přemýšlet. Ve světle toho, co mu Dinah neochotně prozradila, byl rodící se den náhle pochmurnější a zlověstnější než před několika minutami.

Kane se, na rozdíl od Dinah, s příšerným provozem v centru Atlanty potýkal málokdy. Jeho společnost sídlila na periférii. Pozoruhodně líbivá stavba ze skla a kamene zabírala rozlohou pět akrů půdy. Firmu zabývající se architekturou a inženýrskými pracemi založil Kaneův otec společně s matčíným bratrem. Po nich nese společnost jméno - MacGregor a Payne. Ačkoliv strýc, Jonah Payne, zemřel coby starý mládenec a odkázal synovci celý svůj podíl, necítil Kane potřebu na názvu nic měnit.

Kane stanul v čele podniku před deseti léty, kdy se jeho otec rozhodl odejít předčasně do penze. Nejprve se společně s druhou manželkou trochu porozhlédli po světě, a když se dostatečně nacestovali, usadili se v Kalifornii.

Kanea práce těšila, ačkoliv v poslední době se věnoval více administrativě než milované architektuře a inženýrství.

Možná proto se to ráno rozhodl rozptýlit návštěvou staveniště, na němž stavební firma MacGregor a Payne budovala komplex nových kanceláří pro představitele města.

„Kane? Co tě sem přivádí?“ Ke Kaneovu autu se svižným krokem blížil Max Sanders, majitel stavební společnosti Mayfair. Na hlavě měl ochrannou přilbu a v rukou nesl srolované projekty. Oba nezvyklé doplňky ani v nejmenším nenarušovaly dojem velkého šéfa, jenž vyvolával dokonale padnoucí tmavý oblek – dokonce ani vrstvička všudypřítomného prachu neubrala Maxovi na důstojnosti. Za ním ze země vyrůstala ocelová kostra budoucí výstavné budovy, na níž se hemžili stavební dělníci. Obrovské bagry hloubily základy a vířily oblaka prachu.

„Mohl bych se tě zeptat na to samé,“ konstatoval Kane a vystoupil z auta. „Odkdy si šéf špiní tak dokonalý oblek, když nemusí?“

„Když musí,“ odvětil s úšklebkem Max. „Někdo špatně přečetl nákresy a zmrvil tak přinejmenším tři podpůrné nosníky. Včera přede mnou prohlásil předák něco, co mě znepokojilo, a tak jsem dneska přijel. A dobře jsem udělal.“

„Dá se to napravit?“

Max přikývl. „Neměli bychom ztratit víc než jeden dva dny. Jeda jsem varoval, aby si odtědka dával větší pozor.“ Jed Norris byl stavbyvedoucí.

„Jak se vůbec může někdo, jako je on, takhle seknout? Dělá ve stavebnictví už léta, v projektech se musí vyznat jako málokdo.“

„No, v tom je možná ten problém. On si zkrátka myslí, že všechno ví nejlíp, takže názory druhých ho nezajímají.“

„Projekty jsou názory druhých?“

Max se opět zašklebil. „Co ti na to mám říct, Kane? Probral jsem to s ním. Má pár let do penze, a tak rozhodně nestojí o to dostat padáka. Myslím, že mu bude domluva stačit. Dám si na něj pozor, takže bez obav.“

Kane byl ve střehu. O tuhle zakázku se zajímá spousta lidí, a pokud něco pokazí, dobrá pověst firmy se propadne do bahna staveniště. Jenže on nemá právo mluvit druhým do práce. Jakmile jednou začali stavět, mohl na dění v areálu pouze dohlížet, případně přispět radou. Stavební práce řídil někdo jiný.

„Je to na tobě,“ prohlásil tedy Kane. „Pokud narazíš na nesrovnalosti v projektu, okamžitě mi zavolej. Jak se zdá, máš všechno pod kontrolou. Takže se ti tu nebudu plést.“

„Jasně. Nerad by ses tu ušpinil“ vrátil mu Max okamžitě zpátky malé rýpnutí. Přestal se tvářit ostražitě. Zamával Kaneovi na rozloučenou rolí výkresů a zamířil zpátky na staveniště.

Zrovna otvíral dveře vozu, když se Max neočekávaně obrátil.

„Mimochodem, našla té včera Dinah?“

Kane se zamračil. „Včera?“

„Jo. Asi tak. nevím přesně, kolik bylo, asi tak ve dvě? Náhodou jsem se tu stavil, a tak po patnácti minutách dorazila ona. Povídala, že si myslela, že té tu chytí spíš než v kanceláři. Zdálo se, že je zvědavá, jak pokračujeme, tak jsem jí to tu ukázal. Nezdržela se dlouho. Našla tě pak?“

Kane přikývl. „Jo, ano. Našla. Díky.“

„Tak fajn. Nashle, Kane.“

„Čau.“

Kane netušil, proč ho Dinah hledala právě zde. Nebylo to poprvé, co se za ním vypravila na staveniště -snad jednou dvakrát už ho tu navštívila. Ale proč se mu o tom večer nezmínila?

A proč by měla? On sám se stavil u ní v redakci minulý týden a také jí o tom zapomněl říct.

Zajíždka stála Kanea jen půlhodinku. Krátce po půl jedenácté dorazil do kanceláře. Tak jako vždy ho přivítala jeho sekretářka, Sharon Rossová, spoustou vzkazů, což znamenalo, že stráví zbytek dopoledne se sluchátkem u ucha.

„Himlhergot,“ pronesl důstojně.

Sharon se zakřenila. „Můžu všem tvrdit, že jste zatím nedorazil.“

Kane byl v pokušení přikývnout. Kdyby měl na práci něco zábavnějšího, s chutí by nezáživné povinnosti odhodil stranou, ale protože nic takového nebylo, nemělo cenu protivně věci odkládat. „Ne, dneska jsem oficiálně tady, Sharon.“

Přikývla. „Ještě jsem vám chtěla sdělit, že asi tak před dvěma minutami volala Dinah.“

Kaneovi uklouzlo druhé himlhergot, tentokrát však potichu. Uvítal by příležitost dotáhnout nepříjemný rozhovor do konce. Nechtěl s ní být celý den rozhádaný a užírat se pocitem, že ji hned po ránu naštvál. „Nechala vzkaz?“

„Jo. Mám vám vyřídit, že právě zjistila, že nemá dobitý mobil, takže se nemáte znepokojovat, pakliže se jí do večera nedovoláte. Skoro celý den prý bude v terénu.“

„Oukej. Díky, Sharon.“

V důvěrně známém prostředí své pracovny pustil Kane Dinah z hlavy a ponořil se do práce. O dvě hodiny později se zamračeně skláněl nad jakýmsi strojírenským nákresem očividně vzdorujícím gravitačnímu zákonu, když se otevřely dveře a do místnosti vplula Sydney Wilkesová. Působila upjatě a vyrovnaně jako vždycky, což za chladného říjnového odpoledne nepůsobilo nikterak nepatřičně, avšak v rozžhavené letní Atlantě vyvolávalo sestřino mrazivé chování udivené pohledy. Na sobě měla dokonale střižený kostým v barvě hořčice, jenž podtrhoval dokonale opálenou pleť a světle blond vlasy. Vyzařovalo z ní sebevědomí krásné ženy, která si je svých předností dobře vědoma.

Kane se na židli otočil od rýsovacího stolu a pohlédl na ni se zdviženým obočím. „Nudíš se, Syd?“

„Myslíš, že je to jediný důvod, proč navštěvuji svého oblíbeného bratříčka?“ Hlas měla sytý, slova líně protahovala.

„Oblíbeného? Rád bych ti připomněl, že jiného bratra nemáš. A pokud to chceš vědět, tak ano, chodíš za mnou jen tehdy, když nemáš na práci nic lepšího.“ Smál se, takže obviňující slova nakonec nevyzněla tak ostře.

Oplatila mu úsměv. Měla stejné světle šedé oči jako on. Vyzařovalo z nich pochopení i pobavení. „Dobrá, vzdávám se. Jelikož se dnes v bojových jednotkách firmy MacGregor a Payne na poli vilové zástavby neděje nic mimořádného, napadlo mě, že bys možná uvítal, kdyby tě někdo vytáhl na oběd. Včera jsem náhodou narazila na Dinah. Povídala, že je pořád v jednom kole, a tak...“

Jako architektka se Sydney specializovala na obytnou zástavbu, zatímco Kane dával přednost obchodním budovám. Takové rozdělení jim zcela vyhovovalo a bylo prospěšné oběma. Mezi sourozenci byl jen malý věkový rozdíl. Kane oslavil dvaatřicátku, Sydney je o tři roky mladší. Po svatbě Sydney pracovala ve firmě pouze na částečný úvazek. Její manžel bohužel před více jak dvěma roky tragicky zahynul, a tak se opět věnovala architektuře naplno. Co se jejího osobního života týkalo, zaujala snad každého muže, se kterým se setkala. Ona však zatím neměla zájem se s nikým scházet.

„Dobrá,“ souhlasil s návrhem Kane, „pokud to platíš...“

Oběd byl příjemný, zbytek odpoledne hektický. Kane se dostal z

kanceláře až v sedm třicet. Nechtěl na schůzku s Dinah přijít pozdě, a tak spěchal koupit slíbenou činu a potom jel rovnou k domu, kde Dinah bydlela. Když dorazil, bylo něco po osmé.

Džíp patřící Dinah však na parkovišti nestál.

V Kaneovi se mísila úleva s podrážděním. Zaparkoval a vešel do budovy. Ostraha v recepci ho už znala. Strážný mu pokynul na pozdrav.

Dinah bydlela ve třetím patře. Odemkl si vlastním klíčem, natáhl se v hale po vypínači, rozsvítil a odnesl jídlo do kuchyně. Tak jako obvykle všude bylo vzorně uklizeno. Ne že by byla Dinah tak pořádná, ale jedenkrát týdně sem přijížděla úklidová služba a dala apartmá do pořádku. Podle svěží vůně citronu, jež se vznášela ve vzduchu, Kane usoudil, že to muselo být právě dnes.

Možná proto mu místnosti připadaly tak... prázdné. Vstoupil do obývacího pokoje, rozsvítil lampu a zapnul televizor. Převlékl se z obleku do džínů a bavlněné mikiny a vyčkával.

V devět měl hlad a vztek.

V deset strach.

Nedokázal si vzpomenout, jestli se už někdy Dinah takhle opozdila, aniž by mu zavolala. Jistě, má vybitý mobil, ale cožpak nestojí na každém rohu telefonní budka? Kamkoliv se člověk ve městě vrtne, všude narazí na telefonní automaty.

Kane zavolal do redakce a nechal jí na záznamníku krátký vzkaz. Prosil ji, aby mu okamžitě zavolala. Dinah u sebe nikdy nenosila pager, takže možnosti jak se s ní spojit byly značně omezené.

Mohl udělat pouze jediné - čekat.

V jedenáct hodin netrpělivě přecházel kolem oken vedoucích na ulici a pátravě zkoumal každý pohyb na chodníku. O půlnoci nervózně pochodoval po celém bytě.

Nejradši by zavolal jejímu šéfovi, ale zakázal si to. Neustále si opakoval, že Dinah je dospělá žena, není žádný hlupák a dokáže se o sebe postarat. Jistě by mu nepoděkovala, kdyby pokaždé, když se někde zdrží, začal panikařit a splašeně telefonoval na všechny strany jenom proto, že se mu zapomněla ozvat.

Neustále si to v duchu opakoval.

Okolní ulice pozvolna utichaly. Ve světle pouličních světel se začaly zvláště lesknout, jelikož se dalo do deště.

Uplynula hodina.

A potom další.

Dinah už nikdy nepřišla.

FAITH

Otevřela oči tak prudce, jako by ji pronásledovala noční můra. Uvědomila si, že jí zběsile tluče srdce a v nepřírozeném tichu místnosti se podivně rozléhá zvuk jejího vlastního dechu. Mělkého a zrychleného. Nevzpomínala si, o čem se jí zdálo, ale roztřesené tělo a divoký tep napovídaly, že šlo o něco ošklivého. Zavřela oči a několik minut se snažila uklidnit.

Srdce pozvolna zpomalilo, pravidelně dýchala. Oukej, oukej, to už je lepší. O hodně lepší.

Takhle to nejde. Musí se srovnat.

Znovu otevřela oči a zadívala se na strop. Zvolna jí docházelo, že něco není v pořádku. Opatrně otáčela hlavou a pozorně se kolem sebe rozhlížela.

Tohle přece není její pokoj.

Pomaloučku k sobě začaly přicházet i ostatní smysly. Zavřené dveře tlumily zvuky činnosti v okolí, jenž k ní přicházel zvenčí. Nos zaregistroval nepříjemný odér - pach nemoci a léků, rozličných lidí, přístrojů a naškrobeného povlečení. Sklouzla očima po spartánském vybavení místnosti, nemocničním lůžku, na kterém ležela, a po infuzi, již měla zavedenou do paže. Všechny indicie vypovídaly o jediném - je v nemocnici.

Proč?

Zvednout hlavu a podívat se na vlastní ležící tělo ji stálo překvapivě mnoho sil. Krk měla ztuhlý. Náhlá vlna nevolnosti ji přinutila rychle polykat. Ale rozhodla se za každou cenu zjistit, proč tu vlastně leží.

Má obě ruce. Nohy také. Nevidí žádnou sádku. Když zavrtí nohama, hýbou se. Takže není ochrnutá. Dobrá.

Poněkud s obtížemi zvedla tu paži, do níž jí neodkapávala infuze, a zadívala se na vlastní dlaň. Připadala jí podivně malá. Ne dětská, ale... křehká. Krátké nehty měla roztřepené, vypadaly jako okousané. Pokožka byla mléčně bílá. Pomalu obrátila ruku dlaní vzhůru a zadívala se na bříška prstů. Ačkoliv neměla žádné mozoly, poněkud drsnější povrch kůže jí napověděl, že je zvyklá na manuální práci.

Poněkud znepokojeně se lehce dotkla prsty obličeje. Obávala se toho, co objeví rozechvělé prsty. Nahmatala však jen vystupující kosti a poddajnou hladkou pleť. Nezdálo se, že by měla poraněný obličej. Dotápala prsty až k pravému spánku, kde narazila na čtvereček náplasti. Při podrobnějším ohledání jí tlumená bolest prozradila, že má nevelkou ránu na hlavě.

Jistě to není nic vážného, pomyslela si. Nejedná se o rozsáhlé poranění. Obvaz je malý, tak pět šest centimetrů čtverečních.

Dlaň minula náplast a přesunula se do mastných zplihlých vlasů. Usoudila, že už nejsou nějakou dobu umyté. Prohrábla je prsty, uchopila tenký pramínek a přitáhla si jej k očím. Udivilo ji, jak jsou dlouhé, téměř

rovné, jen na konci se trošku vlní. A ta barva. Tmavá, fádni ryšavá.

Čemu se vlastně diví?

Poprvé si uvědomila, jak se jejím podvědomím plíží ledový děs, který nedokázala ani pojmenovat. Přistihla se, že se neodvažuje na lůžku ani pohnout. Leží rovně jako pravítko, pěsti zaťaté a úporně zírání na stop, jako by z něj mohla vyčíst odpovědi na četné otázky, které jí víří v hlavě.

Proč se jenom cítí tak neuvěřitelně slabá? A co víc, daleko horší je to, že si nemůže vzpomenout...

„Ach, pane bože.“

Ve dveřích se objevila sestra. Nevěřicně se vplížila do místnosti, oči překvapením vytřeštěné. Poté, co se ošetřovatelka vzpamatovala, nasadila profesionální úsměv, polkla a prohodila vesele lehce rozechvělým hlasem: „Vy... vy jste se vzbudila. Už... už jsme si o vás dělali starosti, Fa... slečno Parkerová.“

Parkerová.

„Doběhnu pro doktora.“

Ležela, vyčkávala. Na to, že si nepamatuje ani své jméno, se neodvážila ani pomyslet. Příjmení, kterým ji oslovila sestra, znělo tak cizí. Připadalo jí, že čeká celou věčnost. Nepochopitelně prázdné myšli se zmocnila mrazivá hrůza, z níž se jí zvedal žaludek. Náhle se objevil lékař. Byl vysoký, hubený, tvářil se ohleduplně, podivuhodně tmavé oči jiskřily.

„Tak už jste konečně vzhůru.“ Hovořil hlubokým hlasem plným pochopení, přátelsky se usmíval. Přistoupil k posteli a jemně ji uchopil za zápěstí. Diskrétně tak kontroloval puls. „Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

Navlhlčila si rty a ochraptěle zaskřehotala: „Parkerová.“ Hlas zněl nezvykle drsně, škrábalo ji v krku.

Doktor nevypadal překvapeně, sestra se nejspíš přiznala, že tak pacientku oslovila. „A křestním jménem?“

Málem vykřikla strachy. „Ne. Ne, já - nevzpomínám si.“

„Víte, co se vám přihodilo?“

„Ne.“

„Pamatujete si, jaký máme rok?“

Zamyslela se. Snažila se zvítězit nad ledovou panikou, která s ní cloumala. V hlavě měla vymeteno. Nic než černou prázdnotu, která ji děsila tak, že to ani nedokázala popsat slovy. Neměla se čeho chytit. Žádné vědomí vlastní osobnosti, žádná vzpomínka. Nic.

Nic.

„Nevzpomínám si.“

„Dobrá. Tak si s tím nelamte hlavu,“ prohlásil chlácholivě lékař. „Traumatická poranění často vedou k amnézii. Většinou se však jedná pouze o přechodný stav. Probudila jste se, a to je hlavní. Paměť se vám

začne postupně vracet."

„Kdo jste?" vyzvíдалa, protože to byla jediná otázka, jež v ní nevzbouzela obavy.

„Jsem doktor Burnett, Nick Burnett. Od chvíle, kdy jsme vás přijali do nemocnice, jsem vaším lékařem. Vy jste Faith Parkerová."

Faith Parkerová. Jméno neznělo ani trošičku důvěrně. „Opr... opravdu?"

Pousmál se. „Ano. Je vám dvacet osm let, jste svobodná a ve vynikající fyzické kondici. Možná byste mohla pár kilo přibrat." Odmlčel se a pak pokračoval chladným neosobním tónem: „Měla jste nehodu. Havarovala jste. Policisté připisují vaše řidičské selhání skutečnosti, že jste si dopřála několik drinků na předepsané léky. Alkohol v kombinaci se svalovými relaxans způsobil, že jste narazila do betonového náspu."

Naslouchala, jako by se lékařovo vyprávění týkalo někoho jiného. Na nic si nevzpomínala.

Doktor hovořil dál: „Kombinace, o které jsem mluvil, byla pro váš organismus vysoce toxická. Ukázalo se, že jste neobyčejně citlivá na alkohol, jenž u vás ve spojení s léky vyvolal kóma. Kromě řezné rány na hlavě, kterou jsme vám sešili, a pohmožděných žeber, která se vám už stačila zahojit, jste v pořádku."

V hlavě jí rotovaly desítky otázek. Vytáhla však z té měsíce pouze jednu. „Byl... byl ještě někdo zraněn?"

„Ne. V autě jste cestovala sama. Nabourala jste do náspu. Nikdo jiný zraněný nebyl."

Dotírala na ni ještě jedna otázka. Vztahovala se k něčemu, o čem před chvílí mluvil. „Zmínil jste se..., že se mi žebra již zhojila. Jak dlouho jsem tady?"

„Šest týdnů."

Lékařova slova s ní otřásla. „Tak dlouho? Ale..." Nebyla si jistá, na co se vlastně chce zeptat. S každou nově objevenou skutečností v ní narůstal zmatek.

„Co kdybyste se zkusila posadit. Co vy na to?" Nepočkal si na odpověď a nadzvedl jí hlavu o několik centimetrů. Když zavřela oči, přestal ji zdvihát. „Nevolnost za chvíli pomine."

Pomalou otvírala oči. Měl pravdu. Uspokojení však netrvalo dlouho. V hlavě se jí lily stále nové a nové otázky a hrozily, že Faith zadusí. Zmítala jí panika. Příšerný, hrůzostrašný panický strach. „Nemůžu si na nic vzpomenout, pane doktore. Nevím, kde bydlím ani kde pracuju. Nevzpomínám si, zda mám nějaké pojištění, a pokud ne, tak netuším, z čeho zaplatím šestitýdenní, pobyt v nemocnici. Dokonce nemám ani ponětí, jakou adresu nadiktovat taxikáři, až... až mě propustíte domů."

„Poslouchejte, Faith," ujistil ji lékař klidně. „Nemáte se čeho bát. Hlavně s penězi si nedělejte starosti. Vaše zaměstnanecká zdravotní

pojistka sice ještě neplatí, ale otázka úhrady vašeho zdejšího pobytu je již vyřešená. Doslechl jsem se, že byl po vaší nehodě zřízen jakýsi svěřenecký fond na zaplacení léčebných výdajů. Na účtu je dostatek peněz, ze kterých můžete několik měsíců pohodlně žít, než se dáte zcela do pořádku."

Po lékařových útešných slovech plných překvapivě příznivých informací by měla Faithina úzkost polevit, ve skutečnosti se jí však zmocnily pochyby.

„Svěřenecký fond? Zřízený kvůli mně? Kdo by něco takového podnikal?"

„Vaše přítelkyně. Dobrá přítelkyně. Chodila vás sem dvakrát týdně navštěvovat, dokud..." Přes tvář mu přelétl stín, který okamžitě zmizel. Nadechl se a pokračoval: „Chtěla vám zajistit tu nejlepší možnou péči."

„Ale proč? Moji nehodu očividně nezavinila, byla jsem přece v autě sama..." Že by ji přítelkyně vyhecovala, aby se spolu napily? Anebo ji trápily výčitky svědomí, protože nevzala opilé Faith klíčky od vozu?

„Netuším, proč to udělala, Faith. Vím jen, že jí na vás opravdu záleželo."

Faith bolestivě píchlo u srdce. Nevzpomíná si ani na svoji nejlepší kamarádku. „Jak se jmenuje?"

"Dinah Leightonová."

Pro Faith to však bylo další neznámé jméno. Stejně jako její vlastní.

Doktor Burnett z ní nespouštěl zrak. „Máme adresu vašeho bytu. Bylo mi řečeno, že se tam můžete bez obav vrátit. Akorát s vaším zaměstnáním to není tak jisté. Slečna Leightonová se přede mnou zmínila, že se tam možná nebudete chtít vrátit. Proto také zařídila vše potřebné, abyste měla dostatek času na rozmyšlenou a nemusela si dělat starosti s penězi. Možná se budete chtít vrátit zpátky do školy, anebo se věnovat činnosti, po které jste dávno toužila."

Do očí jí vyhrkly palčivé slzy. „Věnovat se činnosti, po které jsem toužila. Jenomže já si nepamatuju, po čem jsem toužila. Nevzpomínám si na nic, co jsem kdy dělala. Vždyť ani nevím, jak vypadám..."

Chytil ji za ruku a pevně zmáčkl. „Vzpomínky si k vám zase najdou cestu, Faith. Nejspíš si nikdy nevzpomenete na to, co se odehrálo těsně před a po nehodě, ale paměť se vám časem vrátí. Koma si s člověkem záhadně pohrává. Jak s tělem, tak s myslí."

Faith si posměšně odfrkla. Snažila se soustředit na fakta, aby se nemusela zabývat chybějícími vzpomínkami. „Jak si pohrává?"

Aniž by pustil její dlaň, přitáhl si lékař k posteli židli určenou pro návštěvy a posadil se. „Co se týče tělesné schránky, tak musíme počítat s následky dlouhodobého pobytu na lůžku bez dostatečného pohybu - s oslabením svalů, kolísavým krevním tlakem, nevolností, s trávicími potížemi, jelikož jste dlouho nepřijímala tuhou stravu. Nebude trvat

dlouho a všechny potíže zmizí. Počítejte tak se čtyřmi dny. Chce to jen pravidelně jíst a cvičit."

„A co... mysl? Co ještě udělá koma s psychikou?" Představy, které jí vyvstávaly před očima, byly děsivé. Co když se jí paměť nikdy nevrátí? Co když zjistí, že není schopna vést normální život, jelikož nezvládne maličkosti, se kterými se lidé bez problémů vyrovnávají? Co když si nebude umět zapnout košili? Nebo zjistí, že neumí číst? Co když se ukáže, že pozbyla všech dovedností a znalostí, které v průběhu života nasbírala? Co když nedokáže pracovat? Jak si vydělá na živobytí?

„V mozku existují pochody, kterým zatím zcela nerozumíme," přiznal doktor. „Lidé, kteří prošli stavem dlouhodobého bezvědomí, obvykle prodělávají jistou změnu osobnosti. Mění své zvyky a charakteristické vzorce jednání. Někdy je trápí rychlé změny nálady, jindy jsou apatičtí. I když se vám paměť začne vracet, čas od času si přesto budete připadat popletená a budou vás přepadat záchvaty paniky."

Těžce polkla. „No nazdar."

Doktor Burnett se usmál. „Na druhou stranu můžete být zcela bez následků. Jste zcela při smyslech, postarali jsme se o to, abyste netrpěla svalovou atrofií a dalšími nepříjemnostmi. Odvážím se tvrdit, že fyzioterapie bude ve vašem případě zcela minimální. Jakmile se vám vrátí paměť, bude opět žít tak jako před nehodou."

Hovořil tak přesvědčivě, že mu Faith uvěřila. Kdyby ne, situace, v níž se ocitla, by byla k nevydržení.

Snažila se nemyslet na nejhorší. „A co rodina?" otázala se. „Mám vůbec nějakou?"

„Slečna Leightonová nám sdělila, že v Atlantě nemáte žádné příbuzné. Z jejích slov jsem vyrozuměl, že jste měla sestru. Bohužel, zemřela před několika lety spolu s vašimi rodiči."

Faith by si přála, aby v ní doktorova slova vyvolala nějaký pocit. „A jsem svobodná. Mám... Je tu někdo..."

„Určitě jste měla spoustu ctitelů," doplnil ji Burnett laskavě. „Ale vážnou známost v poslední době ne. Žádný muž vás nenavštívil, nedostala jste žádné pohledy ani dopisy. Pokud je mi známo, tak květiny vám posílala pouze slečna Leightonová."

Takže je sama. Až na pozoruhodně obětavou kamarádku.

Cítila se opuštěná, lomcoval s ní strach.

Všiml si toho. „Já vím, připadá vám to úděsné. Máte o čem přemýšlet, s čím se vypořádávat. Ale času je dost, Faith. Nemusíte nikam spěchat, není se čeho bát. Vyrovnáte se s tím, hezky krok za krokem."

Zhluboka se nadechla. „Dobrá. Jaký bude první krok?"

„Postavíme vás na nohy a začnete se hýbat." Lékař se usmál a vstal ze židle. „Ale ne moc rychle. Pro dnešek úplně postačí, když se opatrně posadíte. Možná vám dovolíme vstát se a uvidíme, jak to budete snášet."

Pak se přesvědčíme, co řekne váš žaludek na pořádné jídlo. Co kdybychom začali hned?"

Přinutila se k úsměvu. „Oukej."

„Dobrá." Povzbudivě Faith stiskl dlaň a pustil. Maličko zaváhal.

Všimla si toho a okamžitě byla ve střehu. „Co je?"

„No, nejspíš si budete chtít přečíst noviny a pustit si televizi, abyste zjistila, co se kolem vás děje.

Asi bych vás měl na něco upozornit."

„Na co?"

„Vaše přítelkyně, slečna Leightonová, před dvěma týdny zmizela."

„Zmizela? Chcete tím říct..., že mě přestala navštěvovat?"

Tmavýma očima probleskl soucit. „Myslím tím, že je nezvěstná. Bylo po ní vyhlášeno pátrání. Později našli její auto, zničené, ale po ní samotné nezůstala nikde ani stopa."

Faith překvapilo, jak se v ní rozbouřily emoce. Zmatek. Šok. Zklamání. Lítost. A nakonec svíravá bolest, jež se dostavila po zjištění, že teď je úplně sama.

Doktor Burnett ji chlácholivě poplácal po ruce. Dobře si uvědomoval, že jakákoliv slova útěchy v této chvíli nepomohou. Neproněs proto ani hlásku a tiše odešel.

Faith opět ležela bez hnutí. Zírala na bílý strop, stejně prázdný jako její mysl.

Chechtal se. Očividně se dobře bavil.

„Jak jsem měl tušit, že neuvaříš ani vodu, aniž bys připálila hrnec?"

„Prostě jsem jen zapomněla" bránila se. „Měla jsem na práci mnohem důležitější věci."

Zavrtěl hlavou. Kučeravé vlasy se mu zlatě leskly, v pohledném obličejí se usadil kyselý výraz. „Tedy, pokud mám být upřímný, jsem docela rád, že existuje pár věcí, které neovládáš. Kdybys byla dokonalá, nevěděl bych, co si s tebou počít."

Natáhla ruku a krátce ho pohladila po tváři hřbety prstu. Měla pevné, krásné, pěstěné ruce s úhlednými ovály nehtů nalakovaných jasně červeným lakem. Pod prsty cítila jeho rašící strniště. Důvěrně známé škrábání bylo příjemné, probouzelo v ní touhu. Díky ní ji dech uvízl v hrdle a hlas nabyl sytějšího odstínu, než očekávala. „Možná nejsem bez chybičky, ale rozhodně mám hlad. A protože jsem večeri připálila, mohli bychom někam vyrazit."

„Souhlasím, pokud platíš ty," odvětil vesele, avšak i v jeho pohledu se objevila vášeň tajemně probuzená jejími slovy. „Odmítám zvát na večeri ženskou, která mi zlikvidovala tři hrnce a zasmradila celou kuchyň."

„Stejně už jsi potřeboval nové nádoby," namítla bez rozpaků a

odtančila pryč. Hravě se na ni vrhl. Rozesmála se.

Ani se příliš nebránila, když ji uchvátil silnými, sebejistými pažemi. Tála pod vzrušujícími doteky jako padlý sníh. Jejich těla do sebe krásně zapadala, jako by byla stvořena jedno pro druhé. Divoce plenil svými rty její ústa. Nechala se svádět, oddávala se narůstající rozkoši. Ale tak jako vždycky, i tentokrát se jí ozval v hlavě varovný hlásek nabádající, aby mu zcela nepodlehla, aby se držela zpátky a ponechala si část své nezávislosti. Ví přece, jak by to v opačném případě mohlo skončit. Věděla to. Ale tak jako pokaždé, i tentokrát výstrahu ignorovala a dychtivě se ponořila do víru vášně, kterou jí nabízel.

Přelila se přes ni horká vlna, srdce se zběsile rozbušilo. A pak jí sklouzl dlaněmi dolů po zádech až k oblině zadečku, přitiskl ji k sobě a...

Faith se s trhnutím probudila. Otřesená, avšak s pocitem triumfu.

Přece jenom má nějakého přítele. Anebo měla.

Zavřela oči a snažila se v duchu vyvolat jeho podobu. Potěšilo ji, když se za zavřenými víčky bez potíží zjevila mužova tvář. Zářivé vlnící se blond vlasy, o něco delší, než přikazuje současná móda, trochu rozčuchané -ale rozhodně sexy. Když se smál, jinak klidné šedé oči mu stříbřitě jiskřily. Pevná ústa prozrazovala smysl pro humor. Faith se zamlouvala i jeho ostře řezaná brada a hluboký silný hlas.

A způsob, jakým se na ni díval...

Faith se pod pokrývkou zatetelila a otevřela oči. Uvědomila si, že ji vzrušením hoří tváře a bezmocně se usmívá. Tentokrát chvění uvnitř jejího těla nemá se strachem a panikou nic společného. Přisahalaby, že cítí vodu po holení, kterou onen neznámý muž používá, smíšenou s výraznější, osvěžující vůní mýdla.

Pak se voňavá stopa kamsi vytratila a zůstal pouze otisk tváře uložený v podvědomí. Zoufale se ho snažila v mysli udržet.

V pokoji panovalo ticho rušené pouze šepotem televizoru vyladěného na CNN. Horní polovinu lůžka měla zdviženou, takže zpola seděla, zpola ležela. Zrovna listovala nějakými časopisy, když náhle usnula. Ačkoliv od chvíle, kdy se probírala z kómatu, uběhl téměř týden, občas se jí to stávalo. Prožívala bolestné přechodné období, kdy se z pacienta upoutaného na lůžko, naprosto odkázaného na pomoc ošetřujícího personálu, pozvolna stává nezávislá bytost.

Zpočátku ji stál i sebemenší pohyb obrovské úsilí. S chůzí to bylo stejné. Svalstvo neobyčejně zesláblo a odmítalo ji poslouchat, ačkoliv po každodenní fyzioterapii se situace den ode dne lepšila. Krevní tlak se stabilizoval, pouze žaludek ji zlobil a odmítal přijímat pevnou stravu. Odstranění krmicí sondy bylo překvapivě bezbolestné a zůstane po ní pouze malá jizva, nicméně pocit, jenž v ní po odstranění katétru přetrvával, příjemný nebyl.

Před třemi dny se poprvé sama došourala do koupelny. Dlouhé

minuty stála před zrcadlem a civěla do tváře, již nepoznávala. Hubený bledý obličej rámovaný fádne ryšavými, téměř rovnými vlasy po ramena. Z jasně zelených očí vyzařovalo odhodlání, nicméně na ostatních rysech neshledávala nic pozoruhodného. Nikoho jí nepřipomínaly. Rovný nos, plná ústa, výrazná brada.

Někdo by možná poznamenal, že je hezká.

Uvědomila si, že měří jen něco málo přes sto padesát centimetrů. Je velmi štíhlá, má křehkou kostru, malá prsa a téměř žádné boky - jen sotva patrné vyklenutí pánve. Kriticky pohlédla na své nohy a usoudila, že jsou docela ucházející. Tedy budou, až ji začnou poslouchat víc než jen několik minut denně.

Včera ráno si dopřála dlouhou, rozkošnickou koupel. Pobyt ve vaně ji sice zcela vyčerpál a musela nakonec požádat sestru, aby jí vysušila vlasy, ale stálo to za to. Cítí se teď o mnoho lépe. Původně matně rezavé vlasy nabyly živého kaštanového odstínu a rozzářily bledé líce.

Takže tato tvář, uvažovala Faith v koupelně, zaujala toho muže s lesklými blond vlasy. Muže s inteligentními šedými očima, které prozrazují, že dosáhne všeho, co si zamane.

Jak se jmenuje? A pokud si byli tak blízcí, že se intimně stýkali, proč ji nepřišel navštívit? Trápilo ji to. Moc.

Ale každý týden přicházely květiny od Dinah Leightonové, ačkoliv ona sama jako by se propadla do země. Faith sebrala veškerou odvahu a do květinářství zavolala. Sdělili jí, že objednávka byla uhrazena předem a kytici obdrží ještě příští týden.

Nikdo jiný očividně Faithin pobyt v nemocnici na vědomí nevzdal. Nikomu nechyběla. Jako kdyby před nehodou žila v pustině.

Kde je ten blondák?

Jak to, že žije v jejích vzpomínkách - v jejích jediných vzpomínkách? Nemohla by se na něho přece rozpomenout, kdyby nepatřil do Faithina života.

Přišla sestra a přinesla jí stoh časopisů. „Tady máte novou várku, zlato.“ Ošetřovatelka působila velmi mateřsky. Vždycky se Faith dotýkala velice něžně. V posledních dnech jí byla právě tato žena z celého personálu největší oporou. Těšila ji a povzbuzovala, kdykoliv se Faith zmocnily pochybnosti.

„Díky, Kathy.“ Faith pohlédla na sestřiny krátké, upravené nehty bez stopy laku a pak se kriticky zadívala na ty své, roztřepené. „Nemáte náhodou u sebe manikúru, Kathy?“

„Přinesu ji.“ Kathy odložila tiskoviny na postel a vřele se na pacientku usmála. „Dneska vypadáte o moc lépe, zlato. Je vidět, že už je vám dobře.“

Faith jí úsměv oplatila. „Ano, to je, díky.“

„Doktor Burnett bude mít radost. Patříte k jeho oblíbeným pacientům, však víte.“

Faith se musela smát. „To proto, že chce o mém případě napsat do odborného časopisu. Víte to stejně dobře jako já. Pacientů, co se proberou z dlouhodobého bezvědomí, zase tolik není.“

„To je pravda,“ odvětila Kathy věcně. „A ti, kterým se to povede, na tom bývají o moc hůř než vy, zlato. Co se týče vás, vypadá to, že jste si jen o něco déle pospala.“

Faith sice blesklo hlavou, že po vydatném spánku se člověk cítí rozhodně jinak, ale nahlas řekla jen: „Uvědomuju si, že mám štěstí. Skutečně. Báječně jste se tu o mě starali. Proto jsem na tom tak, jak na tom jsem.“

Kathy ji poplácala po rameni. „Tak já jdu pro tu manikúru.“ A odešla.

Vypustit z úst ta správná slova problém nebyl. To už si Faith stačila v posledních dnech nesčetněkrát ověřit. Měla dobrou náladu a vyzařoval z ní optimismus. Pozorně naslouchala radám své psychiatricky a poslušně se řídila jejím doporučením. Jen hezky pomalu, krok za krokem. Věřila předpovědím sester, že se její život vrátí k normálu spíš dříve než později. Četla noviny a časopisy, sledovala televizi, aby věděla, co se děje ve světě. Kdykoliv se u ní objevil doktor Burnett, statečně se usmívala a ani slovem se mu nezmínila o stavech nezměrné úzkosti, které ji přepadaly, když se probudila uprostřed noci a neuvědomovala si nic než nezměrnou prázdnotu, jež se jí rozpínala ve vlastní mysli.

Ano, vstřebala sice už nějaká fakta, ale všechno to byly informace, které se dověděla poté, co se probrala v nemocnici. Poznávala sestry stejně jako lékaře. Vyznala se v patře, kde měla pokoj, a trefila do místností fyzioterapeutů o dvě patra výš.

V těchhle věcech měla jasno.

Kromě toho si pamatovala skutečnosti, které se kdysi naučila ve škole, takže bez problémů odpovídala na vědomostní otázky. Jako by se encyklopedické znalosti její mysli nedotýkaly. Bez potíží vyluštila několik křížovek a ze svých odpovědí na televizní kvíz, na který náhodou narazila, usoudila, že má jakési povědomí o historii a různých vědeckých oborech. Fakta. Data. Události.

Většinou neužitečné banality.

Ale vzpomínky, jediné povědomí o vlastním životě, který kdysi vedla, prázdnou mapu vlastního bytí, vyplňovaly pouze sny o světlovlasém muži, o němž se domnívala, že jej kdysi milovala.

Zdálo se jí o něm už třikrát. Dva předchozí sny byly krátké a podobaly se jeden druhému. Útržky z jejich vztahu, důvěrné chvíle štěstí a vzájemné blízkosti. Pokaždé končily výbuchy smíchu a milováním.

Akorát si nevzpomíná na jeho jméno.

O snech se nikomu nezmínila. Patřily jen jí. Pro Faith představovaly kousek sebe samé. Něco, co jí neposkytl nikdo jiný. Držela se jich zoufale jako tonoucí pomyslného stébla.

„Tak, tady to je, Faith.“ Kathy vrazila do místnosti a podávala jí pouzdro. „Ale dřív než začnete pracovat na nehtech, co kdybychom se trochu prošly po patře? Doktorův příkaz.“

Nemusela Faith dvakrát pobízet. Sice ji každý pohyb stále ještě bolel, ale alespoň se chvíli soustředila na práci svalů a kostí, snažila se udržet rovnováhu a neměla čas lámat si hlavu s neexistující minulostí a děsuplnou budoucností.

„Jsem pro,“ ujistila rychle ošetřovatelku a odhodila přikrývku.

Čtrnáctého listopadu, tři týdny poté, co se probírala z bezvědomí, a devět týdnů po nehodě, propustili Faith z nemocnice domů.

Ještě nebyla docela fit. Snadno se unavila. Špatně spala. Do spánku se jí vkrádaly sny, které si po procitnutí pamatovala, a ošklivé noční můry, jež díkybohu zapomínala. Ačkoliv se tvářila vyrovnaně, po psychické stránce na tom dobře nebyla. Citová rovnováha, o kterou usilovala, byla tak říkajíc křehká.

Domů ji odvezl doktor Burnett. Přestože hlasitě prohlašoval, že stejně jede okolo, nikoho tím neošálil. Už několikrát projevil o Faith starost, jež překračovala meze profesionálních povinností. Chránil ji.

Nabídku lékařova doprovodu přivítala Faith s nelíbenou radostí. Při představě, že se vrátí na místo, kde kdysi žila, propadala nervozitě a záchvatům paniky. Děsila se vzpomínek, které v ní domov vyvolá, víc se však obávala možnosti, že jí ani důvěrně známé čtyři stěny nepřipomenou vůbec nic.

Díky prozíravosti Dinah Leightonové, jež jí týden po nehodě přinesla do nemocnice tašku s oblečením, měla na sobě vlastní šaty. Třebaže jí volné kalhoty a svetr padly jako ulité, necítila se v nich dobře. Možná proto, že většinu svého nově nabytého vědomí strávila v noční košili.

Bydlela v šestém patře hezké, ale jinak tuctové budovy na předměstí Atlanty. Ačkoliv dům nestřežil vrátný, všude bylo čisto a interiér se nacházel v bezvadném stavu. Dokonce i výtah fungoval tak, jak má.

Doktor Burnett ji doprovodil až ke dveřím bytu. Malé zavazadlo odložil na práh. „Tak co, podíváme se tam spolu?“ navrhl. „Nerad bych vás zde nechával samotnou, dokud si trochu nezvyknete.“

Faith okamžitě přikývla. Nechtěla tu být sama.

Byt byl... pěkný. Obyčejný. S jednou ložnicí, které vévodila prostorná postel s lůžkovinami, povlečení s květinovým vzorem a

spoustou volánků a mnoha ledabyly pohozenými malými polštářky v ozdobných povlacích. Dále tu stál noční stolek a křesílko z bílého proutí a toaletní stolek z bílého laminátu, nad nímž viselo oválné zrcadlo v proutěném rámu. Z barev převládaly bílá a růžová.

Faith blesklo hlavou, že coby rusovláska volila podivné barvy. Pokojíček jako pro holčičku.

Koupelna se zdála malá a standardně vybavená. Bílé kachlíky, běžné příslušenství. Koberečky, ručníky i závěsy na okně a kolem sprchy se opět pyšnily květinovým vzorem. Z barev tentokrát vítězila růžová a purpurová.

Ani v kuchyni neobjevila nic osobitého. Bílá linka s neutrálně zbarveným pracovním pultem dokonale ladila s vinylovou podlahou. Stál tu malý stolek z bílého proutí se skleněnou deskou, zpod něhož vykukoval laciný koberec. Faith si všimla, že místnosti působí jaksi nepřirozeně. Nikdo se je nepokusil zútulnit. Na stole chybělo prostírání, ani na pracovní desce nestálo nic, kromě kávovaru.

Obývací pokoj vypadal, jako kdyby ho právě opustili dekoratéri. Faith měla pocit - jistě to nebyla vzpomínka -, že se místnost tváří, jako by právě vypadla ze stránky časopisu o bydlení. Zamýšlený styl měl na příchozího udělat dojem - rádobý starobylý nábytek se všemi charakteristickými rysy a dobovými doplňky.

Jenže něco tu nesedělo a Faith zaboha nedokázala říct co.

„Hezký byt," konstatoval Burnett.

Přikývla a lámala si hlavu, proč se tu cítí tak stísněně. Je to kvůli všem těm zámkům, jež jsou namontovány na dveřích? Znamená to, že zde žije někdo, kdo se uzavírá před okolním světem? Anebo za sebou zamyká dveře proto, aby svět nemohl za ním? Faith netušila proč, ale něco ji znepokojovalo.

Setřásla z ramen sako a přehodila je přes židli. Vrátila se do kuchyně a nakoukla do několika skříněk a chladničky. „Sloan drží slovo," poznamenala, když omrkla zásoby potravin.

Právník Edward Sloan ji navštívil před několika dny. Doktor Burnett ho informoval, že je Faith při vědomí a smí přijímat návštěvy. Právní zástupce Dinah Leightonové Faith vysvětlil, v jaké se nachází finanční situaci. Oficiálně jí oznámil, že pro ni přítelkyně zřídila svěřenecký fond na pokrytí léčebných výdajů. „Zmizení slečny Leightonové," pravil zcela bez emocí, „na této skutečnosti nic nemění." Oznámil Faith, že za ni uhradil všechny účty včetně nedávno vzniklých pohledávek. Nemusí se ničeho bát, o všechno je postaráno.

Pak jí slíbil, že nechá uklidit její byt a zajistí, aby přivezli nějaké zásoby potravin. Nemusí si dělat starosti. Dinah všechno obětavě zařídila.

Právník dal Faith štědrou částku v hotovosti a informoval ji, že na

běžný účet jí byla poukázána slušná suma peněz. Kromě toho jí bude po následujících šest měsíců vyplácena osobní renta.

Faith byla tak překvapená, že o nečekané finanční nezávislosti v tu chvíli nedokázala ani přemýšlet, teď však ze všeho neměla dobrý pocit. Takhle se chová kamarádka? Proč?

„Radil bych vám," ozval se povzbudivě Burnett, „abyste si dala něco lehkého k večeři, anebo objednala pizzu a šla brzy spát. Seznamte se s prostředím, podívejte se, kde co je. Zkrátka se tu zabydlete." Nepřestával se usmívat. „Přestaňte se týrat přílišným přemítáním, Faith. Dopřejte si čas."

Věděla, že lékař má pravdu. Ale jediné, na co se v tu chvíli zmožila, bylo neosobní na shledanou a poslušný příslib, že se dostaví na předem dojednané kontroly a fyzioterapii.

Potom osaměla.

Zamkla dveře a zapnula televizor, aby nebylo v bytě takové ticho. Znovu se vydala na prohlídku. Tentokrát se dívala pozorněji.

Počáteční rozpaky vystřídal stísněný pocit.

Minulost jako by se neukrývala ani v jejím domově. Nikde žádné fotografie. Ani vystavené na poličkách, ani uklizené v zásuvkách. Věcí, které by němě vypovídaly o jejích zájmech, tu bylo také málo. Několik knih, většinou nedávno vydaných bestsellerů pestré palety žánrů, většinou zjevně nečtených.

Ve skříni a v prádelníku objevila spoustu oblečení. V koupelně nechyběly obvyklé propriety - mýdlo, šampon, hydratační krémy, pěna do koupele, žiletky na jedno použití a malá toaletní taštička obsahující nějaké šminky. Většinou nové, anebo téměř nepoužívané. Ve skřínce pod umyvadlem našla fén a kulmu.

Vypadalo to, jako by zde nebydlela déle než několik týdnů či měsíců. Nikde v šuplíku nenarazila na starou, zapomenutou rtěnku nebo vyschlou řasenku. Žádná nepoužívaná tvářenka zavržená kvůli nevhodnému odstínu, nikde poloprázdná tuba hydratačního krému nebo emulze na ruce. Žádný lak na nehty, žádný odlakovač. Ani stopa po reklamních vzorcích kosmetiky, které vám vnucují snad v každém obchodním domě na světě. Ledaže by byla Faith Parkerová tou nejpořádkumilovnější bytostí planety... anebo tu téměř nežila.

Vrátila se do obývacího pokoje a usedla k maličkému stolku, jenž se choulil v rohu. Jediná zásuvka ukrývala pouze pár maličkostí. Malý adresář obsahoval jen několik záznamů - nicneříkající jména, adresy a telefonní čísla. Šeková knížka a kopie nájemní smlouvy Faith prozradily, že zde před nehodou bydlela skoro rok a půl. Podle výpisů z účtu dostávala každý pátek určité množství peněz - pravděpodobně šlo o mzdu. Nežila si zle, ale některé měsíce jen tak tak s penězi vystačila.

Vystavovala zcela obvyklé příkazy k úhradě. Některé adresy na šecích souhlasily se jmény v notýsku. Obchody s potravinami, obchodní domy, kadeřnictví, zubař, nějaké restaurace, lékárna, ženská klinika, obchod s výpočetní technikou.

Obchod s výpočetní technikou.

Faith se zamračeně rozhlédla po místnosti. Podle účetního dokladu si několik týdnů před nehodou koupila na splátky přenosný počítač. Měl by tu někde být.

Jenže nebyl.

Řekli jí, že v době nehody měla u sebe jenom kabelku. Tak proč tady není ten laptop?

Jako kdyby nevyslovenou otázku někdo zaslechl, náhle zazvonil telefon. Faith sebou škubla. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a teprve potom se natáhla po sluchátku.

„Slečno Parkerová, tady Edward Sloan," zazněl právníkův energický hlas. „Promiňte, že vás obtěžuji hned první den doma, ale domníval jsem se, že byste měla ještě něco vědět."

„O co jde, pane Sloane?"

„Minulý týden jsem najal firmu, aby ve vašem bytě poklidila. Její zaměstnanci mě informovali, že byl v bytě... neobvyklý nepořádek."

„Chcete tím říct, že jsem bordelářka?" zeptala se Faith nejisté, i když ji napadlo, že odpověď předem zná.

„Ne, slečno Parkerová. Myslím, že ne. Obsah zásuvek byl vysypán na podlahu, polštáře a ještě nějaké věci byly rozřezány. Váš byt nesl všechny stopy po vloupání. Nejspíš zloděje někdo vyrušil, protože se nezdálo, že by něco chybělo. K této politováníhodné události došlo před třemi dny. Poněvadž jste byla hospitalizována, vzal jsem si nemilou záležitost vašim jménem na starost sám. Oznámil jsem vše policii a počkal na ni ve vašem bytě. Policisté byt vyfotografovali, vyslechli obyvatele domu a napsali zprávu. Jak se zdá, nikdo z nájemníků nikoho neviděl ani si nevšiml ničeho neobvyklého. Protože na místě činu zůstala jak televize, tak stereo, a nezdálo se, že by zmizelo cokoliv jiného ani nedošlo k velké škodě, rozhodla se policie nepodnikat další kroky."

„Aha," zamumlala.

„Poté nastoupila úklidová firma. Dostali za úkol dát byt do pořádku tak, jak to jen půjde. Věci však vraceli do skříní a šuplíků na základě vlastního uvážení. Nejspíš tedy není všechno na svém místě. Máte snad k jejich práci nějaké výhrady, slečno Parkerová?"

„Ne."

„Chybí vám něco?"

Věděl, že trpí amnézií. Otázku jí položil jaksi automaticky.

„Ne," opakovala Faith. Náhle však očima utkvěla na účtu za přenosný počítač. Z nějakého nepochopitelného důvodu o něm nechtěla

mluvit. Sama nevěděla proč. „Nic.“

„Pokud budete náhodou něco postrádat, dejte mi vědět.“

„Jistě, pane Sloane.“ Zaváhala. „Ještě je tu jedna věc. Před časem jste se zmínil o vyrovnání všech nezaplacených pohledávek.“

„Ano.“

„Jak jste se o nich dověděl, pane Sloane?“

„Slečna Leightonová mě o nich informovala, slečno Parkerová. Myslím, že si dovolila projít vaše účetnictví a rozhodla se vyrovnat všechny nesrovnalosti. Kromě běžných účtů za živobytí a pronájem zde byly dvě neuhrazené platby. Jedna se týkala nákupu laptopu, který si po nehodě nechala v držení slečna Leightonová, druhou pohledávkou byl nesplacený účet za nábytek do obývacího pokoje. Obě platby jsme zcela vyrovnali.“

„Aha.“ Polkla. „Děkuju vám, pane Sloane.“

„Není zač, slečno Parkerová.“ Zavěsil.

Takže laptop, jenž si Faith před nehodou koupila, má teď Dinah Leightonová. Proč? A kde je počítač teď?

V hlavě jí vířily zmatené myšlenky. A aby toho nebylo málo, zahlédla v televizi něco, co celou zapeklitou situaci ještě zhoršilo. Skočila po dálkovém ovládání a zesílila zvuk.

„...Kane MacGregor, blízký přítel pohřešované ženy, věří, že ji policie brzy objeví,“ pravil vážně čísi hlas.

Před kamerou se objevil světlolasý muž. Vypadal unaveně, tvář měl ztrhanou, v šedých očích se uhnízdil ustaraný výraz. Směřovaly k němu početné mikrofony. Někdo mu položil otázku, jejíž význam Faith téměř unikl. Odpovídal na ni hlubokým, podmanivým hlasem. Faith se roztřásla.

„Ne, naděje jsem se ještě nevzdal. Policie dělá, co může, aby ji našla. Věřím, že se jí to podaří. Rád bych se obrátil k divákům. Pokud víte něco, co by mohlo přispět k nalezení Dinah“ - když vyslovoval její jméno, jinak vyrovnaný hlas se mu povážlivě zachvěl - „informujte prosím co nejdříve policii.“

„Požádal jste o spolupráci FBI, pane MacGregore?“ vykřikl jeden z reportérů.

„Ne. Případ nespadá pod jejich jurisdikci. Neexistuje důkaz, že by Dinah někdo unesl,“ odpověděl.

„Najal jste si soukromého detektiva?“

Kane MacGregor se slabě pousmál. „Samozřejmě. Dělán vše, co je v mých silách, abych Dinah našel.“

„Proto jste nabídl odměnu jednoho milionu dolarů tomu, kdo poskytne informaci, jež povede k nalezení živé a zdravé slečny Leightonové?“

„Přesně tak.“ Zhluboka se nadechl. Ve tváři se mu objevilo napětí.

„Ted', pokud by vám to nevadilo..."

„Poslední otázka, pane MacGregore. Byli jste se slečnou Leightonovou zasnoubeni?" Na okamžik se zdálo, že mladý muž vybuchne a vykřičí na shromážděné všechny své potlačované emoce. Ale nestalo se tak. Pouze jeho hlas prodchnutý bolestí prozrazoval, jak ukrutně muž ve skutečnosti trpí.

„Ano. Jsme zasnoubeni." Pak se prodral davem reportérů a ubíral se pryč. V patách mu šel vysoký tmavovlasý chlap se zjizvenou tváří. Nastoupili do nedaleko parkujícího vozu.

Faith seděla na gauči jako opařená. V pažích svírala polštář a tiskla si jej k hrudi. Nic nechápala. Zbytek zpráv už nevnímala.

Mužem, jenž se jí zjevoval ve snech, nebyl nikdo jiný než Kane MacGregor. Snoubenec Dinah. Skutečně se jí zdálo o budoucím muži nejlepších kamarádky? Proč se týkaly erotické sny zrovna jeho?

Cítila bolest. Pálila, studila, jako by do ní někdo vrazil nůž vyrobený z ledu. Dýchala mělce, srdce zběsile burácelo, tělo ovládl nepřemožitelný třas.

Co když byl onen muž nejprve jejím milencem? Možná se dávno rozešli a Dinah se objevila na scéně teprve potom. Anebo se za uštvanou tváří Kanea MacGregora zkormoucenou žalem skrývá netvor, který to táhl s oběma najednou?

Náhle byla Faith ještě větší zima.

Dinah zmizela. Faith měla nehodu. Vážnou autonehodu.

Znamená to snad něco?

Krátce po havárii se jí někdo vloupal do bytu. Ačkoliv není schopna určit, zda se něco ztratilo, cosi v bytě přece jenom chybí. Znamky osobního života, poznámky, dopisy, fotografie. Přebývat v takhle sterilním prostředí přece není normální.

Znamená to snad něco? A co?

Proč si jenom na nic nevzpomínám?

„Proboha," zašeptala. „Co se to děje?"

PÁTRANÍ

JEDNA

Byls?" vyzvídal Bishop.

Kane, jenž se soustředil na řízení, po něm vrhl bleskový pohled. „Co jestli jsem byl? Zasnoubený s Dinah?"

„Jo"

„Neoficiálně."

Bishop o tom chvíli přemýšlel. „Neoficiálně zasnoubeni - takže o pozdějším sňatku jsi uvažoval ty, anebo ona?"

Kane se hořce pousmál. „Ty holt musíš všechno pitvat, co, Noahu?"

„Pouze se pokouším pochopit váš vztah."

„V tom případě se musím přiznat, že to byl můj nápad. Jen jsem ji nestačil požádat o ruku."

„Opravdu jsi to chtěl udělat?"

Ted' se zamyslel Kane. Odpověděl příteli s unaveným povzdechem. „Kčertu, já vlastně nevím. Asi jo. Chci tím říct, že jsem se tou myšlenkou občas zabýval, ale tím to také končilo. Alespoň..."

„Před tím, než zmizela?"

Kane přikývl. „Přesně tak. Vyprávěl jsem ti o tom. Všechno bylo bezva. Pak měla najednou spoustu práce, byla vyčerpaná. Myslel jsem si, že je to tím článkem, na kterém dělala. Potom její kamarádka havarovala a Dinah se mi začala vzdalovat čím dál tím víc. Připadala mi vystrašená."

„Nesvěřila se ti, na čem pracuje?"

„Krucifix, Noahu! Znáš přece Dinah. Jakmile se do něčeho pustí, mlčí jako hrob. Má tak neuvěřitelnou paměť, že si ani nemusí psát poznámky. Práce ji zcela pohltí a zbytek světa její ukradený. Jenže tentokrát to trvalo déle než obvykle, což mě znepokojovalo. To ráno, kdy jsem ji viděl naposled, jsem se z ní snažil vytáhnout, po čem jde. Neprozradila mi prakticky nic. Skončilo to tak, že mě šíleně vytočila."

„Přestaň si to vyčítat," chlácholil ho Bishop. „Přece jsi nemohl tušit, že ten den zmizí."

Protože vina byla pouhou kapkou toho, co Kane cítil, zmohl se jen na prosté pokrčení ramen.

Bishop na něho zamyšleně pohlédl. „A jseš si jistý, naprosto jistý, že ať už je kdekoliv, neodešla úmyslně?"

„Tak tím jsem si absolutně jist. I kdybych se mýlil, ještě se nestalo, aby někam odešla a nedala mi vědět. Kdyby mohla k telefonu, ozvala by se mi."

Ujeli několik kilometrů, než Bishop znovu promluvil. „Z osobních důvodů tedy nezmizela."

Ačkoliv nešlo o dotaz, Kane mu odpověděl. „Alespoň já si toho nejsem vědom. Z příbuzných měla jen otce, a ten před několika roky

zemřel. To už jsem ti říkal. Přinejmenším to byl jediný příbuzný, o kterém věděla. Odkázal jí veliký majetek v akciích a podílových listech. Pověřila jeho správou finančního poradce. Peníze ji více méně nezajímaly. Alespoň pokud já vím."

„Zmínil ses, že jak ty, tak policie, jste s ním mluvili?"

„Ano. Brzy poté, co zmizela. Nedalo mi žádnou práci se k němu dostat, protože je zároveň i mým finančním poradcem. Prohlásil, že obchodní transakce mé snoubenky jsou naprosto v pořádku. Nikdo ji nevydíral, a pokud ví, nikdo na ni nevyvíjel žádný nátlak. Ani na jednom z jejích účtů se neobjevily podezřele vysoké úložky ani z nich nevybrala větší množství peněz. Prostě vůbec nic. Nikde ani ta nejmenší stopa, po které bychom mohli jít."

„No," ozval se Bishop, „možná by stálo za to podívat se za tím člověkem znovu. Když se stane něco zlého, obvykle za tím vězí peníze, i když to třeba na první pohled patrné není. Ten chlap může vědět něco, o čem nemají ostatní ponětí. Zvláště teď. Měl spoustu času o všem přemýšlet."

Kane o tom pochyboval. Nepředpokládal, že by narazili na něco nového. Počítal s tím, že si zopakují pouze stará známá fakta. Dinah už je nezvěstná víc jak měsíc a vyšetřování zatím nikam nevede.

Noah Bishop, speciální agent FBI, se dostal do obrazu teprve včera, kdy přijel do Atlanty. Předtím se pohyboval kdesi v zahraničí. Ať už ho ze země odvály služební nebo soukromé povinnosti, Kane se ho na nic nevyptával. Bishop se oficiálně vyšetřování neúčastnil. Nicméně díky federálnímu odznaku a profesionálnímu chování mu lidé na všetečné dotazy ochotně odpovídali. Dokonce i policisté, kteří si jinak své teritorium žárlivě střeží.

Bishop se s Kanem přátelil už v dobách studia na vyšší střední škole. Oba se věnovali atletice a mnohokrát se střetli při četných soutěžích. Kromě toho spolu už od přípravky bydleli. I když se po škole jejich cesty rozdělily a každý si začal budovat kariéru v jiném oboru, Noah si několikrát do roka vyšetřil čas a zaletěl do Atlanty na prodloužený víkend.

V době, kdy Kane chodil s Dinah, je navštívil třikrát, takže mladou ženu celkem dobře znal. Přirozeně že se Dinah o práci v FBI živě zajímala. Noah měl navíc neuvěřitelné schopnosti a obrovské znalosti v této oblasti. A poněvadž si agent práce investigativních novinářů vážil pro jejich smysl pro cest a ctění mravních hodnot, měli si ti dva o čem povídat.

O Dinah se bál úplně stejně jako Kane. Jeho pocity však prozrazovala pouze dlouhá jizva táhnoucí se mu po levé tváři, jež pod přívalem emocí bledla. Jinak působil vyrovnaně, bezchybně se ovládal, občas suše zažertoval. Ani jeho vypracované silné tělo nevypovídalo o

napětí. Jen světlé oči, rádoby netečné, byly jako vždy ve střehu.

Kanea však neošálil.

Popřemýšlel o Bishopových slovech a prohlásil: „Dobrá, tak si s Conradem Mastersonem promluvíme. Večer mu zavolám. Přece musí existovat ještě něco, co bychom mohli podniknout.“

„Co se týče tebe, policistů a soukromého vyšetřovatele, řekl bych, že jste nemohli udělat víc.“ Bishop začal vypočítávat na prstech jednotlivá fakta. „Sestavili podrobný časový a místní plán toho dne, kdy byla naposledy viděna, a sledovali všechny možné stopy. Vyslechli minimálně jednou každého, o kom věděli, že s ním v posledním týdnu před svým zmizením mluvila. Osobně dohlížíš na to, aby policie pokračovala v pátrání. Tvoje soukromé očko je policajtům v patách, a kromě toho využívá i vlastní kontakty. Vypravil ses k Dinah do kanceláře a celé dny pročítal vše, na čem za posledních deset let pracovala. Další týden jsi zasvětil výsledkům lidí, o kterých ses domníval, že by je svými články mohla naštvat. Promluvil sis s jejím finančním poradcem, spolupracovníky a nadřízeným. Navštívil jsi sousedy v domě, kde bydlela. Byt jsi prohlédl -dvakrát. Nabídl jsi milion dolarů tomu, kdo poskytne informace vedoucí k jejímu nalezení.“

Kane byl napnutý jako luk.

Bishop tiše, zdráhavě dodal: „Pokud nenarazíme na něco nového... Ježíši, Kane! Je mi to fakt líto - ale vypadá to, že se nemáme čeho chytit.“

Přesně tohle si Kane odmítal připustit. Rozhodně ne dnes, kdy měl sto chutí vrhnout se přes stůl na policejního důstojníka a uškrtnit ho vlastníma rukama. Zabránila mu v tom pouze Bishopova přítomnost. Ani včera, kdy se prokázalo, že poslední ze zatím neproověřených Dinahiných nepřátel, si právě odkroutil pět let z desetiletého trestu, jenž mu vyměřil soud. Ani předevčírem, ani předpředevčírem, ani týdny předtím, ne, ani za nic si nechtěl připustit, že stopa vychladla. Během uplynulých týdnů vyhrabal pouze kopu bezcenných informací. Možnosti odpadávaly jedna za druhou, naděje se vytrácela.

„Já vím," hlesl. „Já vím.“

V přítomnosti Conrada Mastersona se Kane vždycky dobře bavil. Na první pohled to byl průměrný člověk -průměrně vysoký, průměrné hmotnosti, s průměrnou temenní pleší. Nesledoval módní trendy, což dokazoval jeho špatně ušitý oblek. Ani jeho pracovna na příchozího neučinila zrovna příznivý dojem. Malá kancelář byla vybavena starým otlučeným nábytkem. Na podlaze se povalovaly koberečky, které páchly jako zmoklé psisko. Anebo dvě psiska.

Conrad Masterson postrádal jakékoliv kouzlo osobnosti. Kdykoliv se rozrušil, koktal. (Veškeré vzrušení v jeho životě však pocházelo

výhradně z dění na burze a příležitostí k dobrým investicím.) Byl proslulý tím, že měl často na každé noze ponožku jiné barvy a nebyl si jistý místem, kde ráno zaparkoval svůj vůz. Pokud mu však něco v běžném životě unikalo, ve světě financí jen zářil. Mezi investičními bankéři byl znám jako člověk, jenž dovede svým klientům vydělat peníze, obchoduje naprosto čestně a podle všech pravidel a je absolutně diskrétní.

Conradovy oči za silnými skly brýlí lítostivě zamrkaly. „Rád bych vám pomohl, Kane. Dobře to víte. A kdybych jen tušil, že má Dinah v portfoliu něco, cokoliv, co by mohlo vést k jejímu nalezení, byl bych to oznámil vám nebo policii už dávno.“

„Ale její složku nám neukážete, co?“ zeptal se nevzrušeně Bishop.

„Nemůžu. Dokud nebude úředně rozhodnuto jinak, musím se chovat tak, jako by měla každou chvíli vstoupit do dveří. Takže musím její spisy považovat za důvěrné. Nemůžu vám je poskytnout - zkrátka nesmím. Dokonce i soudce tak rozhodl, když policie požadovala výjimku ze zákona, vždyť o tom víte, Kane. Dokud vy nebo policie nevyrukujete s důkazem svědčícím o tom, že Dinah zmizela v souvislosti s finančními operacemi, mám svázané ruce.“

„Legálně svázané," poznamenal Kane.

„Je mojí povinností chránit soukromí svých klientů.“

Kane se zhluboka nadechl a snažil se ovládnout. V koutku duše moc dobře věděl, že i on sám by Conradovu neústupnost ocenil v případě, kdyby se týkala jeho peněz. „Dobře, Conrade. Ale ještě jednou zvažte situaci, prosím. Jistě nám můžete sdělit alespoň to, zda v jejím portfoliu nedošlo za poslední měsíce k nějakým neobvyklým změnám.“

„Ano, ale... jaké zvláštnosti máte na mysli? Dinah většinou nechávala rozhodování o investicích na mně. To přece víte, Kane. Čas od času sice prodala nějaké akcie, tak říkajíc proti mé vůli, aby se rychle dostala k hotovosti. Většinou v případech, kdy chtěla někomu pomoci...“

„Jak to myslíte?“ skočil mu do řeči Bishop.

Conrad se nad otázkou zamyslel. Zvažoval, kolik toho může prozradit, a pak prohlásil na rovinu: „Přesně jak to povídám. Dinah například dělala reportáž o týraných ženách. Potom mi zavolala, abych prodal nějaké akcie, protože potřebuje padesát tisíc pro nějakou zbitou ženskou, aby si mohla nechat udělat plastickou operaci a najmout lepšího právníka. Mluvím o tomhle.“

Nebo napsala článek o jakémsi chudém spolku věřících, kterým vyhořel kostel. No, a netrvalo dlouho a rozhodla se obohatit jejich kasičku o několik desítek tisíc, aby mohli nechat svatostánek opravit.“

Nad slabostí své klientky se chápavě pousmál. „Takových případů bych mohl uvést desítky. Kdykoliv mi zavolala a zazněl jí z hlasu takový ten umíněný podtón, bylo mi okamžitě jasné, že našla další zraněnou

dušičku nebo ptáčka se zlomeným křídlem. Za ty roky takhle rozdala už miliony. Dokonce ještě před smrtí svého otce utratila většinu peněz z vlastního svěreneckého fondu za pomoc lidem v nesnázích."

Kane polkl. „To... jsem nevěděl. Nikdy se mi o tom nezmínila."

„Ne, o tomhle by vám nepověděla ani slovo. Nerada o své dobročinnosti mluvila. Kdysi mi vyprávěla, co jí otec vždy kladl na srdce - když pomáháš lidem, nevytrubuj to do světa. Každý dobrý skutek se ti vrátí i bez toho. Držela se otcovy rady a stejně tak i žila."

Bishop pohlédl na Kanea a potom se klidně obrátil na Conrada. „Tak co kdybyste tentokrát dobrý skutek udělal vy tím, že nám ji pomůžete vypátrat? Když ji najdeme, splatí ho ona víc než bohatě dalším lidem, když už nic jiného. Nemáme se čeho chytit, pane Mastersone. Je neznámá už pět týdnů."

Conrad si kousal spodní ret. „Kéž bych vám dokázal pomoci, agente Bishope. Ani nevíte, jak bych byl rád. Ale..."

„Nepřišla za vámi v poslední době s tím, abyste prodal bez dalšího vysvětlování její akcie, i když se z vašeho hlediska nejednalo o výhodnou obchodní transakci?"

„Ne. Vždycky mi objasnila, o co jí jde. A koneckonců, jsou to její peníze. Může je utrácet, za co chce. V pozadí její dobročinnosti obvykle stála práce. Psala články a náhle narazila na někoho, kdo zoufale potřeboval pomoc. Něčím ji zaujal, a tak neváhala."

Bishop se zamračil. „Vyprávěla vám, na jakých reportážích pracuje, pane Mastersone?"

Otázka Kanea zaskočila. On sám by se na něco takového nikdy nezeptal. Ale odpověď investičního poradce ho překvapila ještě víc.

„Občas," přiznal Conrad. Ani ve snu by ho nenapadlo, že mluví o něčem pozoruhodném. „Někdy se tu zastavila, sedla si a dala se do vyprávění. No, a za několik dnů či týdnů vyšel článek, v němž se psalo o věcech, o kterých jsme si spolu povídali."

„Vzpomínáte si na něco z poslední doby?"

Ted' se zachmuřil Masterson. „Moment, prosím. Asi tak před šesti měsíci mi vykládala o té vraždě v Buckheadu."

Kane s Bishopem přikývl. Článek i jeho pozadí už prověřili.

„Několik týdnů poté mi vyprávěla o té aféře ve viceguvernerově domě. Také o ní psala."

„Která skončila," poznamenal Kane, „jako všechny dobré skandály namísto velkým třeskem slabým ťuknutím."

Bishop tázvě zvedl obočí a Kane se dal do vysvětlování. „Podplatili nezletilou dívku. Ta se náhle rozpomněla, že to nebyl viceguvernér, koho u ní načapali s trenýrkami kolem kotníků. Pak se rozhodla změnit vzduch a přestěhovala se do Kalifornie."

Pohlédl zpět na Conrada. „O tom se více méně psalo všude a všem

bylo jasné, o co se jedná. Co jste ještě probírali?"

Conrad na chvíli zamyšleně semkl rty. Poté se mu na tváři usadil nepřístupný výraz.

„Tak co?" vyzvídal Kane,

„No... moment, muselo to být začátkem srpna nebo tak nějak. To přišla doopravdy rozčilená. Řekla mi, že se cítí mizerně a horko to jenom zhoršuje. Ten den bylo opravdu příšerné vedro, skoro až k padnutí. Zeptal jsem se jí, co se děje, a ona prohlásila, že narazila na něco, co vypadá jako sólokapr. Povídala..."

Zavřel oči, aby se lépe soustředil. „Dušovala se, že budou bezpochyby padat hlavy. Jenže co je mnohem horší, je v tom zapletený i někdo, na kom jí záleží. Ptal jsem se jí, v čem je problém, ale jenom vrtěla hlavou a opakovala, že je to špína, ukrutná špína. Když jsem si ji ale prohlížel, napadlo mě, že tak ustaranou, ale přitom ve střehu, jsem ji ještě neviděl." Otevřel oči a zamžoural. „Vždyť víte, dvakrát opatrná, nikdy nebyla - tedy není. Vždycky jednala dost lehkomyšlně. Když byl někdo v maléru, nekoukala se napravo nalevo a vrhla se mu na pomoc."

„Já vím," přikývl Kane.

Bishop střehl pohledem nejprve k němu, pak k Mastersonovi. „To zavání politikou. Nezmínila se ještě o něčem?"

Conrad se zadumal. „Ne, ten den už ne. Potom jsem o ní neslyšel celé týdny. Stavila se tu asi o měsíc později, vypadala tak... zasmušile. Požádala mě, abych pro ni uvolnil půl milionu."

Bishop zamrkal. „A to podle vás není zvláštní?"

„Nebyla to nejvyšší částka, o jakou mě kdy požádala, pokud máte na mysli tohle. Ale šlo o dost peněz, tak jsem se jí optal, jestli si je tou sumou absolutně jistá, jelikož to znamenalo prodat nějaké akcie, které by bylo lepší si ještě nějaký čas ponechat. Odvětila, že se kvůli ní někdo vážně zranil a je její povinností se o něj postarat." Poradce pokrčil rameny. „Udělal jsem to, oč mne požádala. Uvolnil jsem peníze a poukázal je její bance."

Kane se zakabonil. „Jenže na jejím účtu se za posledních šest měsíců taková položka neobjevila." Banka, u níž měla Dinah otevřený běžný účet, byla, co se týče informací, mnohem sdílnější a s policií ochotně spolupracovala.

Conrad maličko zaváhal a potom spustil: „No, peníze jsem na běžný účet nezaslal. Za tímto účelem si zřídila jiný. Dokonce si myslím, že jej ani nespravuje její právník. Pověřila někoho jiného."

„Mohl byste nám říct, o jaký peněžní ústav se jedná? Rádi bychom si informaci ověřili," otázal se Bishop.

Chvíli to sice trvalo, nakonec však Conrad přikývl. „Myslím, že tohle vám prozradit můžu." Napsal jméno a adresu banky na kousek papíru.

Bishop jej strčil do kapsy.

„Co je to za právníka, Conrade? Kdo je to?“ vyptával se Kane.

„Je mi moc líto, ale opravdu nevím. Dinah se přede mnou jednou zmínila, že je šikovné mít v rukávu dva právníky. Jednoho na věci veřejné, druhého na soukromé.“

„Takže nemáte ani ponětí, na co potřebovala půl milionu dolarů?“

Conrad zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem se nevyptával, jak pomáhá svým přátelům. A... ten den jsem ji viděl naposled.“

O několik minut později se s finančním poradcem rozloučili a odjížděli pryč. „Víš, nabídnout příteli v nouzi půl milionu dolarů mi připadá poněkud přehnané,“ uvažoval Bishop. „Nezmínil ses náhodou o nějaké kamarádce, která je po autohavárii v komatu?“

„Ano.“ Kane se na okamžik odmlčel a pak zamumlal. „Ach kruci. Měl bych se za ní podívat. Dinah ji navštěvovala dvakrát týdně. Byla přesná jako hodinky.“ Zjevně ho trápil pocit viny.

„Neříkal jsi, že je ta dívka v bezvědomí?“

„To ano. Viděl jsem ji ten první týden, co Dinah zmizela. Zajel jsem do nemocnice, abych si promluvil s personálem. O návštěvách s nimi Dinah často hovořila. Neřekli ani mně, ani policii nic, co bychom už nevěděli. A Faith Parkerová nám nemůže pomoci, ani kdyby chtěla. Myslím, že doktoři ani nedoufají, že se z toho dostane.“

„Takže,“ prohlásil Bishop ne cynicky, ale věcně, „si tvé nepřítomnosti ani nevšimla.“

„Něco podobného jsem jednou pronesl před Dinah,“ přiznal Kane. „Sjela mě strašně nepřijemným pohledem. Neřekla na to ani slovo - a ani nemusela. Úplně stačil výraz jejích očí a už jsem na toto téma ani necekl.“

Bishop se na kamaráda zadíval. „Dinah svěřila Mastersonovi, že se ta žena zranila kvůli ní. Je to pravda?“

Kane zavrtěl hlavou. „Havarovala, když jela na schůzku s Dinah. Proto se Dinah domnívala, že nese na nehodě svůj díl viny. Nedala si to rozmluvit. Tvrdila, že kdyby nebylo jí, Faith by to odpoledne do auta nesesedla, takže by do náspu nenarazila.“

„Ztratila kontrolu nad vozidlem?“

„Alespoň to stojí v policejní zprávě. Zajímá mě se o podrobnosti až poté, co Dinah zmizela. Policie v obou událostech žádné spojení nevidí a já také ne. Šlo o běžnou dopravní nehodu z nepozornosti.“

„Byly dobré přítelkyně?“

„Vypadá to tak, ačkoliv si zaboha nemůžu vzpomenout, že by Dinah o Faith Parkerové před nehodou někdy mluvila. Ne že by na tom bylo něco divného. Má spoustu starých známých, o kterých jsem v životě neslyšel. Zvlášť o těch, s nimiž se spřátelila při práci.“

„Patří mezi ně i Faith Parkerová?“

„Dinah byla z té události tak vyvedená z míry, že jsem se raději moc nevyptával. Jediné, čím jsem si naprosto jist, je to, že se Faith neobjevila v žádné reportáži, kterou Dinah publikovala. Alespoň ne pod pravým jménem." Bůh ví, že se s články, jež Dinah napsala, seznámil sakra dokonale. Dlouhé hodiny jen seděl a četl stále dokola vše, co kdy stvořila. V každém slově hledal klíč k jejímu zmizení.

„Nemám rád náhody," poznamenal Bishop chmurně. „Kamarádka, kterou možná poznala při práci, zdemoluje auto o betonový násep a skončí v nemocnici v hlubokém bezvědomí. A Dinah se užívá nepochopitelným pocitem viny - kterého se chce zbavit půl milionem dolarů. Uplyne několik týdnů a po Dinah jako by se slehla zem. Policie je toho názoru, že spolu obě události nesouvisí. Možná tomu tak je. Ale měli bychom se o tom přesvědčit."

„Jak? Faith Parkerová leží v komatu. Tak koho se chceš zeptat?"

„Musíme si pořádně prostudovat policejní protokol o nehodě. Možná by stálo za to omrknout si to auto. Promluvíme si s lékaři, vyslechneme personál."

„A na co se jich chceš vyptávat?" vyštěkl Kane. „Podle sester Dinah vyasedávala v pacientčíně pokoji a pořád jí něco vyprávěla. V místnosti kromě nich nikdo jiný nebyl. Faith také nikdo před nehodou neznal. Neví o ní vůbec nic."

„Možná že kdybychom se jinak zeptali, také by nám jinak odpověděli," rozumoval Bishop.

Kane důvěřoval Bishopově intuici možná víc než jeho letitým zkušenostem. Byl ochoten vyzkoušet všechno, co by je mohlo posunout někam dál, případně jiným směrem.

„Za pokus nic nedáme," přisvědčil nakonec. „A možná se dozvíme něco nového od toho druhého právníka."

„Snad. V každém případě si ověříme, do čeho Dinah investovala peníze."

Kane se zachmuřil. „Myslíš, že by za tím mohlo vězet něco jiného?"

„Ne, ale opatrnosti nikdy není nazbyt a za optání nic nedáme." Přítel po něm šlehl pohledem, a tak se pousmál.

„Dinah byla - je moc chytrá na to, aby se nechala vydírat, i kdyby to na ni někdo zkusil. O čemž samozřejmě silně pochybuji. Ale je možné, že někdo zneužil její laskavosti a ona na to později přišla. V době, kdy už byly peníze fuč."

Kane pomalu přikyvoval. „V tom případě by Dinah zuřila. Chtěla by peníze zpátky a toužila by potrestat toho, kdo ji podvedl. Rozhodně by se nebála postavit se mu tváří v tvář bez ohledu na to, o koho se jedná, a vyhrožovat mu odvetou, třeba dokonce trestním oznámením. Ale..." Odmlčel se. Nemusel už říkat vůbec nic. Bishopovi bylo jasné, jaká slova táhnou příteli hlavou.

V tom případě by mu nepomohlo, kdyby Dinah na nějakou dobu uklidil z cesty. Musel by se jí zbavit navždy.

Bishop věděl, že je Kane připraven upnout se k jakékoliv i sebevíc nepravděpodobné naději. Doufá, že pokud měla Dinah nějakého zvilého nepřítel, unesl ji, aby se jí na chvíli zbavil. Věří, že ji kdesi drží jako rukojmí, vzteklou, naštvanou, ale v bezpečí. Přítel sám sebe přesvědčuje o tom, že se vše nakonec nějak vyřeší a Dinah se mu vrátí v pořádku domů.

Bishop však věděl své. Ačkoliv si to odmítal připustit, bylo to tak. Pobýval v Atlantě jen několik hodin a profesionální instinkt podpořený léty zkušeností mu napověděl, že je pouze otázkou času, kdy se někde objeví tělo zavražděné Dinah.

Kaneovi by však něco takového nikdy nepřiznal. Na světě se už staly divnější věci a pořád je tu šance, i když malá, že má Kane pravdu. Bishop mu poslední kapku naděje rozhodně brát nehodlá.

Na to, aby čelil drsné realitě světa zločinu, je vždycky času dost.

Mezitím se budou věnovat vyšetřování. Nejlepší způsob, jak Kanea zbavit napětí, je pořádně ho zaměstnat. Potřebuje mít pocit, že pro milovanou ženu něco dělá. A v každém případě musí přijít na kloub tomu, co se stalo. Bez ohledu na okolnost, zda dokážou přijít Dinah na pomoc včas. Pokud je mrtvá, někdo ji zabil. A musí za to zaplatit.

Dříve než se ticho ve voze stačilo rozbíjet do nesnesitelných rozměrů a přenechat tak prostor děsivým myšlenkám, jež paralyzovaly vědomí, ozval se Bishop: „Vydírání mi pořád připadá nepravděpodobné. Asi je v tom něco jiného a naším úkolem je zjistit, co. Také bychom se měli podívat na zoubek té její kamarádce. Policie mezi oběma ženami spojitost nevidí, tudíž se jejich vzájemným vztahem zabývat nebude. Zvláště ne teď.“

„Proč zrovna teď ne?“

Bishop pokrčil rameny. „Mám dojem, že poté, cos vyrukoval s tučnou odměnou, budou mít plné ruce práce.“

„Tobě to nepřipadá jako dvakrát dobrý nápad, co?“

„Osobně si myslím, že milion dolarů je pořádná páłka. A taky se domnívám, že je dost těch, kteří jsou ochotni vyrukovat s kdečím, protože ,co kdyby to náhodou vyšlo. Pak by lehce shrábli pěkný balík. Budou jen kalit vodu, Kane.“

„Anebo nabídka přiměje toho, kdo Dinah drží pod zámkem, aby dal policii diskrétní tip, kde ji mají hledat.“

„Ano, to je možné. Zvláště poté, co jsi zdůraznil, že peníze budou vyplaceny jen v případě, že se Dinah najde živá a zdravá.“

Kane obrátil list. „Co se týče toho druhého právníka, myslíš, že bude spolupracovat?“

„Nevím. Nejspíš se bude ohánět služebním tajemstvím a poukazovat

na důvěrný vztah právního zástupce a jeho klienta. Ale protože Dinah zmizela, mohl by odhodit zábrany stranou a jednat v jejím zájmu. Za předpokladu, že zjistíme, kdo to je."

„Dobrá. Jenže banky otvírají až v pondělí, takže ho do té doby můžeme pustit z hlavy. To znamená, že nám zbývá pouze Faith Parkerová. Nemocnici máme při cestě. Souhlasil bys, abychom...?"

Bishop souhlasil.

Ale ve špitálu narazili na nečekanou překážku.

„Před dvěma dny jsme ji propustili," informoval je doktor Burnett. Přivolala jim ho poněkud vyplašená sestřička. Lékař vypadal unaveně, ale jakmile se rozpovídal o Faith, obličej se mu rozjasnil. Bylo očividné, že je na bývalou pacientku hrdý.

„Propustili?" zíral na něho nevěřičně Kane. „Když jsem tu byl před měsícem, nebo tak nějak, byla v komatu."

„Ano, to byla. Ale zhruba před třemi týdny se probírala."

„Není to... přinejmenším neobvyklé?" vyzvídal Bishop.

„Velmi neobvyklé. Píšu o jejím případě pojednání do lékařského časopisu. Navíc na ní dlouhé bezvědomí nezanechalo žádné následky, což je další zvláštnost. Nemá poškozený mozek, na fyzioterapii reaguje báječně - stačilo několik dní a už chodila po svých. A psychicky je na tom po probuzení lépe než většina komatózních pacientů. I když ztratila paměť..."

„Ztratila paměť?" Kane cítil, jak se ho zmocňuje zklamání. „Na nic si nevzpomíná?"

„Bohužel ne. Jako kdyby před nehodou nežila. Řečové centrum zůstalo nedotčené, čte, píše, pamatuje si dějepisná data a události, k nimž došlo před úrazem -ale jako by přišla o všechny osobní prožitky. Nevěděla, jak se jmenuje. Dokonce vlastní tvář v zrcadle jí připadala cizí."

„Vrátí se jí paměť?" zeptal se Bishop.

„Pravděpodobně ano. Ale může to trvat roky. Utržila pořádnou ránu do hlavy. Nejsme si však jisti, zda bylo příčinou amnézie fyzické poranění, anebo nějaké psychické trauma."

„Chcete tím naznačit, že ztráta paměti může být jakýmsi obranným mechanismem? Způsob, jakým se tělo brání duševnímu utrpení?"

Doktor se na Bishopa zamračil. „Může tomu tak být."

Kane si vyměnil s přítelem bleskový pohled a obrátil se zpět k lékaři. „Už jsme spolu před časem hovořili. Ptal jsem se vás na Dinah Leightonovou. Vzpomínáte?"

„Jistě. Slečna Leightonová je moc milá dáma. Jak už jsem vám řekl, několikrát jsme spolu mluvili. Ale pouze o zdravotním stavu a prognóze slečny Parkerové. Slečna Leightonová o pacientku projevovala

neobyčejný zájem." Výraz v lékařově obličeji se změnil. Přimhouřil jiskrné oči a pohlédl zpříma na Kanea. „Předpokládám, že stále netušíte, kde je."

Kane zavrtěl hlavou. „Pátráme teď s agentem Bishopem na vlastní pěst. Snažíme se zjistit vše, co Dinah dělala v době, kdy tak záhadně zmizela." Sypal ze sebe slova naprosto automaticky.

Burnett se zachmuřil. „Nejsem si vědom toho, že by k případu povolali FBI."

„Vyšetřujeme, aniž bychom na sebe upozorňovali média," pravil Bishop mírně.

„Nenápadná práce za scénou obvykle vede k lepším výsledkům, doktore."

„Aha. V tom případě byste si asi rád promluvil s ošetřujícím personálem o návštěvách slečny Leightonové?"

„Jestliže mi to umožníte, budu vám vděčen," odvětil Bishop a lehce se uklonil.

„Jistě. Pokud můžete okamžik vyčkat, promluví si s vrchní sestrou a požádám ji o spolupráci."

„Děkuji vám, doktore."

Kane sledoval lékaře, kterak se od nich svižným krokem vzdaluje, a pak se obrátil na Bishopa. „Choval ses velmi zdvořile. Je ti ten chlap také tak odporný jako mně?"

„Ano. Věř mi, že jo. Jen nechápu proč."

„Potrásl sis s ním rukou. Že by nějaká negativní energie?"

„Nic, co by stálo za řeč."

„V tom případě," přispěchal Kane s vysvětlením, „je to tím, že od přírody nesnášíme polidštěné bohy."

„Polidštěné božstvo neexistuje. Ta slova si vzájemně odporují. Tomu se říká oxymoron."

„Tomu se říká doktor," trval na svém Kane. „Medicinmany a špitály prostě nesnáším a basta. Možná proto nemůžu toho chlapa vystát. Jen mě nenapadá, jak by mohl souviset se zmizením Dinah. Kromě toho má svědky, kteří odpřisáhnou, kde se celý den motal."

„Já ho nepodezírám," přiznal Bishop.

Kane si vzdychl a rozhodl se příteli neprozradit, že on v posledních týdnech v duchu podezíral každého, koho potkal.

Rozhovory se zaměstnanci nemocnice, kteří někdy mluvili, anebo ji viděli, jim zabraly několik hodiny. Nesčetněkrát si vyslechli, jak byla přátelská, nevtíravě okouzlující a jaký neobyčejný zájem projevovala o kamarádku upoutanou na lůžko. O čem však nepadlo ani slovo, byl článek, na kterém Dinah právě pracovala. Nikdo netušil nic o důvodech, proč se cítila zodpovědná za nehodu Faith Parkerové. Žádný z vyslýchaných si nevzpomněl na jméno právníka, který v nemocnici Faith

navštívil. Burnettovi, bohužel, už mezitím skončila služba, takže se nemohli zeptat ani jeho.

Pozdě odpoledne zamířili do Kaneova bytu. „Poněvadž jsme se vlastně vůbec nic nedozvěděli," přemítal Bishop, „nezbývá nám nic jiného, než si promluvit s Faith. Amnézie neamnézie, jméno toho právníka zná."

„Připadá mi, jako kdybys o její diagnóze pochyboval," poznamenal Kane.

„Vidím v tom určitou výhodu. To je všechno."

„Výhodu? A pro koho, sakra? Faith je jediná, kdo by nám mohl ledacos objasnit, ale takhle..."

„Přestaň dělat předčasné závěry a počkej, dokud si s ní nepromluvíme. Třeba nám dokáže pomoci i tak."

„Zbytek nemocničního personálu vyslechneme až v pondělí," rozhodl Kane. „Uvidíme, jestli si někdo náhodou na něco nevzpomene. Připadá mi, že stále posloucháme jedno a to samé - jak na všechny Dinah udělala dobrý dojem. Jenže to je nám teď houby platné. Mám z toho zatraceně nepříjemný pocit."

„To je z hladu," konstatoval Bishop. „Od snídaně jsme nic nesnědli. Předpokládám, že doma nemáš ani kůrku chleba."

Kane věděl, že se tak Bishop pokouší rozptýlit jeho chmurné myšlenky. Usmál se. Dohodli se, že si objednájí nějakou čínu. Když dovečeřeli, právě odbilo sedm. Zrovna sklízeli ze stolu, když někdo zazvonil. Kane se domníval, že je to poslíček z obchodu s potravinami, kde si telefonicky objednal nějaké zásoby. Ke dveřím proto nikterak nepospíchal. Jakmile je otevřel, zarazil se. Za dveřmi stála neznámá žena.

Měřila jen něco málo přes metr a půl a vůbec by nevadilo, kdyby přibrala pár kilogramů, ale byla to kočka. Lesklé tmavě rusé vlasy metaly zlatavé odlesky, bledá pleť barvy mléka zářila bez poskvrnky jako porcelán. Měla plná ústa - spodní ret si v obavách skousla, takže se na rudém sametu nenamalovaných úst třpytily perly drobných zubů. Kanea zaujal její rovný nosík a ohromné zelené oči v odstínu, jaký dosud nikdy neviděl.

Poté, co v duchu ohodnotil všechny ženiny přednosti, usoudil, že je vystrašená. Díky tomu promluvil něžněji, než měl původně v úmyslu.

„Mohu vám nějak pomoci?"

Zírala na něho a v obličeji se jí promítala podivná směsice emocí. Zklamání, zmatek, bolest, úvahy, frustrace, bezmoc. O krok ucouvla.

„Ne. Ne, já... asi jsem se spletla. Promiňte, že jsem obtěžovala." Než se stačila otočit a odejít, chytil ji za paži. Cítil, jak je křehká.

„Počkejte. Přišla jste... Víte něco o Dinah?"

Pohlédla na ruku, kterou svíral její předloktí, a potom stočila oči ke

Kaneově tváři. Nerozhodně na něj civěla. „Ne," špitla.

Ale Kane ji nepustil. Usouženou myslí probleskla mlhavá vzpomínka na útlou postavičku ležící nehybně na nemocničním lůžku. Drobný obličej měla naprosto bezbarvý a tak nehybný, že spíš připomínal masku. Neživou věc. Dívka na posteli působila tajuplně. Téměř strašidelně se všemi těmi přístroji kolem, které slyšitelně monitorovaly její životní funkce a nepopíratelně tak stvrzovaly fakt, že dívka stále ještě žije.

Poznat v této ženě, v jejíž tváři se zřetelně svářilo tolik emocí, a působila proto tak živě, odlidštěnou pacientku v hlubokém bezvědomí, bylo téměř nemožné. Ale Kane si byl náhle jistý. „Vy jste Faith, že? Kamarádka Dinah."

Upřeně ho pozorovala, jako kdyby pátrala v jeho tváři po něčem konkrétním, co v ní evidentně zapsáno nebylo. Slabě si povzddechla a přiznala: „Ano. Jsem Faith."

DVĚ

Nezná ji.

V očích neměl ani náznak poznání. Milenci tedy nebyli.

A protože spolu neměli poměr, sny, které se jí zdají, nevyprávějí o její minulosti.

Takové myšlenky vířily Faith divoce hlavou, když následovala Kanea do bytu. Útočily na její duši a děsily ji k smrti. Co to všechno znamená?

Nepoznal ji, ačkoliv její tělo na něho okamžitě a intenzivně zareagovalo. Držel ji za paži, takže musel cítit, jak se chvěje. Vzrušením jí hořely tváře. Bála se, že Kane pozná, na co myslí. Jeho hlas, dotek, obličej - ten muž jí připadal tak důvěrně známý, až to bolelo. Kapička jistoty a světla v jinak černém oceánu prázdnoty, jež ji neustále obklopovala. Děsila se skutečnosti. Měla pocit, že pokud ji tento muž od sebe odvrhne, nevyhnutelně se v té temné nicotě utopí.

Nejspíš bude muset. Napadalo ji pouze jediné vysvětlení, jak sny vysvětlit. Jen jedno dává smysl. Pokud se její podezření potvrdí, tak barevné vize, důvěrné chvílky s Kanem MacGregorem, které ve spánku prožívá, jsou jen dalším nečekaným dárkem. Ale ve skutečnosti jí nepatří.

Z vlastního já jí nezůstalo vůbec nic. Příšerná představa.

Kane jí představil svého starého přítele, Noaha Bishopa. Faith si matně vybavovala, že se jedná o stejného muže, kterého viděla v televizi

s Kanem. Na levé tváři se mu klikatila zlověstně vypadající jizva. Avšak nepůsobila na Faith tak nepříjemně jako Noahovy pronikavé oči. Spíše stříbrné, než světle šedé. Kane si ji prohlížel podivuhodně hloubavým pohledem. Faith měla pocit, že jí pohlíží až na dno duše.

„Hodilo by se ti nějaké bezpečnostní zařízení," prohodil Noah suše ke Kaneovi.

„Na noc zapínáme u vchodových dveří elektronický alarm," odpověděl Kane. „Ale pokud někdo ze sousedů pouští bzučákem dovnitř návštěvu, není problém se k příchozím připojit."

„Tak jsem se sem opravdu dostala," přiznala Faith. Ani nemusela dodávat, že si nebyla jistá, jak ji Kane přijme.

Bishop si vzdychl. „Stejně se domnívám, že jeden dva ozbrojení strážníci by neškodili."

„Dobře, přepíšu si je na seznam nezbytných úkolů," vzdal se Kane. „Posaďte se, Faith."

Poslušně klesla na kraj gauče, vděčná, že už nemusí stát. Pořád ještě neměla dost sil a rychle se unavila. Dlouho se k návštěvě odhodlávala, zrazovaly ji nervy, takže byla skutečně vyčerpaná.

Kane se na ni zamračil. „Jste úplně promrzlá. Co takhle šálek kávy? Jaké dáváte přednost?"

Nevěděla. Snažila se potlačit záchvat hysterického smíchu, který se jí dral z hrdla. „Já... dám si stejnou jako vy. Nemám zvláštní nároky." Faith se ulevilo, když zjistila, že Kane přičítá její třas a uzardělé líce na vrub lezavého večerního počasí.

„Já se toho ujmu," prohlásil Bishop a zamířil do kuchyně.

Kane si přisedl k Faith. Držel se poměrně blízko, natočil se k dívce tak, aby si ji mohl pozorně prohlédnout. „Jsem rád, že jste přišla, Faith." A potom téměř omluvně dodal: „Nevadilo by vám, kdybychom si tykali? Víím, že jste si byly s Dinah blízké, a tak..."

Faith zavrtěla hlavou. „Jasně že by mi to nevadilo." Možná nás to sblíží.

„Tak dobře. Díky. Já jsem Kane. Co se týče mého přítele, většina lidí mu říká Bishope."

„Každý, až na tebe," ozval se z kuchyně Bishop. Buď má Noah tak tenké uši, anebo Kane tenké zdi.

Kane se uchechl a potom se znovu věnoval Faith. „Jsem rád, žeš přišla," opakoval. „Stejně jsem si s tebou chtěl promluvit. I když mě doktor Burnett upozorňoval na to, že si na nic nevzpomínáš." Ve vzduchu zůstala viset nevyslovená otázka.

„Nepamatuji si, jak jsem před nehodou žila," přiznala. „Nevzpomínám si vůbec na nic... osobního. Nevím, kdo jsem, odkud pocházím. Tvář v zrcadle mi připadá cizí, dokonce jsem si ještě nezvykla ani na vlastní jméno. Jsem... z toho celá pryč."

„Musíš být ze všeho k smrti vyděšená," mínil upřímně Kane.

„To taky jsem."

Bishop se vrátil do obývacího pokoje s podnosem s kávou. Podal Faith šálek. Když žena od Bishopa hrnek přebírala, krátce se dotkli prsty. Šlo jen letmý dotek, přesto si Faith překvapeně uvědomila, že se do ní z Bishopova těla přelil neuvěřitelný klid. Noah se nejdříve vpil pohledem do jejích očí a potom se jí dotkl teplou dlaní. Spojení bylo tak intenzivní, že měla pocit, jako by se náhle ocitla v sevření, ze kterého není úniku.

A pak, jako by si Bishop uvědomil, k čemu došlo, magický okamžik pominul. Odtáhl prsty a narovnal se. Pohled měl pojednou neosobní a studený. Otřesená Faith usrkla kávu a snažila se ze všech sil soustředit pouze na šálek. Bishop nešetřil ani smetanou, ani cukrem. Nápoj jí velice chutnal, z čehož usoudila, že si nejspíš kávu připravovala naprosto stejně. „Děkuji vám."

Přikývl a usadil se do křesla naproti ní. Faith cítila, že z ní nespouští zrak, a proto se obrátila ke Kaneovi.

„Zdá se, že jsme byly s Dinah dobré kamarádky," osmělila se. „Jak to, že tě neznám?"

„Nikdy jsme se nepotkali. Já..., když Dinah zmizela, vydal jsem se do nemocnice promluvit si s personálem. Krátce jsem tě tam zahlédl, ale to je všechno."

Faith se obávala, aby se jí neroztřásl ruce a neprozradily tak její narůstající únavu a strach. Proto postavila šálek na stůl a propletla prsty v klíně. „Máš nějakou představu, jak dlouho se s Dinah známe, anebo kde jsme se seznámily? Víš o našem přátelství vůbec něco?"

Zavrtěl hlavou. „Seznámil jsem se s Dinah teprve před sedmi měsíci. Vím o ní hodně, ale rozhodně ne všechno. A pokud tě poznala při psaní reportáže, neměl jsem nejmenší šanci se o tobě cokoliv dovědět."

„Nemohly jste se seznámit v práci?" otázal se Bishop klidně.

„Z toho, co jsem se dočetla v novinách, usuzuji, že je Dinah novinářka." „Přesně tak."

„V tom případě o tom pochybuju. Podle výplatních pásek, které jsem našla ve svém bytě," poznamenala kysele, „jsem byla zaměstnána na městském úřadě. Zavolala jsem své nadřízené. Jak se ukázalo, byla jsem jen jedním kolečkem v obrovské státní mašinérii a vykonávala jsem běžnou kancelářskou práci."

„Kde přesně?" vyptával se Kane.

„Na katastrálním úřadu. Dozor nad výstavbou a územním plánováním." Zakřenila se. „Nic o tom nevím. Tedy, na nic si nevzpomínám. Přepisovala jsem zprávy a vyplňovala lejstra." Na okamžik se zamyslela. „Myslím, že umím psát na stroji."

V dívčíně hlase zazněl lítostivý podtón. Kane se k ní instinktivně natáhl a přikryl propletené prsty svojí širokou dlaní. „Doktor říkal, že se

ti paměť časem vrátí, Faith. Musíš tomu věřit."

Vytřeštěnýma očima pohlédla na Kaneovu ruku. Bishopovi, který na ni stále bez hnutí zíral, v té chvíli připomínala vyděšenou laň, lapenou uprostřed noci ve světlech automobilu. Vyděšenou, ztuhlou hrůzou, neschopnou spasit se útekem před jistou smrtí.

„Něco si přece jenom vybavuju," hlesla tiše. „Ale... nejsou to vzpomínky. Nejprve jsem si myslela, že jsou, ale teď vím, že mi nepatří."

Kane pustil její ruce, pohodlně se opřel a zamračil. „Co tím chceš říct?"

„Začalo to, když jsem byla ještě v nemocnici. Něco se mi zdálo. Měla jsem za to, že to jsou vzpomínky. Ale byly to jen sny. Vize... jako... medailonky, krátké scénky ze života."

„O jakém životě to mluvíš?" otázal se zvolna Kane.

Ostře se nadechla. „O vašem. O tobě... a Dinah."

Probrala se z komatu.

Prokrista. Poslední věc, kterou by čekal, byla skutečnost, že se ta holka z toho dostane. Vůbec kdy dostane.

Několik minut nervózně přecházel sem a tam. Pak přistoupil k telefonu a vytočil důvěrně známé číslo. Sotva na druhém konci linky kdosi zdvihl sluchátko, vyhrkl: „Faith Parkerovou propustili z nemocnice."

„Cože?"

„Slyšels."

Rozhostilo se dlouhé ticho a potom se ozvalo: „To na věci nic nemění. I kdyby se rozpomněla, k čemu došlo před nehodou, droga už se postarala o to, aby měla ze všeho v hlavě takový guláš, který jí vynese maximálně tak místo v blázinci."

„Jak to, že se z toho po takové době vylízala?"

„Hele, jen žádnou paniku, jo?"

„Sakra. Říkal jsem ti přece, že bychom neměli s hledáním přestat. Přesvědčoval jsem tě, že to musíme za každou cenu najít..."

„A já ti povídám, že se nemáš plašit. Napřed musíme zjistit, jestli pro nás může být nebezpečná."

„A pokud jo?"

„Pak se o ni postaráme."

„Zdálo se ti o nás?"

Faith si všimla, jak se do Kaneova hlasu vkradla nedůvěra. „Já vím, zní to absurdně. Taky jsem tomu nemohla uvěřit. Jenže všechny ty sny byly tak živé, tak reálné, že jsem si je prostě nemohla jen tak

vyfantazírovat. Myslím...", těžce polkla. „Napadá mě jen jediné vysvětlení. Těžko se mi o tom mluví. Nedokážu to uspokojivě vysvětlit, ani já sama to nechápu, ale nějak... jsem se na Dinah napojila."

„Domníváte se, že je něco takového možné?" otázal se věčně Bishop.

„Nevím. Možná jsem byla před nehodou médium." Rozhodila ruce v krátkém, bezmocném gestu. „Anebo jsem jím teď. Třeba za to může ta havárie. Včera jsem zašla do knihovny a přečetla vše, co se týká komatu. Dočetla jsem se o lidech, u nichž se po probuzení z hlubokého bezvědomí objevily neobvyklé schopnosti, a to zejména v případech, kdy současně utrpěli poranění hlavy." Odhrnula si z čela pramen vlasů a ukázala oběma mužům malý čtvereček náplasti.

Kane mlčel, upřeně na ni zíral. Byl to Bishop, kdo se ozval jako první.

„Víte, to se snadno řekne..., že se vám něco zdálo. Jak nám dokážete, že jste si to právě nevymyslela?"

Opět si skousla spodní ret. „Nevím, jak vás přesvědčit. Zdálo se mi o zcela obyčejných věcech. O běžném soužití dvou lidí. Kterak si vaří jídlo. Jedou spolu autem." Náhle krvavě zrudla a sklopila zrak. „Sprchují se spolu."

„Vzpomínáte si na nějaká mateřská znaménka nebo jinou odlišnost?" vyzvídal Bishop suše.

„Kane má jizvu. Malou jizvu vlevo dole. Má...tvar trojúhelníku," pípla sotva slyšitelně Faith.

Bishop pohlédl na Kanea a zvedl obočí. „Máš na těle něco takového?"

Kane zvolna přikývl. „Před lety jsem spadl z koně a přistál na hromadě rezavého plechu, který majitelé farmy nechali strhnout ze střechy staré stodoly. Ošklivě jsem se pořezal."

Bishop po něm okamžitě střelil další otázku. „Kdo o té jizvě mohl ještě vědět?"

„Můj lékař. Několik žen. Dinah."

Ačkoliv se Faith stále červenala jako pivoňka, obrátila se ke Kaneovi a pokračovala: „Také se mi zdálo, že jste v nějakém plážovém domku. Má zastřešenou verandu, kde stojí taková legrační židle. Vypadá jako ze šedesátých let. Mezi ostatní nábytek se hodí asi tak jako pěst na oko. V domku je krb a lázeňská vana. Knihovničky jsou vestavěné ve zdech a přetékaají knihami. Na konci cesty vedoucí k pláži je vlajková tyč a na ní prapor. Je na něm nápis „Ještě jeden den, prosím. Dům stojí prakticky o samotě. Kolem jsou jenom písečné duny."

Bishop se opět tázavě zadíval na Kanea.

Střetli se pohledem. „Všechno sedí. Ten dům jsme si nikdy nevyfotografovali a nikdy nás tam nikdo nenavštívil. Několik měsíců

před tím, než Dinah zmizela, jsme si ho nově zařídili. Nechali jsme zastřešit verandu a postavit krb. Ten prapor vyvěsila Dinah, když jsme tam byli spolu naposled. Byl to takový vtípek mezi námi dvěma, protože jsme pokaždé při odjezdu fňukali: „Kéž bychom tu mohli zůstat o den déle!“

Faith těkala pohledem z jednoho muže na druhého. „Takže jsem možná doopravdy médium. Dává to přece smysl?“

Kane stále nespouštěl zrak ze svého přítele. „Tobě se to nezdá, co?“

„Ne.“

„Proč ne?“

Bishop pokrčil rameny. „Zkrátka se s tím nedokážu ztotožnit. Nejspíš proto, že takové tvrzení není ničím podložené. Mysl si může stanovit vlastní hranice. Faith přece ztratila paměť, je vyděšená. Pokouší se sama v sobě úplně neztratit - proto se zdráhám takové vysvětlení přijmout. Možná i s ohledem na vlastní schopnosti, které teď, bůhví proč, mlčí. Chápu, že jí takové vysvětlení připadá naprosto logické, v každém případě nám však nepomůže.“

„Tomu nerozumím,“ ozvala se Faith.

„Noah má totiž zvláštní dar,“ vysvětloval Kane. „On tomu říká ‚detektor na žvásty‘, já za tím tuším něco víc.“

Než se Faith stačila vyptat na detaily, obrátil se Kane znovu na svého přítele, takže Bishopovu zvláštnost pustila okamžitě z hlavy.

„Musí to být Dinah,“ prohlásil Kane. V hlase mu zaznívalo napětí.

„Netuším, jak by něco takového dokázala,“ trval na svém Bishop. „Stejně tak to může být Faith. Lidé, kteří se probrali z komatu, doopravdy mívají nevysvětlitelné schopnosti.“

„Možná. Dinah je má také. O tom přece víme.“

„To ano.“ Bishop se pustil do trpělivého vysvětlování. Opatrně volil slova i tón hlasu. Nechtěl v příteli vzbouzet falešné naděje. „Dinah je sice neobyčejně vnímavá, Kane, ale projevovalo se to u ní jinak. Neovládala telepatii, nebyla schopná číst cizí myšlenky. Uměla předvídat, dokázala... nějak pohlédnout do budoucnosti. Věděla, jakou obrátíš kartu nebo jaké ti padnou kostky. Jenže neměla své prorocké schopnosti pod kontrolou. Nemohla se na ně spolehnout. Možná dokázala předpovědět, že za chvíli zazvoní telefon, a dokonce ti říct, kdo volá, ale neuměla promítat své myšlenky do cizí mysli. Dokonce i ta nejsenzibilnější média nakonec přišla na to, že je to nemožné.“

„Ale pokud je zoufalá, mohlo by se jí to povést. Kdyby na tom záleželo, kdyby to byla otázka života a... a smrti. Určitě by hledala způsob, jak nám o sobě podat zprávu. A dokázala by to, Noahu.“

„Jenže ve skutečnosti to není zas tak jednoduché. Psychika se řídí vlastními pravidly, Kane. Z jasnovidce se telepat hned tak nestane. Vnímavých lidí jsou tisíce, ale přenos myšlenek z nich ovládá jen

málokdo."

Faith fascinovaně naslouchala. Zvolna jí docházelo, co asi tím Bishopovým ‚detektorem na žvásty‘ bude.

„Tak mi tedy vysvětlí, kde se Faithiny vize berou," dožadoval se Kane.

„Třeba jí je Dinah posílá, anebo se Faith nějakým způsobem napojuje na myšlení Dinah. Vlastně na tom nezáleží, v každém případě to znamená, že je Dinah naživu, Noahu. Žije." Jásal.

V tu chvíli si Faith uvědomila, že někde hluboko v sobě byl Kane přesvědčený, že Dinah zemřela - a sám sebe nenáviděl za to, že se vzdal veškeré naděje.

Zavládlo krátké mlčení, jež zdráhavě přerušil Bishop. „Dinah přece Faith nesčetněkrát navštívila v nemocnici. Seděla u jejího lůžka, předcítala jí, celé hodiny jí o něčem vyprávěla. Nemůžeme popřít možnost, že Dinah Faith barvitě vyprávěla o svém životě. Možná zabrousila i do naprostých detailů. I když byla Faith v hlubokém bezvědomí, nemůžeme vyloučit, že ji neslyšela. Nejsme schopni vyvrátit fakt, že se jí zdá o věcech, které jí předtím prozradila sama Dinah."

„Ale..."

„Kane, prosím. Je možné, že Faith procitla z komatu obdařena zvláštními schopnostmi, které jí umožňují spojit se telepaticky s kamarádkou, k níž má silný citový vztah. Ale nejpravděpodobnější vysvětlení je, že Faithino podvědomí do sebe nasávalo vše, co jí Dinah v nemocnici povídala. Dinah přece dokázala vše vyličit velmi živě a při vyprávění se nevyhýbala podrobnostem. Teď se jí o tom zdá."

Kane otevřel pus, aby přítelovo vysvětlení zpochybnil, popřel, dal mu na vědomí, že odmítá uvěřit, že... Ale Bishop mu nedal šanci. Velmi klidně mu skočil do řeči.

„Minulost, Kane. Všechny scény se odehrávají v minulosti. Kdyby Dinah nějakým způsobem s Faith telepaticky komunikovala, nemyslíš, že by se nám spíš pokoušela říct, kde je?"

Bishop svěsil ramena, ale Kane se zuby nehty držel záblesku znovuoobjevené naděje. „Dinah by jí přece nevykládala, kde mám jakou jizvu, křížifix. Tak jak to ví?"

„Je možné, že k přenosu došlo v nemocnici. Faith se pokoušela probrat. Netušila, že má zvláštní schopnosti, ale nějak se jí podařilo proniknout do podvědomí Dinah. Třeba načerpala všechny detaily a prožitky přímo z její mysli. Možné by to bylo."

„Možné," prskal Kane. „Možné je úplně všechno kromě toho, že Dinah dosud žije. To se mi pokoušíš říct?"

„Snažím se ti vysvětlit, že nemůžeme brát nepodložené skutečnosti za bernou minci." Potom Bishop dodal o něco mírněji: „Sakra, Kane, já ji přece také chci najít živou. Copak to nechápeš?"

Faith je tiše pozorovala. V tu chvíli si uvědomila, jak moc je osamělá. Ucítla osten závesti. Dinah Leightonová skutečně musela být pozoruhodná žena, když dokázala vzbudit v těchto na první pohled silných chlapec takové emoce.

V tak zjitřené atmosféře se nechtěla mísit do rozhovoru obou mužů, ale trýznivě si uvědomovala, že nemá navybranou. „Je tu... ještě něco," prohlásila tak klidně, jak jen dokázala ovládnout rozechvělý hlas.

Kane k ní pomalinku otáčel hlavu, jako kdyby z něj prostý pohyb vysával veškerou energii. Krev z obličeje se mu vytratila, oči potemněly. „Co?" vyštěkl.

Ačkoliv sebou úlekem neškubla, hlas se jí třásl. „Je to... něco, co mě přinutilo tě najít. Včera pozdě odpoledne jsem usnula. A... zdál se mi sen. O tobě tentokrát ne. Jen o Dinah. Odehrával se... nejsem si jistá, snad v suterénu, nebo někde ve skladu. Místnost měla stěny z betonových kvádrů. Vypadaly staře, vlhce. Byla tam zima."

„Co se tam dělo?" ozval se Bishop.

Faith se otřásla. Do vyprávění se jí nechtělo. Ale musela to vyslovit. „Dinah seděla na židli. Chci tím říct, že k ní byla nějak připoutaná. Nemohla se ani pohnout. Jakýsi muž ji vyslychal, stále jí kladl nějaké otázky. Pořád dokola. Ale byl tam ještě někdo. Dinah to věděla. Schovával se ve stínech. Neviděla ho, ale byla si jistá, že tam je. Tváře těch mužů jsem nespatriila. Nepamatuji si, na co se vyptávali. Pokoušela jsem si vzpomenout, ale... jako by mi hučelo v uších. Zkrátka jsem jim nerozuměla. Možná jim nerozuměla ani Dinah. Já nevím. Jediné, čím jsem si jistá, je to, že ji ten muž udeřil. Tloukl ji znovu a znovu."

Cítla, jak je Kane napjatý. Nevědomky zatínal pěsti, jakoby v něm, instinktivní hrozbě onomu násilníkovi. Faith se roztřásla tak, že téměř nedokázala událost dopovědět. „Potom všechno zčernalo... Probudila jsem se."

Bishop se zhluboka nadechl. „Chcete tím říct, že ji mučí, anebo mučili?"

„Myslím, že ano. Ne, vlastně jsem si tím jistá. Scéna byla tak reálná, tak příšerně živá, že to nemohlo být nic jiného než pravda. Chtěli..., aby jim něco vyzradila, ale ať už to bylo cokoli, neřekla jim to." Faith těžce polkla. „Trvá to už dlouho. Výsledky... bití. Cítím, že je vyčerpaná. Vnímám její bolest. Ukrutně ji zmlátili. .."

Kane na ni civěl s výrazem člověka, který právě schytl smrtelnou ránu. V té chvíli bylo snazší podvolit se Bishopovu jasnému - i když poněkud znepokojivému pohledu.

„Celá ta scéna," poznamenal vyšetřovatel, „může pocházet z nějakého filmu nebo knihy."

Faith zavrtěla hlavou. „To ne. Vy to nechápete. Odehrávala se před mýma očima. Byla jsem tam. V té chvíli jsem byla Dinah. Ocítla jsem se

v jejím těle, myslela jsem jako ona. Zakoušela jsem její bolest i strach - stejně jako odhodlání." Bojovně pozvedla bradu a pohlédla Bishopovi zpříma do očí. „Je zde něco, čím jsem si absolutně jistá. Ti chlapi chtějí něco vědět. Ale Dinah jim to neprozradí, protože někoho chrání. Alespoň je o tom přesvědčená. Jde jí o někoho, na kom jí záleží víc než na vlastním životě."

„Násilí, výsledky. Odehrává se to právě teď?"

Zaváhala. Náhle si přestávala věřit. „Ne-nevím. Neexistuje způsob, jak to ověřit."

„Suterén. Možná sklad. Nejspíš nemáte představu, kde by mohl být?"

„Ne, kromě té místnosti jsem nic neviděla. A pokud Dinah věděla, kde je, nezabývala se tím. Nemyslela na to, kam ji odvěkli." Odmlčela se a pak zoufale vyhrkla: „Ráda bych jí pomohla. Musíte mi důvěřovat. Pokouším se Dinah pomoci."

„Proč?" otázal se Bishop mdle,

Faith cítila, jak ji v očích pálí slzy. Nechtěla však před muži brečet. Dýchala zhluboka, snažila se uklidnit. „Protože je to moje kamarádka. Protože udělala vše, co bylo v jejích silách, abych po propuštění z nemocnice mohla žít normální život. Protože je... jediná, koho na světě mám."

Bishop se na ni zkoumavě zadíval. „Dost dobrých důvodů, abyste si přála ji nalézt. Možná je v tom i kus vděčnosti. Koneckonců, věnovala vám půl milionu dolarů."

Faith odmítavě zavrtěla hlavou. „Nedala je přímo mně. Podle slov jejího právníka je ve svěřeneckém fondu něco málo přes dvě stě tisíc dolarů. Na běžném účtu mám padesát tisíc. Také prý slíbila zaplatit léčebné výdaje, ale nemám představu, kolik to dělá."

„Nemáte zdravotní pojištění?"

„Podle dokumentů, které jsem našla v bytě, mám povinné ručení na auto. Zdravotní pojištění ne. Usuzuji, že jsem nedávno změnila zaměstnání a nová pojistka zatím nenaběhla."

„Šest týdnů v komatu," dumal Bishop. „Další tři týdny následné fyzioterapie. Ve vyhlášené nemocnici. Řekl bych, že takové léčení snadno spolkne čtvrt milionu dolarů, možná víc."

„Ráda bych jí položila jednu jedinou otázku," ozvala se Faith. „Zajímalo by mě, proč to udělala? Nechápu, co ji přimělo takhle se o mě starat."

Kane se neklidně zavrtěl. „Pocit viny," prohlásil drsně.

„Ale proč? Kvůli té nehodě? Řekli mi, že tam kromě mě nikdo nebyl. Tak proč by se měla z něčeho obviňovat?" Faith se ulevilo, když si všimla, že už se Kaneovi začíná vracet do tváře barva a nevypadá tak otřeseně.

„Taky nám to nejde do hlavy," připustil.

„Co bylo příčinou té havárie?" otázal se Bishop.

„Očividně za to můžu já." Pokusila se usmát, ale nevyšlo to. „Doktor mi řekl, že... jsem si dala několik drinků na svalové relaxans. Vysvětlil mi, že kombinace medikamentů s alkoholem u mě způsobila toxickou reakci, protože alkohol dobře nesnáším."

„Proč jsi ty léky brala?" vyptával se Kane. Snažil se za každou cenu postupovat metodicky.

„Jako obvykle si nevzpomínám."

Zamračil se. „Nemáš ty prášky náhodou u sebe?"

Mezi věcmi, které měla Faith s sebou v nemocnici, byla i kabelka. Obsahovala typicky ženské nezbytnosti - peněženku, Šekovou knížku, malý nepoužívaný kroužkový zápisník, několik propisovaček, pudřenku a rtěnku.

Žádná lékovka v ní nebyla. Ani v bytě žádnou nenašla.

Váhavě odpověděla: „Nejspíš skončily na policii. Mezi důkazy."

Kane se nepřestával mračit. „Alkohol. Něco tady neseď. Dinah tvrdila, že byla na cestě k ní. Chtěly jste si spolu zajít po práci na skleničku. Ale ty jsi nedorazila. Jela jsi za ní přímo z práce - alespoň tak mi to vyprávěla Dinah."

„Jedině," ozval se Bishop, „že byste měla ve zvyku mít v kanceláři v šuplíku schovanou láhev..."

Faith nevěřícně zamrkala. „O tom pochybuju. U sebe doma jsem nenašla ani kapku alkoholu."

Kane si všiml, která dívka křečovitě polkla. Když se jí zadíval do očí, neušlo mu, že se v nich usadil strach. „Co je ti?" naléhal.

„Někdo se ke mně vloupal." Hovořila teď velmi opatrně. „Zvláštní je na tom to, že nic nechybí. Ne že bych si tím byla jistá, ale policie tvrdí, že se neztratilo nic, po čem zloději obvykle jdou. Někdo jen obrátil byt vzhůru nohama. Vysypal všechny zásuvky, vyházel všechny věci."

„Patrně něco hledal," konstatoval Bishop.

„Kdy ke vloupání došlo?" zeptal se Kane.

„Nevím přesně. Chci tím říct, že se na to přišlo počátkem týdne, když právník, jehož předtím pověřila Dinah, najal úklidovou službu, aby dala byt do pořádku, než mne propustí z nemocnice."

„Kdy podle vás mohlo ke vloupání dojít?" započal Bishop s výslechem. „Navštívil váš byt kromě uklízací čety ještě někdo jiný? Myslím tím v době od vaší nehody až do dne, kdy se přišlo na vloupání?"

Faith se zadumala. Přemýšlivě si přitom třela čelo. „Myslím, že ne. Nebyl tam nikdo kromě Dinah."

„Dinah?"

„Zmínil se o tom její právník. Oznámil mi, že prohledala v bytě psací stůl, aby shromáždila všechny účty, které mají být proplaceny."

Muselo k tomu dojít někdy po nehodě." Chtěla se ještě zmínit o chybějícím laptopu, ale slovo si vzal Kane. Pořád jí dělalo problémy se soustředit, takže velice snadno zapomínala, co měla ještě na srdci.

„To máme časové rozpětí několika týdnů." Kane pohlédl na Bishopa. „Skvělé."

Bishop však byl myšlenkami jinde. „Byt prohledali až poté, co v něm Dinah pátrala po nezaplacených účtech." Pronikavým pohledem soustředěně zkoumal dívčinu pobledlou tvář. „A o několik týdnů později Dinah zmizela."

Faith se vši silou přinutila koncentrovat na vyšetřovatelova slova. „Domníváte se, že Dinah mohla zmizet proto, jelikož kdosi došel k názoru, že... že u mě objevila něco významného? Něco, o čem neměla vědět?"

„Možná." Obrátil se ke Kaneovi. „Třeba na to jdeme špatně. Co když to není Dinah, o koho tady jde? Co když nezmizela proto, že o někom napsala reportáž, která nesměla vyjít? Asi bychom se měli přestat hrabat v její minulosti a zaměřit se na někoho jiného."

„Na mě," ozvala se rozřeseně Faith.

Kane si náhle uvědomil, jak je dívka vyčerpaná. Poznal jí to na očích. Vypětím potměnely, objevily se pod nimi namodralé kruhy. Snažila se držet zpříma, ale ramena jí poklesávala. Pleť měla popelavě šedou. Kane si byl jistý, že kdyby neměla prsty pevně propletené v klíně, neovladatelně by se jí chvěly.

„Potřebuješ si odpočinout," prohodil k ní.

„Ještě jsem neposbírala všechny síly," pronesla omluvně. „Najednou na mne padne obrovská tíha a... potřebuju se prospat. Omlouvám se."

„Pane bože, nemáš se za co omlouvat. Je to pochopitelné. Prošla jsi peklem. Mimoto jsi nám řekla spoustu věcí, o nichž jsme neměli ani ponětí. Věřím, že nám pomůžeš Dinah najít."

Bishop na něho zíral, ale neřekl nic.

„Ráda bych," špitla a povzdechla si. Přes obličej jí přelétl stín obav. „Mohl bys... mohl bys mi zavolat taxík, prosím..."

Kane krátce zaváhal. „Podívej, Faith, vracet se dneska večer do prázdného bytu mi zrovna nepřipadá jako dobrý nápad. Dokud se v situaci neorientujeme a nepřesvědčíme se, že zmizení Dinah s tebou nikterak nesouvisí, bylo by asi lepší, kdybys zůstala s námi."

Do lící se jí vkradl zrádný nach. „Nemůžu tady zůstat."

„A proč bys nemohla?" Snažil se mluvit věcně. „Jsou tady dvě ložnice. V jedné spí Noah, ty si vezmeš moji. Já budu bivakovat tady." Ušklíbl se. „Stejně toho v noci moc nenaspím a většinou se jen tak poflakuju. Přestěhuju si sem polštář a deku, a tím oficiálně prohlásím obývací za svoje území."

Faith si nerozhodně skousla ret. Kanea napadlo, jak příšerně se musí

žena cítit, když nepoznává ani vlastní tvář.

„Tak co kdybychom to dneska aspoň zkusili?“ domlouval jí něžně. „Pro jednou. Potřebuješ se pořádně vyspat. Určitě se tady budeš cítit bezpečněji než u sebe doma. A zítra se pokusíme zjistit, oč tu vlastně běží.“

Bishop stále mlčel.

Faith nakonec přikývla. „Díky.“

Kane ji odvedl do ložnice a zkontroloval, jestli jsou ve společné koupelně čisté ručníky. Vyzval ji, ať bez rozpaků používá toaletní potřeby patřící Dinah, ale na spaní jí přinesl jedno ze svých triček. Nějak nemohl přenést přes srdce, že by ji zahlédl v noční košili, kterou si spojoval s Dinah. Na něco tak osobního ani jeden z nich připravený nebyl.

Když se vrátil do obývacího pokoje, seděl Bishop přesně v té pozici, ve které ho zanechal, když šel doprovodit Faith. Přítel nespouštěl zachmuřený pohled z místa, kde ještě před okamžikem dívka seděla.

Kane tiše namíchal pro oba drinky a znovu se uvelebil na gauči. „Věříš jí?“ otázal se příkře.

„Nevím. Mohla by mám klidně jen napovídat to, o čem předpokládá, že chceme slyšet.“

„Že je Dinah zbitá, jsem rozhodně slyšet nechtěl,“ odsekl odměřeně Kane.

„To ne. Ale buďme k sobě upřímní, něco takového se přece dalo čekat. A vyprávění to přidává na dramatičnosti, nemyslíš? Taková zmínka zaručeně vyvolá požadovanou emocionální reakci.“

„Ale kde vzala podrobnosti o domku na pláži? Nenapadá mě způsob, jak by je mohla zjistit. Jedině od Dinah.“ Kane se rozhodně nemínil vzdát.

„Anebo od tebe.“

Kane se zakabonil, ale posléze mu došlo, jak to přítel myslí. „Takže se domníváš, že mi je vycucла z hlavy, zatímco tu vedle mne seděla?“

„Jestli je opravdu médium, tak proč ne? To, že blokuje mě, nemusí nutně znamenat, že se nemůže zároveň napojit na tebe.“

„Další jasnovidecké pravidlo?“ otázal se kysele Kane.

„Něco na ten způsob.“

„Oukej. Dobrá, připusťme, že je to možné. Ale mezi Faith, Dinah a tím, co se stalo, musí existovat nějaká souvislost. Možná že někdo vyhrožoval Faith - třeba se ocitla v nebezpečí, k němuž se náhodou připeletla Dinah. Jenže Dinah se doopravdy cítila zodpovědná za Faithinu nehodu, Noahu. Připadala si tak provinile, že neváhala utratit pořádnou sumu peněz, aby Faith všechno vynahradila.“

Bishop si zahrál na ďáblovu advokáta. „Jenže lidem, kteří se ocitli v nouzi, už v minulosti věnovala spoustu prostředků. Takže, kde máme

důkaz, že tentokrát opravdu jednala pod tíhou svědomí? Co když ve Faith viděla jen... další zraněnou dušičku, které se pokoušela nezištně pomoci?"

„Snad. Ale ať už Dinah nepřímo způsobila Faithino zranění, anebo něco ve Faithině životě ohrozilo Dinah, odpověď musíme hledat v jejich vztahu. Možná nám toho Faith moc nepoví, ale určitě o ní něco dokážeme zjistit. Například okolnosti její nehody. Kam se poděly léky na předpis, které brala? Skutečně jí je nějaký doktor předepsal? Jak to, že byla opilá jen pár minut po skončení pracovní doby, když měla v plánu jet na schůzku s Dinah?"

Kaneův obličej odhodláním ztvrdl. „Policie jako vždy připsala havárii na vrub nepozornosti, evidentně omámené řidičce a bližší okolnosti je nezajímaly. Ale nás by měly. Měli bychom si Faith pořádně proklepnout a zjistit, kdo vlastně je. Možná že přijdeme na to, že Faith s Dinah jsou skutečně kamarádky. Musely se spolu někde scházet. Někdo je spolu vídal pohromadě. Přátelství se přece nedá utajit. Jistě nebude těžké vypátrat, čeho se týkaly Faithiny pracovní povinnosti a jestli nemohla být zdrojem informací, které Dinah potřebovala pro svoji reportáž. Mohly narazit na něco, co se nakonec obrátilo proti nim. Vyrazíme hledat pravdu, Noahu."

Po chvilce přemýšlení pravil Bishop: „Tak ty jsi přesvědčený, že Faith a Dinah kdosi odstranil z cesty kvůli reportáži, na níž Dinah pracovala."

„Je to možné, ne?"

„Ano. Možné to je."

„V tom případě máme vodítko," vyhrkl Kane, náhle znovu plný naděje.

„Máme vodítko," přikývl Bishop.

TŘI

Faith se probudila brzy. Vyděšeně se rozhlížela po neznámé místnosti. Za nic na světě si nedokázala vzpomenout, kde se to octla. Záchvat panického strachu však byl tentokrát milosrdně krátký, i když, tak jako pokaždé, zůstala pak sedět na posteli roztřesená a vyděšená.

Vlastně si na takové rozpoložení začíná zvykat.

Bez rozmýšlení zamířila do sprchy. Teprve když si vysoušela vlasy, ohromeně si uvědomila, že zcela automaticky vytáhla fén ze skříňky v koupelně, ačkoliv jí Kane včera večer neupozornil, že jej má hledat právě tam. Jakmile začala o svém počínání přemýšlet, zjistila, že jí kulatý

kartáč v pravé ruce nějak vážne a zamotává se do vlhkých vlasů. Musela si jej přehodit do levé.

„Levačka," zamumlala. „Jsem levačka." Sotva se po nehodě probírala v nemocnici z komatu, brala všechno automaticky do levé ruky. Tak proč dává dnes po ránu přednost pravé?

Zřejmě jde o další poruchu způsobenou dlouhotrvajícím bezvědomím. Zakázala si na to myslet. Oblékla se, pečlivě ustlala postel, poklidila ložnici tak, aby vypadala přesně jako před jejím příchodem. Udělala vše, co v danou chvíli mohla, aby oddálila okamžik, kdy opustí zdánlivě bezpečí cizí ložnice.

Kane už byl vzhůru. Čerstvě oholený, s vlasy ještě vlhkými z ranní sprchy, ležerně oblečený, avšak bez poskvrnky. Nervózně přecházel po obývacíku. Faith pochybovala, že v noci vůbec zamhouřil oko.

Když vstoupila do dveří, zastavil se zrovna u malého koncertního křídla. Příkře na ni pohlédl. „Dobré ráno." Lehce podrážděný tón hlasu rychle maskoval vřelým úsměvem. „V kuchyni je horká káva. Snídaně leží na pultě. Ovoce, chléb, cereálie. Posluž si."

„Díky." Faith se nenechala dvakrát pobízet a odsunula se do kuchyně. Rozhodně nebyla v pohodě. Moc dobře si uvědomovala Kaneovu přítomnost a byla ve střehu. Napětí, jež cítila, ještě vzrostlo, když se Kane objevil na druhé straně pracovní desky, aby si dolil kávu.

„Doufám, že ses dobře vyspala." Otřepaná konverzační fráze.

Faith zaváhala. Potom vložila do toustovače plátek chleba a prohodila nenučeně: „Od té doby, co jsem se probírala z komatu, jsem toho naspala celkem dost, ale dobře jsem se zatím ještě nevyspala. Doktoři tvrdí, že je to normální."

„Zlé sny?"

„Ne, ne tak docela. Spíš... pocity. Zkrátka nedokážu jen tak zavřít oči a propadnout se do bezvědomí. Mám strach, že se už neprobudím. Anebo ano, ale zjistím, že mezitím uplynuly týdny nebo měsíce. Lékaři mě sice ujišťují, že se nic takového nestane, že se nemám čeho obávat, ale ať mě přesvědčují, čím chtějí, stejně to moc nepomáhá. A tak protože se děsím toho, že usnu a budu spát navěky, budím se hrůzou několikrát za noc." Odmlčela se. Neměla v úmyslu popisovat mu záchvaty zoufalé paniky, dlouhé minuty, kdy vzrušeně oddychuje a pokouší se ukonejšit samu sebe a znovu usnout.

„To musí být fakt peklo," prohlásil Kane hlasem plným soucitu. „Není divu, že..."

Náhle zmlkl, a tak Faith větu dokončila za něj. „Že pokaždé vyletím, když někdo vykřikne ‚baf!‘? Že vypadám jako strašidlo? Že se považuju za médium? Anebo že se vyžívám v záchvatech paranooi?"

„Nic takového jsem říct nechtěl." Ale namísto vysvětlení se rozhovořil o něčem jiném.

„Dlouho jsme s Noahem o všem diskutovali a došli jsme k závěru, že by bylo nejlepší, kdybys tu pár dní zůstala. Potřebujeme čas, abychom dokázali zodpovědět některé otázky. Musíme se přesvědčit, že ti nehrozí stejné nebezpečí jako Dinah. Doprovodíme tě dnes k tobě domů, aby sis mohla sbalit nějaké věci.“

„Nemůžu se přece jen tak nastěhovat k tobě do ložnice.“ Nemůžu se ti vecpat do života. Prostě nemůžu. Nepatřím sem. A ty patříš Dinah. Soustředila se na roztírání džemu po topince, aby se vyhnula jeho očím.

„Už jsem ti přece řekl, že ten pokoj skoro nepoužívám. Cítil bych se líp, kdybys tu s námi chvíli vydržela, Faith.“ Odmlčel se a pak dodal: „Možná na tom vloupání nebylo nic mimořádného, nějaký chmaták pouze využil situace. Ale co když je za tím mnohem víc? Možná to nějak souvisí s Dinah a jejím zmizením. Myslím, že mi ji najít pomůžeš.“

Faithina neklidná noc nikterak nepřispěla ke zmírnění emocí nebo zmatku v její hlavě. V hlase jí zazněla beznaděj. „Ale jak? Nedokážu pomoci ani sobě. Bůh je mi svědkem, že si nevzpomínám na nic, co by nám mohlo být nějak užitečné.“

„Paměť se ti může kdykoliv vrátit. Alespoň částečně. Pravděpodobně to nebude trvat dlouho.“

„Už aby to bylo. Abych byla Dinah vůbec co platná,“ zamumlala spíš pro sebe, než že by Kaneovi odpovídala. Než stačil cokoli namítnout, otázala se unaveně: „Kde je Bishop?“

„Telefonuje.“ Kane se významně odmlčel a pak doplnil: „Pokouší se o tobě něco zjistit.“

Okamžitě k němu vzhlédla a spatřila, že ji soustředěně pozoruje. „Aha. Nejspíš má na to právo, co.“ Nešlo o otázku, ale o pouhé konstatování. Kane znenadání přimhouřil oči. „Proč to říkáš?“

„Pracuje pro FBI, ne?“

Rozhostilo se nepříjemné ticho, které přerušil Kane. „Ani jeden z nás se o tom před tebou nezmínil.“

„Fakt ne?“ Faith se zarazila. Okamžitě ji však napadlo, kde musí hledat vysvětlení. „Nejspíš mi to řekla Dinah.“ Potřásla hlavou. „Stává se mi to tak nečekaně - zčistajasna něco vím a nedokážu vysvětlit proč. Zkrátka to vím. Najednou se mi v hlavě vylíhne vzpomínka. Ani nevím, zda patří mně, anebo Dinah. A poněvadž s tebou a Bishopem jsem se seznámila teprve včera večer...“ Radši obrátila pozornost ke své snídani. Ani za mák nestála o to uvidět na Kaneově tváři výraz nedůvěry nebo podezření.

Když na ni však Kane promluvil, zněl jeho hlas neutrálně. „Vadí ti, že prověřuje tvoji minulost?“

Faith nejprve soustředěně sežvýkala sousto, jež měla v ústech, a potom zavrtěla hlavou. „A proč by mělo? Třeba mi pak dokáže zodpovědět několik otázek.“

„Například?“

„Například... proč nemám v bytě ani jednu jedinou fotografii a skoro žádnou připomínku... toho, jak jsem kdysi žila.“

„Existují lidé, kteří si na zbytečnosti nepotrpí. A někdy za zbytečnosti považují i... jakékoliv vzpomínky. Třeba je to jen tím.“

„No nebyla by to ironie osudu?“ otázala se. „Kdybych z nějakého důvodu vyhodila vše, co by mi teď mohlo pomoci rozpomenout se, kdo vlastně jsem?“

Zhluboka se nadechla a nespouštěla Kanea z očí. „Je mi dvacet osm let, přece bych měla po sobě zanechat na světě nějakou stopu. Někaké známky toho..., že jsem vůbec žila. Fotografie. Ročenku ze střední školy. Svetr, co mi upletla máma. Jenže v bytě nic takového není. Vypadá to, jako kdybych se před osmnácti měsíci vyloupila z nicoty a nastěhovala se do toho domu.“

„Každý se přece někde narodil a vyrostl, Faith. Možná že jsi z nějakého důvodu jen udělala za minulostí tlustou čáru. Lidé to někdy dělávají. Přestěhují se a začnou znovu.“

Pohrávala si s ouškem hrnku. Uvědomovala si, že tím prozrazuje, jak je vnitřně nejistá, ale nedokázala si pomoci. „Třeba máš pravdu. Ale co se stalo tak strašného, že jsem za sebou zametla všechny stopy a rozhodla se pro nový začátek?“

Byl to Bishop, kdo jí odpověděl. Vstoupil do kuchyně v právě v tom okamžiku, aby zachytil její poslední větu. „Odhadoval bych, že to byla vražda.“

„Amnézie?“

„Podle jejího chorobopisu ano.“ Zamračil se na muže, jenž procházel kolem, aby mu tak dal najevo, že nemá smysl se zastavit a čekat, až se telefon uvolní. Pak pokračoval v rozhovoru.

„Mrknul jsem se do papírů té holky. Zdá se, že si nevzpomíná absolutně na nic. Nejenom na to, co se stalo, než roztřískala ten auták, neví o sobě vůbec nic.“

„Dočasně, nebo trvale?“

„Jo, tak to se mě moc ptáš. A felčarů taky. To je přesně to, co nikdo neví. Nikdo se neodvážá ani tipnout, jestli se jí paměť někdy vrátí. Třeba si časem vzpomene - a nebo taky ne. Čertví jak dlouho to může trvat. Může se klidáko zejtra ráno probudit a vybavit si každý detail.“

„Anebo to potrvá roky.“

„Přesně to doktoři říkají.“ Několik minut tiše vyčkával. Potom se ozval: „Nelíbí se mi to.“

„Ne? Mně taky ne.“

„Takže?“

„Kde je teď?“

Zaklel. „Nevím.“

Následovala krátká pomlka a pak: „Nakázal jsem ti, že ji máš večer zkontrolovat.“

„Udělal jsem to. Nebyla tam.“

„No a?“

„No a nasral jsem se.“

Na vraždu by Faith nepomyslela ani ve svých nejdivočejších představách. Po páteři jí přeběhl mráz, naskočila husí kůže. „Cože?“ Zoufale tápala v prázdnotě potměšitého vědomí. Nebylo tam nic. Absolutně nic. Žádná vzpomínka, žádný pocit. Nic kromě hrůzostrašné možnosti, že se v minulosti dopustila něčeho strašlivého.

Bishop pokračoval. Hovořil tak, jako by předčítal z pomyslného seznamu jednotlivé položky. „Zhruba před dvěma roky jste žila s matkou a mladší sestrou v Seattlu. Sestra ještě studovala na střední škole, matka byla zaměstnaná v knihovně. Vy jste přes den pracovala jako recepční ve stavební firmě, po večerech jste si přivydělávala coby servírka.“ Odmlčel se. „Neznám ještě všechny podrobnosti a nebudu je znát, dokud nezajedu do Quantika a nezáískám přístup k záznamům. Ale fakta mluví jasně.“

„Jaká fakta?“ otázala se nejistě.

Bishopův ocelový pohled možná na chvíli změkkl, ale ruku do ohně by za to nedala. „Je mi líto, ale vaše matka se sestrou byly zavražděny. Dům shořel téměř do základů.“

Pro Faith to byl šok. Ale tak nějak vzdálený, skoro neosobní. Jako by necítila víc než naprosté ohromení.

Nedokázala v prázdné mysli vyčarovat ani náznak matčiny podoby. Nevzpomínala si, jak vypadala její sestra. Za normálních okolností by jistě byla zkroušená nepředstavitelným žalem. Teď však necítila nic.

„Kdo to udělal?“ zašeptal Kane.

„Pokud vím, tak případ není dosud uzavřen.“ Bishop pohlédl na přítele. „Dokumentace je nepřístupná. Možná proto, že stále probíhá vyšetřování. Většinou to tak bývá.“

„Nebyla Faith zařazena do programu na ochranu svědků?“

„Nevypadá to tak. Kdyby se jednalo o ten případ, upozornili by mě na to už v okamžiku, kdy jsem si vyžádal její složku.“

Faith si zmateně odkašlala. „Mohla bych... patřila jsem mezi podezřelé?“

„Když jsem zjistil, jak se věci mají, zavolaal jsem na policejní oddělení v Seattlu. Podle dobrozdání vyšetřovatele máte neprůstřelné alibi. V době vraždy jste obsluhovala v restauraci plné lidí. V kritický čas vás měly na očích desítky svědků. Policie mi však odmítla sdělit víc. Zřejmě ani oni nesmí poskytovat detaily.“

Kane pohlédl na Faith. „Takže před dvěma lety někdo zavraždil tvé

nejbližší. Nikdo nebyl obviněn, nikoho nezatkli. O několik měsíců později ses přestěhovala do Atlanty a začala znovu."

Faith se pokoušela přemýšlet. „To vysvětluje, proč v mém bytě chybějí vzpomínky na minulost. Fotografie, odložené šaty. Pokud někdo vypálil dům, ve kterém jsem žila, do základů, přišla jsem opravdu o všechno."

Kane se zamračil na Bishopa. „Patrně mě chytá fantas, ale pokouším se nalézt souvislost mezi dvojnásobnou neobjasněnou vraždou v Seattlu, dopravní nehodou a pohřešovanou osobou tady v Atlante. Ať si hlavu lámu jakkoliv, napadá mě pouze jediná spojitost."

Faith. Jediným, zato však velmi pravděpodobným pojítkem je ona."

„Dokud se nedozvíme podrobnosti," zchladil ho Bishop, „je hledání souvislostí poněkud předčasné."

„Detaily budou, jakmile se vypravíš do Quantika."

„Řekněme, že máme určitou šanci zjistit v Quantiku něco víc. Musíme ale počítat s tím, že v tomto případě nemusí moje zplnomocnění stačit. Složka je nepřístupná. Teď záleží na tom, jakému stupni utajení vlastně podléhá."

„Nemusel by ses stejně v každém případě zítra vrátit? Neříkal jsi mi něco o nové jednotce?"

„Je mi líto, ale nemám na vybranou. Kromě toho nevím, kdy se vrátím se od Atlanty." Bishop se odmlčel. „Pokud bych tady mohl být něco platný, kdybych byl schopen udělat něco, na co nestačíš nebo nezvládneš daleko líp..."

„Nikdy bys neodjel, já vím."

Bishop si nalil kávu. Faith byla ráda, že si jí přestali všímat. Potřebovala čas, aby se dokázala vyrovnat s šokujícím odhalením, že celou její rodinu kdosi vyvraždil.

„Já také neskáču radostí, že se musím vrátit zrovna nyní," připustil Bishop. „Nebylo se čeho chytit. Pátrání po Dinah probíhalo podle standardního postupu, což znamená žádný velký pokrok, žádná převratná překvapení." Pohlédl na Faith. „A pak se zčistajasna proberete z komatu a odpochodujete z nemocnice po svých."

Kane se zakabonil. „Což znamená?"

„Což znamená vyvedení z rovnováhy, narušený status quo. Pokud má někdo o Faith zájem, je teď na tahu a předpokládám, že něco podnikne."

Faith tonula v rozpacích. „Chcete tím říct, že... ten, kdo vězní Dinah, může teď kvůli mně změnit plány?"

„Pokud s vámi případ souvisí, tak - ano. Myslete na to. Pokud pro někoho představujete, anebo jste představovala hrozbu, tak v hlubokém bezvědomí jste před ním byla v bezpečí. Skutečnost, že jste vzhůru a zase ve hře, ho musela zaskočit. I kdyby přisel na to, že trpíte amnézií a

absolutně nic si nepamatuje, je vaše šance, že vás nechá na pokoj i, pramalá. V každém případě klid zbraní nepotrvá dlouho."

„Pravděpodobně v mém bytě něco hledali," dumala Faith. „Možná že už našli to, o co jim šlo." Náhle se rozpomněla a pohlédla na Kanea. „Má Dinah laptop?"

„Ano. Ale když nedaleko od místa, kde pracovala, našli její zrušený džíp, chyběl v něm kufřík. Myslím, že právě v něm notebook nosila."

Faith zaváhala. „Podle toho, co říkal její právník, měla by mít u sebe i můj přenosný počítač. Neviděl jsi ho?"

Kane nemusel dlouho přemýšlet. „Ne. Vlastně jsem nikdy nezkoumal, na jakém počítači píše. Klidně to mohl být ten tvůj. Ale dva laptopy pohromadě jsem u ní nikdy nezaregistroval. Když zmizela, prohledali jsme její byt. Žádný počítač jsme v něm nenašli. Ani diskety ne."

Bishop se obrátil k Faith. „Předpokládám, že netušíte, nač jste ten počítač potřebovala a co v něm bylo?"

„Ne. Jediné, co vím, je, že jsem si ho opatřila krátce před nehodou."

„Další slepá ulička." Kane si vzdychl. „Včera večer jsem si myslel, že máme vodítko, ale po dnešku mi připadá, že v případě máme stále větší zmatek."

„Na náhody nevěřím," prohlásil Bishop. „Někde se skrývá motiv. Skutečnost, která vše, co jsme dosud objevili, spojuje a dává všemu smysl."

„I vraždě mé matky a sestry?" otázala se Faith.

„Možná že tím to začalo," odpověděl Bishop. „Události, ke kterým zde došlo, mohly být vyvrcholením něčeho, co bylo odstartováno dvojnásobnou vraždou před dvěma lety v Seattlu. Anebo se ukáže - promiňte mi ten výraz - že jsou úplně podružné a že v případě figurují pouze coby katalyzátor, který vás nakonec přivedl do Atlanty."

Faith začala třesit hlavou. Nechápala, jak v tak prázdné hlavě, neschopné jasného uvažování, může zčistajasna rotovat tolik otázek a údajů.

„Takže to vezmeme hezky od začátku," prohlásil Kane a přitom ji nespouštěl z očí. „Nejdřív zajedeme do tvého bytu a sbalíš si věci."

Bishop otevřel pusou, aby něco namítl, pak si to ale očividně rozmyslel a prohodil jen: „Je neděle. Nebude velký provoz."

Cestou domů Faith přemítala, co tím chtěl Bishop říct. Alespoň tak odvedla mysl od neveselých úvah a soustředila se na něco konkrétního. Na správnou odpověď přišla až v okamžiku, kdy vystupovali z Kaneova auta před domem, v němž bydlela, a oba muži se kolem sebe rozhlíželi s neobvyklým zájmem.

Někdo může dům sledovat. Přesně na to teď myslí. Včera večer jsem

odsud odjížděla taxíkem. V sobotu večer ulice praskají ve švech, případnému pronásledovateli jsem se snadno ztratila z očí. Nejspíš netuší, kam jsem odjela. Až do včerejška neexistovala mezi mnou a Kanem žádná souvislost. Nevystavuji ho nějakému riziku? Co když je se mnou v nebezpečí? Byla jsem to já, kdo ohrozil Dinah?

Vešli do budovy a vystoupali po schodech k Faithinu bytu. Nikoho nepotkali. Ačkoliv byly dveře zavřené, dopadla na Faith větší tíseň, než když vstupovala do bytu poprvé. Cítila se, jako by jí po zádech přejížděla ledová ruka.

„Co je?“ znepokojil se Kane, když si všiml, jak ztuhla.

„Já... nic se neděje. Nic, co bych dokázala vysvětlit.“ Zalovila v kabelce, jež jí visela přes rameno, a vytáhla z ní klíč.

Kane jí ho vzal z prstů. „V tom případě bude asi nejlepší, když si dáme majzla. Počkej tady.“

Faith ustoupila stranou a přihlížela, kterak opatrně otočil klidem v zámku, pomalu otevřel dveře a s Bishopem za zády vklouzl dovnitř. Uvědomovala si, kterak jí zběsile tlučí srdce. Zmocnila se jí žaludeční nevolnost, jež o něco později identifikovala jako strach. Zbabělce, nadávala si v duchu. Nemělo cenu si připomínat, že má právo být vyděšená. Odtržená od života, na který si nepamatovala. Od života, jenž ukrývá možné nebezpečí.

Zdálo se jí, že než se ve dveřích objevila Kaneova hlava, uplynuly celé hodiny. „Vzduch je čistý,“ ubezpečil ji.

„Ale někdo tu byl.“

Po tomto varování se Faith připravila na nepořádek, který ji v bytě bezpochyby čeká.

Stav místností napovídal, že neznámý nepřítel tentokrát pátral zběsileji a ničivěji. Polstrování na pohovce bylo rozřezané, výplň někdo zpola vykuchal a vyházel ven. Pachatel strhal ze stěn obrázky, rozlámal rámy a rozbil sklo. Poličky se válely na podlaze, stoly byly převržené. V kuchyni někdo zotviral všechny skříňky a vyházel jejich obsah na pracovní desku a do dřezu. Bylo zjevné, že neznámý vandal prohledal i lednici s mrazničkou. V ložnici se na podlaze válely kopice oblečení a lůžkovin. Matrace na posteli někdo rozpáral a rozcupoval.

Faith na spoušť jen nevěřícně zírala. Kůže se jí bolestivě napínala. Cítila se znásilněná, pošpiněná, ponížená.

„Měla bych zavolat policii,“ hlesla.

Kane s Bishopem si vyměnili pohledy. „Mám tam známého,“ ozval se nakonec Kane. „Nech to na mně, brnknu mu,“ navrhl zkoprnělé Faith. „Myslím, že uděláme lépe, když se vyhneme cirkusu, co by z toho udělala média. Znáám vyšetřovatele, který je diskrétní.“

Když si Kane uvědomil, že na něho Faith nechápavě civí, doplnil: „Zatím nemá nikdo ani ponětí, že se my dva známe. Anebo že jsi

kamarádka Dinah. Mělo by to tak zůstat, jak nejdéle to jen bude možné."

Faith souhlasila, ačkoliv se musela sama sebe ptát, zda se mu podvoluje proto, že má pravdu, anebo protože je mnohem snazší nechat za sebe rozhodnout někoho jiného.

Ani to o sobě nevím.

Dokonce ani to.

Policista, s nímž se Kane přátelil, se jmenoval Guy Richardson. Byl to vysoký, svalnatý muž s řídnoucími hnědými vlasy a klamně mírnými čokoládovými očima. Přijel s policejním fotografem, jenž s profesionálním nadhledem místo činu vyfotografoval. Richardson chvíli tiše hovořil s Kanem - možná o tom, že v pátrání po Dinah příliš nepokročili - a pak si důkladně prohlédl celý byt. Nakonec přistoupil k Faith a otázel se jí, zda si je jistá, že se nic neztratilo.

Faith již nějakou dobu přemýšlela o tom samém, takže jí nedělalo problémy na dotaz odpovědět. „Zdá se, že nic nechybí. Alespoň z těch věcí, které tu byly včera večer, než jsem z bytu odešla." Seděli spolu u malého stolku v kuchyni. Faith se pevně sepnutými rukama opírala o desku stolu.

„Kane mě upozornil, že trpíte amnézií. Nejspíš tedy nemáte ponětí, proč se sem již podruhé během posledních několika týdnů někdo vloupal a co tu hledal?"

„Ne."

„Přečetl jsem si zprávu o předchozí vloupačce. Kolegové vyslechli vaše sousedy. Nikdo si nevšiml, že by se tu pohybovala osoba nebo osoby, které neznají, nikdo nezaslechl jediný podezřelý zvuk. Nezdá se, že by do bytu někdo vnikl násilím, ačkoliv jedno z oken bylo otevřené." Odmíchl se. „Tentokrát byla všechna okna zavřená. Zámek byl nejspíš otevřen paklíčem. Všechny tyto indicie mi napovídají, že máme co dočinění s profíkem. Moc stop po sobě nezanechal. Můžu se sice pokusit sejmut otisky prstů, ale klidně vsadím svou penzi na to, že pracoval v rukavicích."

Zdálo se, že není co dodat, a tak Faith mlčela, jen očima těkala od propletených prstů k tvářím mužů rozsazených okolo stolu.

„Předpokládejme, že pachatel nenašel to, co hledal," nadhodil Kane. „Myslíš, že se sem vrátí?"

„Domnívám se, že ten maník bere svou práci vážně," prohlásil Richardson. „Ať už jde po čemkoliv, na výsledku mu záleží. Musí to najít. Buď si ho někdo najal, anebo chce získat hledaný předmět za každou cenu pro sebe. Řekl bych, že tenhle chlápek se jen tak nevzdá a půjde hezky tvrdě za svým."

„To znamená, že tu Faith není v bezpečí" Richardson souhlasil. „Já osobně bych jí radil, aby se přestěhovala jinam. Alespoň do té doby,

dokud nezjistíme, o co kráčí."

Faith blesklo hlavou, zda Kane přítele nepožádal, aby došel ve svých úvahách přesně k tomuto závěru -a vzápětí sama sebe peskovala za to, že je tak podezřívavá. Stejně se od ní očekává, že zaprotestuje. „Prohledal to tady přece už dvakrát. Ať už jde, po čem chce, musí přece vědět, že to v bytě není."

Richardson ani na vteřinu nezaváhal „On to ví. Něco však zoufale hledá. A pokud si něčím není jistý, tak tím, zda máte onu věc u sebe, anebo jste ji ukryla někde jinde."

Pak se ozval Bishop. „Existuje ještě druhá možnost," pravil mrazivě. „Třeba vás chtěl tím druhým vloupáním zastrašit. Nešlo mu ani tak o pátrání ale spíš o ničení," Obrátil se k oběma mužům. „Co když jde o tichou výhrůžku, která má Faith donutit, aby ho nějak přivedla na stopu hledaného předmětu, anebo aby se bála jej nějak využít."

„Ale co vlastně hledá?" vyhrkla Faith. Ve skutečnosti se cítila mnohem zoufaleji, než byla ochotná přiznat. „Já to nevím. Nic si nepamatuju. Vzala jsem mu snad něco? Našla jsem něco? Dal mi někdo něco do úschovy?"

„Ani my netušíme, o co jde," utěšoval ji Kane chlácholivě. „Pachatel obrátil celý byt vzhůru nohama. Hledaným předmětem může být cokoliv - papírem počínaje, přes disketu až třeba po krabici na chleba."

„Počítačová disketa." Faith pohlédla na Kanea. „Pokud si po nehodě vzala Dinah můj počítač k sobě, znamená to, že tu při prvním vloupání nebyl. Nemohlo by jít o tohle?"

„Jistěže mohlo. Ale pokud sis neudělala záložní kopii těch dat - a dokud si nevzpomeneš, kam jsi ji eventuálně schovala - nebudeme to vědět jistě."

„A," zdůraznil Richardson, „pokud hledá počítač, a tady jej nenašel, jistě předpokládá, že ho máte u sebe, anebo někde ukrytý."

„V tom případě teď půjde po tobě," zakončil policistovu úvahu Kane.

Faith si uvědomila svíravý pocit v žaludku, z kterého se jí dělalo zle. Strach. „Dokud si nevzpomenu. Ale co když se mi paměť už nikdy nevrátí? Lékaři mě upozorňovali na možnost, že se na dny a týdny, které nehodě předcházely, třeba už nikdy nerozpomenu."

Na Kaneovi bylo patrné, jak ho mrzí, že mluvil příliš otevřeně. Proto zareagoval optimisticky. „Ber to tak, že před sebou máme skládačku. Chybí nám sice největší dílek - tím je tvoje paměť ale existují ještě další kousky, Faith. A my je najdeme. Poskládáme je dohromady a uvidíme, o co tady jde."

„Jestli vám mohu nějak pomoci," ozval se Richardson, „stačí říct."

Kane nezaváhal a ochotně nabídku přijal. „Výborně. Zajímá nás ta nehoda, po níž Faith skončila v nemocnici - potřebujeme se podívat do

policejní zprávy."

„Maličkost. Ještě dneska vám pošlu kopii."

„Také by se nám hodilo, kdyby ses mohl mrknout, jestli nemáte o Faith náhodou nějaké informace. Do Atlanty se přestěhovala před rokem a půl. Jestli třeba policii někdy něco neohlásila? Anebo zda už někdy před onou kritickou nehodou havarovala? Zkrátka nás zajímá, jestli policie nemá ještě nějaké záznamy, kde figuruje její jméno." Kane se odmlčel, aby se nadechl. „A my, Faith, zítra navštívíme banku, u níž máš otevřený účet. Musíme ověřit, jestli sis tam náhodou nepronajala bezpečnostní schránku. A také musíme vyčlenit co nejvíc informací o tvém přátelství s Dinah."

Richardson výmluvně po vytáhl jedno obočí a zadíval se na Bishopa, který suše prohlásil: „Z toho kluka měl být policajt."

Ve dveřích se objevil fotograf, aby Richardsonovi oznámil, že už je s prací hotov. Detektiv vstal. Klouzal pohledem z Faith na Kanea a zase zpět. „Buďte opatrní. Nevím sice, kdo za tím vězí, ale jisté je, že si jde tvrdě za svým a je velmi, velmi nebezpečný. Dávejte si pozor na každém kroku. A kryjte si záda."

„Budeme," ujistil ho Kane.

Když vyšetřovatel s fotografem odešli, ozval se Kane: „Zítra zavoláme úklidovou službu. Poškozený nábytek necháme opravit nebo koupíme nový. Sbal si svoje věci, Faith. Tak na týden nebo radši na delší dobu, čistě jen pro jistotu. Pak odtud vypadneme."

Poslechla. Bez jediného slova vyšla z kuchyně spakovat si nějaké šatstvo. Kane s Bishopem osaměli. „Mohla to tu klidně včera rozmlátit sama," zašeptal Bishop. „Předtím než se tě vydala hledat. Taková možnost existuje."

„Přiznávám, že mohla. Ale nevěřím, že v tom binci tady má prsty. Ty snad ano?"

Bishop odpověděl zvláštním gestem. Krátce pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. Znamenalo to, že otevřeně by Faith nedůvěru nikdy nevyslovil, ale stoprocentně jí nevěří. „Je ti jasné, že pokud se tvé spojení s Faith provalí na veřejnost, přivede nutně mnohé lidi k scestným závěrům?"

„Uvědomuju si to. A taky je mi jasné, že pokud ji včera večer někdo sledoval, dal si nás dva dávno dohromady." Kane odevzdaně pokrčil rameny. „Dům, ve kterém bydlím já, je určitě bezpečnější než tenhle barák, i když tu mají vrátného na půl úvazku. A budu tam s ní já. I když se ti to nezamlouvá, se mnou bude v bezpečí."

„Nemyslel jsem jen na ni, Kane. Vzal jsi vůbec v úvahu možnost, že Faith může být zodpovědná -ať přímo nebo nepřímo - za zmizení Dinah? Přestěhovala se ze Seattlu, ale co když si svůj malér přivezla s sebou? A namočila do něj Dinah?"

„Poté, co jsme se dozvěděli, že Faith někdo vyvraždil celou rodinu,

se dá něco takového čekat." Kane se pohodlně opřel v židli a zhluboka si vzdychl. „Tak co bych měl udělat jinak? Ztratila paměť, Noahu. O své minulosti neví nic. Viděl jsi, jak se tvářila, když jsi jí řekl o těch vraždách? Byla v šoku, to ano. Ale klidně jsi jí mohl vyprávět o dvou lidech, se kterými se v životě nesetkala. Ještě nikdy jsem nepotkal člověka v zoufalejší situaci. Ocitla se uprostřed nesnází, kterým se nedokáže sama bránit. V téhle chvíli nezáleží na tom, jestli je mi k něčemu užitečná. Nemůžu se k ní jen tak obrátit zády."

„Nepromlouvám tě, abys to udělal. Ale Richardson má pravdu. Nezapomeň být ve střehu."

„Taky že budu."

„Jsem si jistý, že ano. Pokud tě ta ztracená dušička z vedlejšího pokoje zavede přímo do lví klece, budeš si zatraceně dávat majzla."

Kane chvíli mlčel. „Pomůže mi najít Dinah," špitl. „Vím, že to dokáže. O nic víc mi nejde, Noahu."

„Já vím," přisvědčil Bishop.

Zhasla světla džípu. Obklopila ji neproniknutelná temnota. Na začátek října byla neuvěřitelná zima. Dinah se otřásla. Uvědomila si, že má na sobě jen svetr. Maličko zaváhala a potom vystoupila. Zavadila pohledem o nylonovou větrovku, ležící na zadním sedadle. Nakonec se rozhodla, že jí svetr stačí. Pokud bude muset rychle zmizet, čím toho bude mít na sobě méně, tím lépe.

Stála vedle džípu, dokud oči nepřivykly tmě. Potom opatrně vyrazila.

Blbost. Byla to taková blbost.

Ve tmě se rýsovaly obrysy budovy. Za těchto podmínek nedokázala dům blíže identifikovat. Na okamžik zrozpačitěla. Třeba si spletla místo. Pokyny, které dostala, byly šíleně nedostatečné. Možná se spletla a z toho mála, co měla v ruce, vyvodila chybné závěry. Možná není ani ve správné čtvrti...

Co to bylo? Ten zvuk... ozval se tamhle. Zakňučení?

Dinah opatrně postupovala vpřed. Srdce jí vzrušením divoce bušilo, snažila se dýchat mělce, aby se neprozradila ani sebemenším šelestem. Napjatě se zaposlouchala. Ticho. Naprosté ticho.

Nejspíš si podivný zvuk jen vyfantazírovala v unavené mysli.

Bůh ví, že má důvod vidět všude příšery.

Dinah se zastavila. Ani se nepohnula, aby mohla lépe vnímat prostředí kolem sebe. Měla bystré smysly a taky něco navíc. Bishop tomu říkal „nos na pavouky". Jako by své okolí vnímala o něco ostřeji a citlivěji než ostatní. Jako kdyby všemi pěti smysly dopředu vytušila blížící se nebezpečí.

Oči si rychle zvykly na tmu a dokázaly teď na budově rozlišit

jednotlivé detaily. Okna na stavení byla temná, umístěná velmi vysoko. Nedalo se určit, co je za nimi. Neviděla žádné dveře, žádný vchod. Někde musela být uvolněná okenice anebo kus plechu na střeše, jelikož slyšela rachotání, jak si vítr pohrával s kouskem kovu. Ucítla vůni dřeva, nařezaného dříví

A ještě něčeho.

Stála na místě, ani se nepohnula. Bradu zdviženou, dychtivě nasávala noční vzduch, jenž jako by si s ní pohrával. Dinah ten odér znala. Už už jej v duchu pojmenovala, když náhle zadul větrík a odvál vůni i správnou odpověď.

Primitivní. Živočišnou.

Cílila, jak jí vstávají jemné chloupky vzadu na krku.

Musí utéct.

Utéct hned teď.

Přišlo to bez varování Naprosto nehlučně. Od temného pozadí se odtrhl ještě temnější stín a následoval náraz, jenž ji srazil na zem.

A potom bolest, horká bolest, jež ji rvala na kusy...

ČTYŘI

Faith se s trhnutím probudila. Uvědomila si, že sedí na lůžku, paže zdvižené, jako by si jimi chránila hrdlo a obličej. Srdce jí tlouklo jako splašené, přerývané dýchala. Pokožku měla lepkavou, jako kdyby prchala vlhkou, sychravou nocí.

Trvalo jí několik minut, než samu sebe přesvědčila, že není venku v temnotě, neleží na prochladlé zemi a žádné zvíře jí nerve maso z těla. Je v posteli a v bezpečí.

Není Dinah.

Byla v Kaneově ložnici, jež se utápěla v odpoledním slunci, stejně jako krátce po obědě, kdy ji přepadla nečekaná dřímota a musela si jít odpočinout. Pohled na budík na nočním stole jí prozradil, že od té chvíle uplynulo jen několik desítek minut. Vyklouzla z postele. Připadala si pomalá, nemotorná a ztuhlá, jako kdyby hodiny spala jako dřevo. Kromě toho byla zdrcená.

Stále ještě na sobě cítila ostré zuby, které ji drásají na kusy.

Pokoušela se ze všech sil vyhnat odpornou noční mûru z hlavy. V té chvíli si uvědomila, že nesnese už ani minutu o samotě. Ve dveřích obývacího pokoje se zarazila. Ani jeden z mužů si jí očividně nevšiml. Kane seděl na gauči, Bishop v křesle naproti němu, oba v předklonu zahloubaní do lejšter, která měli rozprostřená na kávovém stolku.

„Nic nenapovídá skutečnosti, Že by nehodu zapříčinil jiný automobil," povídal právě Bishop. „Figuruje tu několik svědků. Všichni potvrzují, že než ztratila kontrolu nad vozidlem a narazila do betonového náspu, pěkně silnici šněrovala."

Čtou si zprávu o mé havárii, usoudila Faith.

„Nikde není ani zmínka o léčích," prohlásil chmurně Kane. „Zdá se, že se nikdo neobtěžoval prověřit, zda jí nějaký doktor svalové relaxans skutečně předepsal. Píší tady, že dechová zkouška prokázala přítomnost alkoholu, následuje zpráva lékaře z pohotovosti a výsledky testů." Šokovaně se odmlčel „Prokrista, podle krevní zkoušky měla v sobě třikrát víc alkoholu, než je zákonem povolené množství."

„Jak je to možné?" Faith vešla do místnosti, bezmocně klesla na pohovku a zadívala se na zprávu. „Vždyť jsem šla z práce. Neměla jsem čas se někde takhle... zlinkovat."

„Myslíme si, Že to bylo kapánek jinak," ujistil ji Kane. Zvedl ze stolu stoh žlutých papírů velkého formátu, hustě popsaný poznámkami. „Mluvil jsem s tvou šéfovou. Poslechni si tohle. Podle slov tvé nadřízené jsi jí toho dne v půl šesté předávala nějaké dokumenty, o které tě požádala. Zdržela ses kvůli nim v práci o něco déle. Přibližně pět minut jste spolu hovořily, potom sis vzala kabelku a odešla. Úřad, kde jsi pracovala, vlastní podzemní garáže. Výjezd se otevírá pomocí elektronické karty. Podle počítačového záznamu jsi garáže opouštěla v pět hodin padesát minut." Opět se významně odmlčel. „A v šest třicet jsi vletěla s autem do toho betonového náspu - necelých deset kilometrů od budovy, z níž jsi odjížděla."

Faith o Kaneových slovech chvíli přemýšlela. Mračila se. „Urazit ve špičce deset kilometrů za čtyřicet minut... Třeba to není zas tak neobvyklé, ale..."

„Ale stejně bys musela většinu toho času nasávat. Pořádně se namazat, hezky otupit vnímání a vyhnat hladinu alkoholu v krvi třikrát nad normál totiž chvíli trvá. Nejspíš by ses musela nalejvat padesátiprocentní whisky za jízdy přímo z flašky."

„Takže když to není možné..."

„Možné by to za určitých okolností být mohlo," usadil ji Bishop. „Ale pravděpodobné? Ne. Tak zaprvé, nikde při cestě není bar, kam byste musela zajet pro zásoby. Kromě toho se domníváme, že popíjení ve voze nejspíš nemáte ve zvyku, protože se v něm nenašla láhev."

„Klidně jsem ji mohla za jízdy někde vyhodit," přispěchala Faith s možným vysvětlením. Zahrála si tak na d'áblova advokáta.

„To byste mohla, ale byla jste na cestě k Dinah. Domluvily jste se, že zaskočíte někam na skleničku. V tom případě nechápu, proč byste se předem tak zhulákala."

„A kde se vůbec vzalo to svalové relaxans? Jedná se o medikament

na předpis a v záznamech o něm není nikde ani zmínka. Jako by ve skutečnosti lék neexistoval. Nikde po něm nezůstala ani prázdná lahvička - u tebe doma není, v práci se nenašla, v kabelce ani v autě také ne. Prohlédli jsme záznamy z tvé šekové knížky, kterou sis v bytě vyzvedla, a zavolali do lékárny, kam obvykle chodíš. Jediné medikamenty na předpis, které sis za posledních šest týdnů před nehodou vyzvedla, byly antikoncepční pilulky."

Prášky proti početí. Znamená to snad, že jsem s nikým chodila? Anebo jsem je chtěla mít po ruce jen tak pro strýčka příhodu?

„Faith?"

Nepřítomně na Kanea pohlédla a přitom se ze všech sil pokoušela soustředit na mnohem závažnější věci. „Mohla bych zítra zaskočit za svou praktickou lékařkou a promluvit si s ní o tom, ale zatím to vypadá tak, že jsem prášky na uvolnění svalstva nikdy nebrala. Tak jak se do mě mohly dostat?"

„Jednoduše," odvětil Kane. „Někdo tě jimi naládoval, aniž jsi o tom věděla."

„Zatímco mě někde půl hodiny opíjel?" Faith odmítavě zavrtěla hlavou, „Tak to se mi nezdá. Nevypadá to, že bych v minulosti pila přes míru. Vyžahnout tolik alkoholu za tak krátkou dobu..."

„Jedině že by někdo lhal. Třeba jsi ve skutečnosti vůbec opilá nebyla," vyrukoval Kane s novým návrhem. Možná to byla součást scénáře. Vsadím se, že existují drogy, jejichž účinky připomínají stav, kdy člověk vydatně zapije předepsané léky nějakým alkoholickým nápojem. Takové kombinace mohou skončit smrtí - anebo hlubokým bezvědomím. Možná tě někdo zdrogoval, počkal si, až začne preparát působit, potom ti nalil trochu nějakého špiritusu do úst a na šaty. Pak tě posadil za volant. Někdo moc dobře věděl, že neobjedeš ani blok, abys s autem někam nevletěla. V centru Atlanty je hustý provoz. Pravděpodobnost, že se zabiješ nebo vážně zraníš, byla velmi vysoká. Jenže ty jsi přežila. Bylo na pohotovosti opravdu tolik živo, že nikoho nenapadlo prověřit, zda zjištěné indicie odpovídají skutečnosti?"

„Počkejte, mluvíme o jedné osobě, jediném nepříteli?" otázala se Faith. „O někom, kdo má prsty naprosto ve všem - od mé havárky až po zmizení Dinah? Třeba i v tom, k čemu došlo v Seattlu?"

Ozval se Bishop: „Za vším samozřejmě může stát jediný člověk - za předpokladu, že spolu všechna zmíněná neštěstí souvisí -, ale nespíš jich bude víc."

„Nebyl jsi to náhodou ty, kdo kdysi tvrdil, že opravdová spiknutí jsou v reálném světě skoro tak vzácná jako zuby u slepic?" zeptal se nevinně Kane.

„To jo. Ale všimni si, že jsem řekl - skoro. Stává se to. A pakliže ti Dinah nelhala a opravdu pracovala na reportáži, jež se dotýkala jak

obchodu, tak politiky a přitom narazila na něco, co nebylo zrovna košer, potom bych se odvážil prohlásit, že tentokrát nejspíš o konspiraci jde."

„Jenže jak může nějaká reportáž souviset se mnou?" nechápala Faith.

„Tak," konstatoval Kane a zamyšleně si ji prohlížel, „to je právě ta otázka, na kterou musíme najít odpověď."

Bishop pohlédl na hodinky a vstal. „Letí mi to krátce po šesté. Večer už budu doma, a pokud mě nezaúkolují dřív, než si stačím vybalit, podívám se zítra na ten utajený spis."

Faith vypadala překvapeně. „Neříkal jste snad, že se zdržíte do zítřka?"

„Měl jsem to v plánu. Jenže mi do toho něco přišlo." S dalším vysvětlováním se neobtěžoval.

Náhle Faith zaslechla důvěrně známý šepot, jenž se jí rozezněl v hlavě. Neodjel by, kdyby byl přesvědčený, že dosud žiju.

Na místě strnula. Zamrazilo ji až do morku kostí. Neodvažovala se ani pohnout, zoufale se soustředila ve snaze přivolat tajemný hlas zpátky. Třeba ještě něco řekne. Nic. Jen ticho.

„Faith?" byl to Kane.

Zmateně zamrkala a zaostřila na Bishopa. Provrtával ji pohledem. Ostražitě oči přimhouřené, na tváři neproniknutelný výraz. Jako kdyby věděl, jako kdyby to také zaslechl.

Faith se zhluboka nadechla. Potřebovala čas. Čas na uklidnění a na rozmyšlenou. Dokázala by se s Dinah vědomě spojit? Šlo by tak od ní získat potřebné informace, které by je dovedly k ní nebo k jejím věznilům? Dokud to nebude vědět jistě, nemá cenu o tajemném šepotu v hlavě vykládat. Nemá cenu někoho vyvádět z míry, drásat mu nervy a pokoušet se vysvětlovat nevysvětlitelné.

„Není ti špatně?" vyzvídá Kane.

„Ne. To nic není," odpověděla tak vyrovnaně, že by v tu chvíli přesvědčila i sebe. „Měla jsem pocit, že si na něco vzpomínám, ale nedokázala jsem tu myšlenku zachytit."

Bishop jí neodporoval, ale Faith by zajímalo, jestli by mohl.

Faith bojovala sama se sebou, zda má Kaneovi povědět o svém posledním „snu".

Nakonec se rozhodla, že o něm pomlčí. Prostě proto, že se z něj stejně nedozvěděla nic, co by jim mohlo pomoci ani v pátrání po Dinah, ani po její vlastní minulosti. Ve snu nebylo nic, čeho by se dalo chytit. Odehrával se na temném místě, jež neznala. Nedokázala by ani přibližně určit, kde by Dinah mohla být.

Pokud šlo tedy o víc než o pouhopouhý sen.

Přesně to ji na snech a občasných vizích znepokojovalo nejvíc - Že se může jednat čistě o výplody její vlastní představivosti, pospojované s

několika šťastně zvolenými domněnkami. Připadalo jí neuvěřitelné, že by se dokázala psychicky spojit s jinou ženou myšlenkami tak silnými, aby v ní přenesené zážitky a vzpomínky vyvolávaly pocit, jako by patřily jí samé. Cizí vjemy přece není možné takhle prožívat.

Nemůže v hlavě slyšet hlas, který náleží někomu jinému.

Snad by něčemu takovému nevěřila?

Ale ano. Věřila. Navzdory obavám a zrádné nejistotě byla Faith přesvědčená o tom, že nějaké spojení mezi ní a Dinah skutečně existuje. Netušila jak nebo proč se mezi nimi takové pouto vytvořilo, ale přísahala by, že je naprosto reálné. Kdyby jen věděla, jak záhadného kontaktu využít k nalezení Dinah...

Stejně tak nedokázala ovládat příliv vzpomínek, které se zčistajasna vynořovaly v temnotě její mysli. Ta bezmocnost byla k zešílení. A zoufalé vysedávání s rukama složenýma v klíně. To přece nepomůže.

Mohla by zkusit využít vlastní mozek, blesklo jí hlavou. Dokázala by to?

Kane doprovodil Bishopa na letiště. Když se vrátil, našel Faith sedět na gauči s blokem žlutých papírů v jedné a s titěrným adresářem v druhé ruce.

Než se stačil zeptat, co dělá, zvedla sluchátko a vytočila číslo ženské kliniky. Několik minut trpělivě rozmlouvala se členy personálu, než konečně po sérii přepojovaných hovorů dostihla svoji doktorku. Domluvila si s ní následující den schůzku. „Takže s ní zítra promluvíš?“

Faith přikývla. „A jelikož má moje zdravotní záznamy u sebe, slíbila, že mi prozradí něco z mé minulosti. Přinejmenším z lékařského hlediska. Když jsem jí vyprávěla o nehodě, zdálo se, že ji to nepřekvapuje, ačkoliv mi neřekla, jak se o neštěstí dověděla.“

Kane přikývl a jal se urovnávat poznámky a jednotlivé listy policejní zprávy, nad kterou před časem diskutovali. Neušlo mu, že Faith prolistovala v zápisníku několik stránek a nad jednou z nich se zamračila, „Narazilas na něco?“

Zaváhala, ale nakonec zavrtěla hlavou. „Nejsem si jistá, tady, do kolonky ‚v případě nouze volejte‘, jsem si poznamenala jakousi adresu a telefonní číslo. Ale jinak nic, podle čeho by se dalo poznat, o koho se jedná.“

„Místní číslo?“

„Volačka chybí.“ Pohledem vyhledala jeho oči, potom odhodlaně zvedla sluchátko. „Existuje pouze jeden způsob, jak to zjistit.“

Telefon zazvonil třikrát, než jí rázný hlas na druhém konci linky oznámil: „Haven House.“

Jméno Faith nic neříkalo. Ale s ohledem na skutečnost, kde měla číslo zapsané, předpokládala, že někomu na druhém konci linky její

totožnost neznámá nebude.

„Tady Faith Parkerová.“

Rozhostilo se ticho. Potom žena překvapeně vykřikla: „Faith? Když jsem o tobě slyšela naposledy, byla jsi v komatu.“

Faith se neobtěžovala s obvyklým vysvětlováním a místo toho šla přímo k věci. „Minulý týden mě propustili z nemocnice.“

„A jsi v pořádku? Chtěla jsem říct...“

Faith sotva postřehnutelně zaváhala. „Fyzicky ano. Ale mám problémy s pamětí. Odpuště, ale nepamatuju si, kdo jste.“

„Karen.“ Ačkoliv žena bleskově odpověděla, do sebejistého tónu se vplížila ostražitost.

Faith si jméno poznamenala do žlutého bloku. „Takže jsme se znaly - známe se - my dvě?“

„Samozřejmě. Během několika uplynulých měsíců jsi pobývala častěji zde než ve vlastním bytě. Měly jsme tu pro tebe vždycky připravenou postel. Pro případ, že by ses rozhodla zůstat.“

Naprosto zmatená Faith ze sebe vypravila: „Obávám se, že nerozumím. Co je Haven House vlastně zač?“ Napadlo ji, zda se nejedná o nějaký penzion. Odpověď jí vyrazila dech.

„Je to útulek,“ odvětila Karen. Zdálo se, že je teď ještě opatrnější. „Útulek pro týrané ženy.“

Faith si novou informaci automaticky poznamenala. Jak tak pero klouzalo po papíru, znenadání si uvědomila, že píše pravačkou. Vyděšeně si přehodila propisku do levé ruky. Znepokojovala ji slova, která se k ní linula z telefonního přístroje, i vlastní počínání.

„Útulek. Pra-pracovala jsem pro vás? Jako dobrovolnice?“

„Dělala jsi to, co bylo třeba. Ták jako my všichni.“ Karenin hlas poněkud zhrubl. „Podívej, jestli jsi doopravdy Faith, a všechno, co mi tu vykládáš, je pravda, je mi líto, ale... nemohu se o tom s tebou bavit po telefonu. Musíme být opatrné. Většina z nás se musí skrývat.“

„Chápu.“ Faith by si přála, aby to byla pravda. „Směla bych... Nevadilo by vám, kdybych se u vás stavila? Adresu mám.“ Přečetla ji nahlas, aby se ujistila, že stále platí.

„Každá žena je u nás vítána,“ souhlasila Karen. „Ale pro případ, že bys zapoměla pravidla - muži ne. Bez výjimek.“

„Ano, to si pamatuju. Děkuji vám, Karen.“

„Rádo se stalo.“ Faith zvolna zavěsila.

„Co je to za azylový dům?“ vyptával se okamžitě Kane.

„Pro týrané ženy. A - znají mě tam.“ Stačilo ta slova pouze vyslovit nahlas a už se Faith cítila divně.

„Víc ti neprozradila?“

„Ne. Je to pochopitelné. Po telefonu se ti nikdo zpovídat nebude. Musím tam zajet a promluvit s nimi. Nejlépe ještě dnes. Netuším sice,

zda to má něco společného s Dinah, ale..."

„Kdysi o azylovém domě pro ženy napsala článek," vzpomněl si náhle Kane. „A Conrad, její finanční poradce, nám prozradil, že na něj přispívala i finančně." Odmlčel se. „Pokud pomáhala i jinak a do útulku občas docházela, nikdy se mi o tom nezmínila."

„Myslím, že ani nemohla. Podle toho, co mi naznačila Karen, je jedním z pravidel hry držet existenci takového zařízení v tajnosti." Podívala se na zápis v adresáři. „Proto tady chybí jméno."

Kane přikývl. Takové opatření chápal. Pohlédl na hodinky „Tak tedy vyrazíme. Nejspíš mě sice dovnitř nepustí, ale aspoň se přesvědčím, žeš tam ve zdraví dorazila a ve stejném stavu se také vrátil zpátky."

Faith se s ním nepřela. Ale když dorazili do útulku -z něhož se vyklubal prostorný, přívětivě se tvářící starý dům v tiché čtvrti - uvědomila si, že se uvnitř muže zdržet, a zapochybovala, zda Kanea dlouhé čekání v autě neomrzí.

„Zmínil ses, že by sis rád pohovořil s Richardsonem o té policejní zprávě," připomněla mu. „Co kdybys tam zajel, zatímco budu uvnitř? Pokud se rozdělíme, máme větší šanci objevit rychle něco užitečného." Pomyslela si, že mu to jistě nemusí připomínat, přesto to však udělala, protože zatvrzele odmítal ponechat ji tu samotnou.

Kane naškrábal na kousek papíru číslo svého mobilu a podal jej Faith. „Pokud tu nebudu cekat, až budeš odcházet, zavolej mi."

Faith přikývla. Vystoupila z vozu a přešla k vstupním dveřím do azylu. Když zazvonila, všimla si, že ji sleduje bezpečnostní kamera umístěná poblíž vchodu.

Otevřela jí vysoká, asi pětatřicetiletá, velmi štíhlá žena s tmavými vlasy tu a tam prokvetlými stříbrem. Nejprve si příchodí zkoumavě prohlédla a potom promluvila oním rázným hlasem, který Faith znala z telefonu.

„Tak jsi to doopravdy ty. Ráda tě zase vidím, Faith."

Faith váhavě vešla. Ted' když se ocitla na místě evidentně spojeném se ztracenou minulostí, pojednou nevěděla, na co by se měla této ženy a jejích kolegyně vlastně zeptat kromě nostalgického vzlyknutí: „Kdo vůbec jsem? Víte to?"

I na nedělní odpoledne byl dům nepřírozně tichý. Odněkud shora k Faith dolehly dětské hlasy a smích a kdesi poblíž hrál někdo - dost hrozně - na piano.

„Co kdybychom si nejprve promluvily u mě v kanceláři? Pak můžeš navštívit ostatní," navrhla Karen. Bylo jasné, že je v případě ohrožení připravena bránit klid svěřeného útulku a jeho obyvatel třeba vlastním tělem.

Faith souhlasila. Za chvíli už seděla v malé přeplněné místnosti bez oken, kde kdysi jistě nebyvalo nic jiného než komora. Ačkoliv honosné

starobylé sídlo neslo četné stopy nedávné přestavby, při rozhodování, za co se utratí vybrané peníze, bylo pohodlí ředitelky očividně až na posledním místě.

„Hodně jsem o tom přemýšlela," spustila Faith, když Karen obešla psací stůl a usadila se za něj. „Pokud si potřebujete ověřit, že mluvím pravdu a skutečně trpím amnézií, věřím, že vám můj ošetřující lékař všechno rád vysvětlí."

Kareniny pronikavě hnědé oči náhle změkly. „To nebude třeba. Věřím ti. Mimoto se známe víc než rok, Faith, a pokud jsem si něčím jistá, tak tím, že bys nikdy neudělala nic, co by mohlo uškodit tomuto zařízení nebo ženám a dětem, které jsou na něm závislé."

„Jak jsem... se sem dostala?" Faith si nebyla jistá, zda chce znát odpověď, ale musela se zeptat.

„Úplně stejně jako my všechny." Na Karenině tváři se objevil prchavý náznak úsměvu. „Ve tvém případě byl příčinou exmanžel."

Faith polkla. Uvědomila si, že ji zamrazilo. Ale tot' vše. Nevynořily se žádné vzpomínky - stále si nedokázala na nic vzpomenout. „Víte, jak se jmenoval? Co se mezi námi stalo?"

Karen zavrtěla hlavou. „To jsou věci, na které se nikdy neptáme. Ani ty sama jsi nám o tom nikdy nevyprávěla. Pouze ses zmínila, že jste rozvedení a on pracuje někde na západním pobřeží."

„Dostala jsem se sem proto, že jsem se ho bála?"

„Myslím, že poprvé jsi sem přišla na doporučení lékařky, jež ti radila, abys vyhledala v Atlante zařízení, kde bys byla v případě nouze v bezpečí. Takové chování není mezi oběťmi domácího násilí nikterak neobvyklé. Každý takový člověk zkrátka potřebuje místo, kde by se mohl schovat. Také mám za to, že jsi podobný útulek navštěvovala i v místě předchozího bydliště. Člověku neuvěřitelně pomáhá, když tráví čas s lidmi, kteří chápou, čím prošel."

Faith ní přála, aby věděla, o čem Karen mluví. Anebo cítila to, co by v takové situaci cítit měla. Jenže si na nic nevzpomínala. Nepamatovala si na nikoho, kdo by ji děsil a týral, natož pak na manžela.

Alespoň vím, od čeho mám po těle několik jizviček, táhlo jí hlavou.

Ve snaze plně se soustředit na rozhovor položila Faith další otázku. "O mé minulosti tedy toho moc nevíte?"

„Snažíme se žít přítomností. Třeba sis víc povídala s některými obyvatelkami domu než se mnou, jenže toto zařízení je koncipováno jako dočasný azyl, takže se tu ženy často střídají. Bojím se, že těch, které si na tebe pamatují, tu už moc není. Andrea a Katie, možná Eve. Na nikoho dalšího si nevzpomínám."

„Mám za to, že jména a současné adresy žen, se kterými jsem se tu kdysi přátelila, mi asi dát nemůžete, že?"

„Je mi líto, Faith. To je proti pravidlům."

„Ne, neomlouvejte se. Já to chápu.“ Vzdychna si. „Samozřejmě bych vám byla velmi vděčná, kdybyste mi umožnila promluvit si s těmi, které si na mě pamatují. Ale ještě jsem se vás chtěla zeptat na Dinah Leightónovou.“

Karenina kostnatá tvař ztuhla „Panebože, taková strašná rána. Beze stopy zmizet. Když jsme se o tom dozvěděly, všechny nás napadlo, jestli v tom nemá prsty ten její přítel - v našem případě nic tak nepochopitelného, že? Přece jenom trpíme určitými předsudky.“

V ten okamžik si Faith poprvé uvědomila, že podezření může padnout i na Kanea. Nejistě se proto otázala: „Policie se domnívala, že... by jí mohl ublížit?“

„Pouze o tom spekulovala média. Podle mého názoru jej policie nikdy vážně nepodezírala. V novinách psali, že na dobu, kdy Dinah zmizela, má dokonalé alibi. Kromě toho nikoho nenapadá, z jakého důvodu by se jí potřeboval zbavit. Neměla z něj strach. Víím to nejen já, ale i spousta ostatních.“

„A jak to víte?“

„Dinah neměla v očích ten vyděšený výraz.“ Karen se smutně pousmála. „Takové to tiché utrpení, jež okamžitě spatří každá z nás, jakmile se koukne do zrcadla. Spolehlivě tak poznáme týranou ženu. Tobě to znamení také chybí.“

Karenino odhalení Faith vyvedlo z míry. „Nemám ho?“

„Vysvětluju si to tím, Faith, že jsi ztratila paměť. Zkrátka si na ten strach, ponížení a pocit hanby nevzpomínáš. Nepamatuješ se na to, jak jsi toužila někam zmizet, když muž využil své síly a vzteku jako zbraně, kterou obrátil proti tobě.“

V té chvíli došla Faith k dalšímu závěru. Ve stínech její minulosti se utápějí události, o nichž doufala, že se nikdy nevynoří. Ale než stačila na toto téma něco pronést, Karen pokračovala.

„Dinah nikdy ničím podobným neprošla. O Kaneu MacGregorovi sice moc nemluvila, ale když už něco řekla, bylo z jejích slov patrné, že jí na něm záleží.“

Faith by se nejraději vyptala na všechny podrobnosti, ale dobře si uvědomovala, že ji pohání pouze vlastní zvědavost a šťourání se ve vztahu mezi Kanem a Dinah jim v pátrání nikterak nepomůže. A oni musí Dinah najít. Musí.

Brzy. Než bude příliš pozdě.

„Jak dobře se s Dinah znáte?“ zeptala se proto. Schválně použila přítomný čas.

Ředitelka o otázce chvíli uvažovala. „V určitých směrech jsem ji znala - znám - docela dobře. V dalších si nejsem zas tak jistá. Dinah je inteligentní, má soucit s druhými, je neobvykle štedrá. Lidé se jí snadno svěřují a mohou si být jisti, že bude střežit jejich tajemství stejně

svědomitě jako svá vlastní. Ale o její minulosti nic nevím. Stejně tak netuším, čím se zabývala, když nebyla zrovna tady, ani to, kam odsud odcházela." Karen se odmlčela. „Přišla sem před několika měsíci. Měla v úmyslu napsat o útulku článek. I když byla s prací hotová, stále se vracela. Pomáhala tu coby dobrovolnice, přispívala i finančně. Tady jste se seznámily."

Faith strnula. „Opravdu?"

„Jo. Bylo to trochu neobvyklé, ale z nějakého důvodu jste si okamžitě padly do oka. Přátelství na první pohled. Vzpomínám si, že hned ten první den, co jste se potkaly, jste proseděly venku na schodech celé hodiny a bez přestání jste si povídaly. Později jsem se tě na to zeptala. Odpověděla jsi mi, že poprvé v životě jsi uvěřila v reinkarnaci. Tvrdila jsi, že jste si musely být v některém z předchozích životů velmi blízké. Ačkoliv jste se nikdy předtím nepotkaly, cítila jsi k ní něco zvláštního. Prohlásila jsi, žeš dosud nepotkala člověka, kterému bys okamžitě a bezmezně důvěřovala. Až na Dinah."

Faith se zadumala. „Byla jsem... Neprohlašovala jsem náhodou někdy o sobě, že jsem senzibilní? Jasnovidka, médium nebo tak něco?"

Karenino obočí vystřelilo prudce vzhůru. „Přede mnou tedy ne. Vždycky jsi stála nohama pevně na zemi. V jednom okamžiku jsi sice připustila, že na stěhování duší může něco být, vzápětí ses za to sama sobě vysmála."

„A co Dinah?"

„Ani od ní jsem nikdy nic takového neslyšela."

Což, pomyslela si Faith, vůbec nic nedokazuje. Na první pohled bylo jasné, že Dinah dělila svůj život na jakési „kapitoly", které od sebe separovala, jak jenom to šlo. Jediné, čím si nebyla Faith jistá, bylo to, do jaké kapitoly jejího života vlastně patří. Do té „humanitární", kam jistě zařadila azylový dům pro týrané ženy, se kterými Dinah očividně sympatizovala, anebo do kapitoly nadepsané „práce"? Co když Dinah psala reportáž o něčem, co je nakonec obě ohrozilo?

„Trávila tu hodně času v době, kdy zmizela?" otázala se Faith nakonec.

„Ne, neviděly jsme ji tu celé týdny. Objevila se až po té nehodě. Přišla, aby nám pověděla o tom, co se stalo. Chtěly jsme ti poslat květiny nebo tě přijít navštívit, ale Dinah nás od toho odrazovala."

„Skutečně?"

Karen přikývla. „Řekla nám, že ležíš v komatu a podle lékařova názoru by to nebylo moudré. Slíbila, že nás bude o tvém zdravotním stavu informovat. Párkrát se tu stavila a pak... už jsme ji nikdy neviděly. Tady se pořád něco děje, žijeme tu příliš hekticky... zkrátka, život šel dál."

A na Faith se zapomnělo. Svým způsobem Karen chápala, i když to

zabolelo. Přinutila se k úsměvu.

„Já vím.“

„Opravdu mě to moc mrzí, Faith. Nebyly jsme si moc blízké. Měla jsem ti být lepší přítelkyni.“

„Nelamte si s tím hlavu. Když ztratíte paměť, má to i určitou výhodu. Staré rány osudu vůbec nebolí. Směla bych si promluvit s těmi ženami, s nimiž jsem se kdysi stýkala, Karen?“

„Obávám se, že dneska je tu pouze Katie. To je ona. kdo mučí naše piano. Její matka, Andrea, udělala tu chybu, že si před několika dny pustila svého bývalého příliš k tělu. Ted' leží v nemocnici. Ani Eve tu není. Odjela k příbuzným mimo město. Myslím, že by se měla každým dnem vrátit.“

Faith už si na zklamání zvykla. Na okamžik se zaposlouchala do vzdálených tónů plativého piana. „Takže Katie je ještě dítě. Jak je stará?“

„Sedm let, i když vypadá starší.“ Na Karenině tváři se opět objevil smutný úsměv. „Všechny děti v tomto domě rostou nějak příliš rychle. Ale můžeš si s ní promluvit. Pokud si vzpomínám, vždycky tě měla ráda.“

„A co Dinah? Měla ji Katie ráda?“

„Moc.“

Holčička byla sama v místnosti, jež nejspíš sloužila coby herna a společenská místnost. Měla na sobě bílé kalhoty a tričko s obrázkem panenky Barbie. Aby jí dlouhé světlé vlasy nepadaly do očí, držely je v šachu sponky z růžového plastu. Sama připomínala velkou panenku. Tvářila se až nepřírozně vážně. Faithino vysvětlení, že „byla nemocná a díky tomu jí paměť neslouží tak, jak by měla“, přijala Katie bez mrknutí oka.

Když Karen odešla, připadala si Faith ve společnosti dívenky na okamžik opuštěně. Sedla si proto vedle ní na stoličku a prohodila: „Tak co, kočko? Copak to hraješ?“

Katie se zamračila. Dlouho neříkala nic, jen si Faith upřeně prohlížela široce otevřenýma modrýma očima. Potom stočila pohled zpět ke klaviatuře. Dvakrát zatukala na prostřední C. „Moc mi to nejde. ‚Hůlky‘, ale nelíbí se mi to. Je to z Krásného snílka. Nebylas tady, abys mě naučila něco nového.“ Dala si záležet, aby v poslední větě nezazněla výtku.

„Je mi to líto, Katie.“ Faith bez přemýšlení položila prsty na klávesy a zahrála několik tónů. „Líbilo by se ti tohle? Jmenuje se to Měsíční sonáta. Hezké, co říkáš?“ Hudba. Další část jí samé, na niž si až do této chvíle nevzpomněla.

Katie nachýlila hlavu na stranu a kriticky se zaposlouchala. „Zní to

smutně."

Faith přestala hrát. „To ano. Nejspíš mě to vůbec nenapadlo. Asi bych tě měla naučit něco jiného. Příště přinesu nějaké noty, co ty na to?"

„To už jsi říkala." Opět výčitku pronesla neutrálním hlasem. Apatickým tónem člověka, jenž se záhy poučil o tom, že špatně zvolená slova, jakákoliv modulace hlasu, mohou vést k otevřenému násilí.

Faith se styděla za to, že se v její přítomnosti malá cítí tak nepříjemně, ale jediné, na co se zmohla, bylo: „Už nezapomenu, Katie."

Holčička na ni pohlédla. „Kde je Dinah?"

Faith honem nevěděla, co odpovědět, a tak prostě vyhrkla: „Já nevím, Katie."

„Tak proč se jí nezeptáš?" navrhla uvážlivě Katie.

„Ale když nevím, kde je, tak to přece nejde, ne?"

„Tak zavři oči a zeptej se jí," rozkázalo dítě, jemuž se náhle v hlase objevila stopa netrpělivosti. „Vždycky jsi to tak dělala. Byla to vaše oblíbená hra. Zavřela jsi oči a řekla: ‚Zavolej mi, Dinah!‘ a zazvonil telefon."

„Opravdu zazvonil?" zamumlala Faith otupěle.

„No jasně. Copak si na to nepamatuješ?"

„Ne," přiznala Faith. „Nepamatuju."

PĚT

„Zatím jsi mi toho moc neřekla," postěžoval si Kane.

Byla to pravda. Nechtělo se jí vyprávět mu do detailů o všem, co se v Haven House dozvěděla. Omezila se proto jen na holá fakta - že se s Dinah seznámila v útulku, kde se občas scházely. Bez jakýchkoliv emocí mu sdělila, že byla kdysi provdaná za muže s násilnickými sklony. Nyní je rozvedená. Na nic z toho si nevzpomíná. O malé smutné holčičce a o tom, co se od ní dozvěděla, zatím pomlčela. To odhalení ji šokovalo. Věděla teď naprosto jistě, že ji k Dinah poutá něco víc. Víc, než si uměla představit.

Ani ona sama tomu nedokázala uvěřit.

„Ty také nejsi zrovna sdílný." Neklidně přecházela po obývacím pokoji. Zastavila se u piana poblíž francouzského okna, jímž se vcházelo na balkon. Bylo již pozdě a venku panovala tma. Pozdě na to, aby podnikli něco dalšího. Příliš pozdě na to, aby někam šli, vyptávali se a krok za krokem se tak přibližovali k Dinah. A pokud bezmocnost přiváděla Faith k šílenství, jak se teprve musí cítit Kane?

Prochází tím peklem již celé týdny. Nejspíš už pochopil, že nemá cenu příliš se vyčerpávat. Přesvědčuje sám sebe, že musí spát, nutí se do jídla. Musí se smířit s tím, že přicházejí chvíle, kdy nelze dělat vůbec nic a už vůbec nezáleží na tom, jak zoufale si přeje Dinah najít.

„Ani jeden z nás neměl dnes odpoledne štěstí" pravil. „Guy už mi nemohl k té tvé havárii povědět víc, a ani ty ses v útulku nedozvěděla nic, co by nám mohlo pomoci."

Faith klesla na stoličku u piana a nepřítomně přehrála jednou rukou útržek melodie. Bez zájmu pozorovala své prsty s nehty přizdobenými jasně červeným lakem, jak se čile pohybují po klávesách. „Nesnáším to," zamumlala. „Když člověk nemůže nic dělat." Nyní už hrála oběma rukama. Díky tiché hudbě neslyšela tikání hodin visících na stěně, ale varování, jež se jí naléhavě ozývalo v nitru, ničím přehlušit nedokázala. Čas plyne tak rychle. Příliš rychle.

Po chvíli Kane přistoupil ke klavíru a z boku se o něj opřel. „Hraješ dobře."

Jakmile si Faith uvědomila, co dělá, připadala si náhle hrozně nejistá. Prsty zaškobrtly, vyloudily z nástroje několik falešných tónů, a pak zmrtvěly. Pevně je propletla v klíně. „Do dneška jsem netušila, že to umím. Hrála Dinah na piano?"

„Ne." Mdle se usmál. „Tvrdila o sobě, že má absolutní hudební hluch a že nerozezná skladbu od rámusu. Vždycky jsem si říkal, jak je od ní šlechetné, že se mnou vydrží v jedné místnosti, když cvičím."

Faith napadlo, že kdyby byla na místě Dinah, překousla by toho ještě mnohem víc, jen aby mohla být s Kanem. Ale chodila s ním Dinah, připomínala si v duchu. Kane patří Dinah. Vzpomínky na vzájemnou blízkost, jež Faith kdysi tolik rozrušily, náležely také Dinah. I city, které ve spaní prožívala.

Nemá právo si je přivlastňovat. Nejsou její.

Ve snaze odpoutat myšlenky od choulostivého tématu zavzpomínala na živý sen, jenž se jí odpoledne zdál. Bez přemýšlení vyhrkla: „Co kdyby zmizení Dinah nesouviselo ani s její prací, ani s mou minulostí? Co když se jen ocitla v nesprávnou dobu na nesprávném místě a dostala se tak do potíží?"

„Možné to je. K této verzi se přiklání policie, ačkoliv to nemůže nijak dokázat. Ale já tomu nevěřím a něco mi říká, že ty také ne."

Faith zaváhala. „Napadl... Zaútočil na Dinah někdy nějaký pes?"

Kane na ni překvapeně pohlédl. „Nikdy. Alespoň pokud vím. Jestli si dobře vzpomínám, tak ji zvířata milovala. Proč?"

„Já... Měla jsem dneska takový sen. Když jsem si po obědě zdřímla. Co měla na sobě ten den, kdy zmizela? Nebyly to náhodou džíny a modravý svetr?"

„Ano." Napřímil se. Nepřítomně bubnoval prsty o naleštěný povrch piana. „O čem se ti zdálo, Faith? Co jsi viděla?"

„Nic, co by nám mohlo pomoci. Proto jsem se o tom také nezmínila dřív. Byla tam děsná tma, takže se nedalo určit, kde je. Zaparkovala džíp poblíž nějaké budovy a... plížila se k ní. Byla ve střehu, plná vzrušení,

odhodlaná něco podniknout. Možná se trochu bála. A potom se z temnoty vynořil velký pes a napadl ji."

"Jseš si jistá, že na ni zaútočil?"

Faith si připomněla horký zvířecí dech, zuby, které z ní trhaly kusy masa, tlapy, jimiž ji bestie drásala, a těžce polkla. „Jsem."

Kane se zachmuřil. „Včera sis byla jistá, že ji mučili"

„Kane, všechny tyhle... vzpomínky, útržky a zážitky ze života Dinah postrádají jakoukoliv časovou postoupnost. Nemůžu ti říct, o čem bude příští vize. Nemůžu určit, zda jde o epizodu starou několik měsíců, týdnů -anebo se odehrála včera. Ale myslím si, že se mi zdálo o dni, kdy zmizela. Jsem si jistá, že ji napadl pes. Kdyby k tomu došlo někdy dřív, jistě bys to věděl.

Jsem přesvědčená o tom, že ten útok souvisí s jejím zmizením."

„A to mučení?" Slova úplně vyplívl.

„Pořád věřím tomu, že ji mučí. Anebo mučili. Mám za to, že se z ní únosci snaží vypáčit nějakou informaci, kterou odmítá prozradit."

„Jak si tím můžeš být tak jistá? Jak to můžeš vědět?"

Ačkoliv na ni zařval, ani sebou neškubla. Přesto ji stálo veškerou odvahu pohlédnout do Kaneových uštvaných očí. „Nedokážu to vysvětlit. Opravdu. V útulku jsem se dozvěděla, že od okamžiku, kdy jsme se s Dinah poprvé uviděly, jsme se k sobě chovaly jako sestry. Okamžitě jsme se spřátelily a byly jsme si, z pohledu ostatních, nepochopitelně blízké. Nejsem schopna ti o tom povědět víc, stejně jako nedokážu uspokojivě objasnit všechny ty podivnosti, které se mi líhnou v hlavě od chvíle, kdy jsem se probrala z komatu. Ale jedno vím jistě. Jsem naprosto přesvědčená, že se všechny ty nepochopitelné vize zakládají na pravdě. Mezi mnou a Dinah existuje zvláštní pouto. Naprosto nepopíratelné spojení."

„Tak proč mi nedokážeš říct, kde je?"

„Já... nevím. A je mi to líto."

„Zkoušelas to?" Kane se opřel horní polovinou těla o křídlo a naklonil se k ní. Jeho hlas zněl tak naléhavě. „Udělalas jeden jediný pokus se s ní vědomě spojit?"

Katie zcela vážně trvala na tom, že to Faith dokáže. Ta se však zdráhala to zkusit. Co když neuspěje? Co když pokus nějakým způsobem přetrhne tenoučké spojení, které spolu prokazatelně mají?

„Faith?"

Ocitla se v pasti. Zahnaná do kouta Kaneovým odhodláním nalézt Dinah. „Nevím jak na to," špitla.

„Nějak to přece jít musí. Soustřed' se, Faith. Zavři oči a mysli na Dinah."

Nechtěla do toho jít. Jakmile stiskla víčka, roztančila se jí před očima černočerná nicota, daleko hrozivější než kdy jindy. Zírala někam,

kam by za jiných okolností nikdy nepohlédla. Ale Kane ji o to požádal. Žádal od ní laskavost a ona jej nemohla odmítnout.

Poslušně zavřela oči a pokoušela se soustředit na Dinah. Zabývala se pouze jedinou otázkou. Kde jsi, Dinah? Nic víc. Nic...

„Nemáme žádný důkaz“ řekla Dinah.

„Tak si ho budeme muset obstarat“ odsekla Faith. Chvilku si zamyšleně okusovala nehet u palce. „Ale opatrné. Tihle hoši hrají buď hop, anebo trop, Dinah.“

„To mi nemusíš připomínat. Pokud se prokáže, že je naše podezření správné, potvrdí se, že v zájmu udržení tajemství už vraždili. Určitě by se nerozpakovali to zopakovat.“

„Ach ano. Víím, že máš pravdu. Uvědomuju si to. Měly bychom se nějak pojistit. Potřebujeme něco, co by nám umožnilo vyjednávat v případě, že by nás zatlačili do kouta.“

„Faith...“ Dinah zaváhala, ale trvalo to jen krátce. „Podívej, víím, že jsi už ztratila hodně. Dovedu si představit, jak příšerné té to šťve...“

„Ne, to teda nedovedeš. Nic o tom nevíš.“ Mluvila tvrdě, úsečně. „Vzali mi všechno, Dinah. Úplně všechno. A utekli. Ti zatracení grázlové si klidně zdrhli.“

„O důvod víc, proč bychom si teď měly dávat pozor. Musíme si být naprosto jisté, Faith. Musíme objevit nějaký důkaz a postavit je před soud. Jinak se spravedlnosti nikdy nedočkáš.“

„Spravedlnosti?“ Faith na kamarádku pohlédla a na ústech jí zatančil nevyzpytatelný úsměv. „Ano, jistě, spravedlnost.“

„Faith...“

Scéna se začínala rozplývat...

Znovu se ocitla v temnotě. Seděla ve vlhké místnosti, zápěstí připoutaná k područkám židle. Ruce měla úplně znecitlivělé, a když na ně pohlédla téměř nevidoucíma očima, uzřela, že se jí drátěná pouta zařízla hluboko do masa, skoro až na kost. Na podlahu rytmicky odkapávaly šarlatové kapky krve.

Obcházely ji mdloby. Stejně se ale neubránila myšlence, kolik krve už asi ztratila.

„Tak to vyklop.“ Hlas toho muže byl překvapivě tichý, téměř mírný. Chtěla na něho pohlédnout, ale díky příšeří v místnosti a napuchlým očním víčkům byl takový výkon nemožný. Rýsoval se před ní pouze jako stín. „Stačí povědět, co chceš slyšet, a utrpení skončí, Dinah.“

mlčky, z posledních sil, zavrtěla odmítavě hlavou.

Praštil ji zaťatou pěstí. Rána byla tak brutální, že jí zvrátila hlavu prudce dozadu. Div že jí nezlomil vaz. Ještě jednou to zkusí, pomyslela si otupěle, a může si být jistý, že už ze mě nic nevymlátí.

Zaklení, jež se ozvalo z temnoty, její úvahy potvrdilo. Tajemný

pozorovatel jako by s ní souhlasil.

„Dávej přece pozor," zavrčel. "Pokud zemře, odpověď se nikdy nedozvíme."

Nejraději by podotkla, že co se této eventuality týče, je to jenom otázka času. Život z ní po kapkách zvolna vyprchával a tříštil se o studenou betonovou podlahu. Ale zakázala si mluvit, jelikož kdyby otevřela pusu, určitě by se rozkřičela strachem a bolestí. Nemůže křičet. A také nebude.

„Odpověz na otázku, Dinah. Stačí říct, kde to najdeme, a můžeš jít."

Kdyby v té chvíli dokázala posbírat dost síly, zasmála by se. Propustí ji? Bylo jí jasné, že se z téhle studené, vlhké kobky nikdy nedostane. Rozhodně z ní neodejde po svých. Už nikdy neuvidí sluníčko. Nespatří Kanea.

Copak jim nedošlo, že tohle všechno dávno ví?

Další úder. Možná ne tak silný, ale v této chvíli už na tom stejně nezáleželo. Bolest na ni neustále dotírala, přelévала se v horkých vlnách po celém zuboženém těle. Zabíjeli ji postupně, hezky krok za krokem. Tyhle sadistické rány pěstí měly jen dílo dokončit.

„Nezabírá to," prohodil nevzrušeně ten, jenž ji surově tloukl, k neznámému pozorovateli. „Říkal jsem ti, že je to k ničemu"

„Tak jí začni lámat prsty."

„Neucítí to. V rukou ztratila cit už dávno."

„Tak jí zlom něco, co ještě cítí."

Zlověstný stín se k ní sklonil, zvolna se blížil a Dinah se zoufale pokoušela myslet na něco jiného, upnout se k něčemu, co s hrůzostrašnou realitou nesouvisí...

Kane. Ach bože, Kane, kéž bys...

Vize znovu počala ztrácet ostré kontury...

Tentokrát viděla sebe samu, jak pospíchá chodbou, která ji něčím připadala důvěrně známá.

„Faith?" Dohonila ji Dinah. Mračila se. Bylo očividné, že sis něčím dělá starosti. „Našlas něco?"

„Ne," odpověděla Faith. „Nic. Však ještě budu mít příležitost. Dříve či později."

Obě ženy ztišily hlas. Uvolnily se, až když dorazily k hlavnímu schodišti a pospíchaly dolů.

„Hrajeme o čas," připomněla Dinah.

„A ještě něco," zachmuřila se Faith. „Myslím, že mi odposlouchávají telefon."

„Cože?"

„Nemám to ověřené, je to jen takový dojem."

Několik metrů kráčely mlčky. Když vešly do podzemní garáže, kde parkovaly, chytila Dinah Faith za paži, aby ji přinutila zastavit se. „Já

mám také jen takový pocit. Spíš ošklivou předtuchu. Jely jsme v tom samy a došly jsme tak daleko, jak jen to šlo, Faith. Teď potřebujeme pomoc."

„Policajtům nevěřím, Dinah. Moc dobře to víš."

„To ano. Ale osobně znám jednoho chlapíka od fedérálů a vím, že tomu důvěřovat můžeme."

„Tak federálům už nevěřím vůbec."

„Ale mně snad ano? A já věřím zase jemu," nedala se Dinah.

Faith si nerozhodně skousla ret a potom umíněně zavrtěla hlavou. „Ještě s tím počkej, prosím. Potřebuju jen další příležitost k získání důkazu. Opravdu mi na tom záleží."

Teď bylo na Dinah, aby zaváhala. Nakonec však přikývla. „Oukej, dám ti ještě pár dní..."

„Týden, potřebuju přinejmenším týden."

Zcela evidentně v rozporu s vlastním přesvědčením Dinah posléze souhlasila. „Dobrá, máš tedy týden. Ale pak povolám na pomoc posily. Je ti to jasné?"

„Dobrá. A teď odtud raději vypadneme, než nás tu ti zlí hoši načapají spolu."

U paty schodiště se rozloučily. Každá kráčela ke svému vozu rychle a potichu. Faith nastartovala a očima sledovala džíp patřící Dinah, která odjíždí ze svého stání. Vyčkala několik minut, než přítelkyně opustí areál garáží. Bylo to ponuré místo, jež se nikdy nedokázalo vymanit ze zajeť stínů. Faith náhle znervóz

něla a bleskově zamkla dveře auta.

Potom pohlédla na velkou kabelku, jež trůnila vedle ní na předním sedadle, a zamumlala: „Promiň, Dinah. Ale pokoušela by ses mě zastavit. Tentokrát je nemohu nechat utéct. Prostě nemůžu..."

Faith sebou škubla a otevřela oči. Zmateně si uvědomila, že leží na gauči. Zpola se opírala o polštář, přikrytá dekou. Nedokázala určit, jak dlouho tady tak polehává.

„Faith?" Kane seděl na kraji pohovky poblíž jejích boků. Natáhl se, aby se dotkl ženiny tváře. Sám byl v obličejí nezdravě bledý. Měl napjatý výraz. „Ježíši, už mi to nikdy nedělej."

„Co nemám dělat? Co se stalo?"

„Úplně jsi mi tu vytuhla," zabručel. „Požádal jsem tě, jestli by ses nepokusila soustředit a nějak se spojit s Dinah. Seděla jsi na stoličce u piana a najednou ses skácela na zem jako hadrová panenka a nevěděla jsi o sobě. Kdybys neměla puls jako zvon a nedýchala úplně klidně, okamžitě bych volal záchranku."

„Jak dlouho jsem byla mimo?"

„Víc jak hodinu. Už je skoro půlnoc." Kane se zhluboka nadechl a

pohodlně se opřel. Starostlivé prsty byly náhle z Faithiny tváře pryč. „Noah mi o tomhle stavu vyprávěl. Setkal se už s prokazatelnými médii, která se občas dostávají do transu. V takovém případě se jim zpomalí základní životní funkce. Jako kdyby se tělo přepnulo na nějaké záložní zdroje, jelikož potřebuje veškerou dostupnou energii na posílení té neobyčejné schopnosti. Myslím, že právě to se ti přihodilo, takže jsem se rozhodl raději nezasahovat. Jak se cítíš?”

Faith se dala do opatrného zkoumání svého fyzického stavu a došla k závěru, že celkem dobře, jen trochu unaveně. Co se však týkalo duševního rozpoložení, tak to byla úplně jiná káva. „Upadnout do transu” se rovnalo volnému pádu do hluboké, černé jámy. Měla pocit, že se zalkne hrůzou. Rozhodně nešlo o zážitek, který by si dobrovolně a s chutí zopakovala.

„Jsem v pořádku,” vydechla. „Jen to prosím po mně už nikdy nechtěj.”

Kane přikývl, oči mu dychtivě zářily. „Fungovalo to? Spojila ses s Dinah?”

Faith se rozhodla, že pomluví o scéně, v níž Dinah opět mučili. Neměla důvod Kaneovi o té krutosti vyprávět. Stejně to nemělo smysl. Místo toho se soustředila na dvě zbývající vize.

„Faith?”

Zavrtěla hlavou. „Nepodařilo se mi kontaktovat Dinah tak, jak sis přál. Povedlo se mi jen... vyvolat další vzpomínky. Tentokrát nám snad k něčemu budou, alespoň myslím.”

„Viděla jsi něco, co by nám pomohlo?”

Vyprávěla mu vše, na co si dokázala rozpomenout, o sekvencích, v nichž vystupovala spolu s Dinah. Potlačované vzpomínky dokazovaly, že skutečně s Dinah po něčem pátraly. Snažila se vybavit si i sebemenší detaily. Jenže získané poznatky byly znepokojivě nedostačující a vzbouzely pouze další otázky. Včetně té nejdotěrnější. Co vlastně před Dinah skrývala? A jak se jí vůbec něco takového mohlo podařit, když podle Katiiných slov tvořily s Dinah nerozlučnou dvojku, jež před sebou neměla žádná tajemství.

Katie je ještě malá holčička, nejspíš trochu přeháněla...

Faith na okamžik ztuhla. Zachytila teď své vlastní myšlenky, anebo ne? Nevěděla, vůbec si nebyla jistá.

„Takže to musí nějak souviset s mou minulostí. S tím, co se přihodilo v Seattlu,” prohlásila nakonec, když se znovu dokázala soustředit. „Proto jsem byla za každou cenu odhodlaná nenechat je prchnout. Hledaly jsme nějaký důkaz. Na něco jsem narazila. Muselo to být malé, jelikož se mi to vešlo do kabelky. Dinah jsem o tom neřekla. Alespoň tehdy ne.”

„A nemáš představu, co by to mohlo být?”

Faith zavrtěla hlavou. „Bylo to jako... jako kdybych sledovala film v kině. Prostě jsem se jen dívala a poslouchala to, co si dvě osoby - tedy my dvě - spolu povídají. Nedokázala jsem číst ani svoje, ani její myšlenky. Vím jen to, že jsem něco našla. Z nějakého důvodu jsem to před Dinah tajila. Přinejmenším tak dlouho, dokud jsem mohla..."

„Co jsi mohla?"

Faith zoufale tápala v mysli po prchavém záblesku poznání, ale nakonec si jen poraženecky vzdychla.

„Nevím. Zkrátka si nevzpomínám. Promiň."

„Soustřed' se, Faith. Neviděla jsi něco, co by nám pomohlo zjistit, kde teď Dinah je?"

Neochotně se v myšlenkách vrátila do studené, vlhké kobky s betonovou podlahou a stěnami ukrytými ve stínech. Vzpomínala na ty dva muže, kteří Dinah vyslýchali. Jeden neznal slitování a účinně jí vytloukal pozvolna duši z těla, ten druhý se z ní zatvrzele pokoušel vypáčit vytouženou informaci. Dokud ještě dýchá.

Umírá. Vím to. Jak mu to mám jen říct? A jako vzdálený šepot se jí v mysli rozezněla tato slova: Tak mu to neříkej.

„Faith?"

Ztuhle ze sebe vykoktala: „My-myslím, že ne. Sice mi ta budova, kde jsem pátrala po důkazech, připadala něčím povědomá, ale zaboha si nedokážu vzpomenout, co je to za instituci, ani kde stojí. V podstatě vůbec netuším, kde se vize odehrály."

„A dokázala bys to místo poznat?"

„Tu chodbu určitě. Zbytek... nevím. Připadá mi důležitější identifikovat budovu. Pokud jsem pátrala po stopách právě tam - a jestliže jsem na něco kápła - pak by nám nalezení toho místa mělo pomoci v pátrání po Dinah. Že jo?"

„To kdybych věděl."

„Můžeme se do toho pustit. Začneme s nejpravděpodobnějšími místy-domem, kde jsem pracovala, prozkoumáme všechny stavby v okolí. Musíme přece nějak začít, ne?"

„Ano. Jistěže."

Faith nespouštěla oči z tváře mladého muže. Připadala si tak opuštěná. Kanea zajímala jenom Dinah. Dokázal se soustředit pouze na to, jak ji co nejrychleji najít. Skutečnost Faith opět bolestivě připomněla, jak je ona sama vykořeněná. Nikam nepatří. K nikomu.

„Kéž bych dokázala být užitečnější," vzlykla. „Je mi to líto."

Kane na ni zpřímá pohlédl. „Pomáháš mi ze všech sil, Faith. Přidala jsi do skládačky víc dílků než my všichni za všechny ty týdny, po které je Dinah nezvěstná, dohromady."

„Ale přesto nevíme, jaký obrázek máme vlastně sestavit."

„Však na to přijdeme," zabručel Kane.

Faith doufala, že se nemýlí. Jediné, co mohla v té chvíli dělat, bylo trápit samu sebe úvahou, zda za to může ona, že Dinah někde umírá.

A třást se strachy, jak zareaguje Kane, až to zjistí.

„Skutečně vám nemohu povědět víc, slečno Parkerová." Doktorka Murphyová zaklapla zdravotní kartu a přes stůl pohlédla Faith zpříma do očí. „Za tu dobu, co jste mojí pacientkou, jste mě navštěvovala pouze v naprosto běžných záležitostech. Pravidelné prohlídky, drobné zdravotní problémy. Předepisovala jsem vám hormonální antikoncepci. Stejný medikament, jaký jste užívala před přestěhováním do Atlanty. Jediné další léky, jež jsem vám kdy předepsala, byla dávka antibiotik k potlačení mírné infekce."

Faith si nebyla jistá, jak správně formulovat otázku, které jí vířily v hlavě. Nakonec se rozhodla nic nezastírat.

„Znamená to, že jsem sexuálně žila?"

Lékařka o něco po vytáhla obočí, v očích se jí objevil záblesk porozumění. „Ani na to si nevzpomínáte?"

„Pamatuji si jen to, co se odehrálo od chvíle, kdy jsem v nemocnici otevřela oči."

„To je... poměrně neobvyklé. Většinou se amnézie týká pouze dění, jež přímo souvisí s traumatickým zážitkem. Pacient si nepamatuje události těsně před nehodou. Přesto se však každý případ, o kterém jsem slyšela, omezoval na ztrátu paměti v rozmezí několika hodin, případně dnů."

„V mém případě zmizely celé roky. Vlastně celý můj život." Faith se pokusila o úsměv. „A já se zoufale pokouším posbírat jednotlivé střípky a slepit je dohromady. Takže mi povězte všechno, co o mně víte, paní doktorko..."

Doktorka Murphyová si propletla prsty a opřela se jimi o Faithinu složku. Nespouštěla přitom z dívky zrak. „Aha. Netušila jsem, že trpíte tak rozsáhlou amnézií. Nicméně to by mohlo vysvětlovat změny, kterých jsem si u vás všimla."

„Změny?"

„Ano. Změny ve vašem chování. V držení ramen, ve výrazu očí. Zmínila jste se, že jste včera navštívila Haven House. Prozradily vám tam, že jste se stala obětí domácího násilí?"

„Ano. I když Karen tvrdí, že detaily nezná, usuzuji, že můj bývalý manžel měl... sklony k fyzickému násilí."

„Terorizoval vás psychicky i fyzicky. Vyprávěla jste mi, že jste toho muže varovala, aby se od vás držel raději dál. Věřila jste, že vás poslechne, jelikož jste měla lékařsky podložené důkazy, že vám v minulosti způsobil nějaká zranění. Pokud byste proti němu vznesla obvinění, znamenalo by to nejenom konec jeho kariéry, ale také by

skončil za mřížemi."

„Z toho důvodu jsem se tedy přestěhovala do Atlanty? Chtěla jsem raději žít pět tisíc kilometrů od něj?"

„Tak to vám nepovím, slečno Parkerová. O tom jste se mnou nikdy nemluvila. Upřímně řečeno ani netuším, zda jste se bála, že vás bude pronásledovat až sem. Doporučila jsem vám terapii v Haven House, jelikož se u vás projevovaly určité symptomy, jimiž trpí právě zneužívané ženy. Sužovaly vás neustálé bolesti hlavy, měla jste oslabený imunitní systém a trpěla nechutenstvím. Špatně jste spala, odmítala jste navazovat přátelské svazky s druhými, nebyla jste schopná se emocionálně angažovat. Domnívala jsem se, že vám kontakt s podobně postiženými ženami jenom prospěje. Zejména proto, že jste podobně zařízení navštěvovala i v Seattlu."

„A měla jste dojem, že mi pobyt v Haven House mezi tamějšími ženami prospívá?" Faith nechápala, jak muže o tak bolestivých záležitostech hovořit naprosto nevzrušeným hlasem. Připadala si, jako by diskutovaly o životě někoho jiného - rozhodně ne o jejím vlastním.

„Mám za to, že ano. Pozorovala jsem u vás určité zlepšení."

„Také jste prohlásila, že jsem teď jiná."

„Ano. Oběti domácího násilí mají cosi společného. Neustále z nich vyzařuje jakési napětí. Když jsem vás viděla naposledy, bylo naprosto patrné. Nyní po něm není ani stopy. Kdybych to nevěděla jistě, nevěřila bych, že patříte mezi týrané ženy."

Faith by se na násilnickou povahu bývalého manžela nejraději vyptávala dál, ale dobře si uvědomovala, že jí lékařka na zvědavé otázky nedokáže odpovědět.

„Kéž bych vám toho byla schopna objasnit víc," povzdychla si upřímně doktorka Murphyová. Bylo patrné, že s Faith soucítí. „Ale odmítala jste se mi svěřit. Na doporučení svého lékaře v Seattlu jste mi prozradila pouze to nejnutnější. Pouze fakta, která jsem potřebovala znát kvůli stanovení diagnózy."

„Stanovení diagnózy?"

„Následky týrání mohou přetrvávat roky, slečno Parkerová. Fyzické i psychické. Vždycky je lepší upozornit lékaře předem na okolnosti, za kterých traumata vznikla. Tělesné obtíže způsobené zraněním u vás nepřetrvávaly, ale poněvadž jsem věděla, čím jste v minulosti procházela, měla jsem tendenci předvídat potíže, jimž byste mohla v budoucnu čelit."

Faith se rozhodla, že se po povaze lékařkou zmíněných komplikací řídit nebude. Místo toho se rozloučila. „Aha. Děkuji vám, paní doktorko. Za všechny informace i za to, že jste si na mé udělala čas. Po ránu jistě máte plné ruce práce."

„Jste přece mojí pacientkou, slečno Parkerová." Doktorka

Murphyová se poprvé za celou tu dobu usmála. "Kéž bych vám toho mohla povědět víc."

„Řekla jste mi... toho dost," uzavřela rozhovor Faith.

„Bylas tam dlouho," postěžoval si Kane, když k němu vklouzla do auta zaparkovaného před klinikou. „Musela jsi na doktorku čekat?"

„Ne. okamžitě mě přijala."

„A? Předepsala ti to svalové relaxans?"

Faith zavrtěla hlavou. „Ne."

Kane už měl ruku na řadící páce, přesto se však zarazil. Tázavě na ni pohlédl. „Co ti ještě pověděla?"

Faith si uvědomila, že se musí někomu svěřit. Bez ohledu na to, jak moc toužila nechat si všechno pro sebe. Ze všech indicií, které posbírala, vyplynula pojednou nová možnost. Co když se za všemi těmi zvěrstvami, jež se v poslední době udály, skrývá její bývalý manžel s násilnickými sklony? Vyklopila Kaneovi tedy vše, co se dověděla. Urputně přitom zírala skrz přední sklo auta, jelikož nebyla schopna pohlédnout příteli do očí.

„Tudíž se domnívám, že existuje další možné vysvětlení," zakončila své vyprávění. Hlas se jí ani nezachvěl. "Síce to s mými vzpomínkami stoprocentně neladí, ale je možné, že je v tom můj bývalý nějak zapletený. Jenže doktorka jeho jméno nezná a já si je nepamatuju. Ale zjistit to by neměl být problém."

„Faith." Kane ji popadl za rameno a obrátil k sobě, takže na něho musela pohlédnout. „Mrzí mě to."

Faith v té chvíli napadlo, jak by se asi cítila, kdyby se jí vrátila paměť. Snesla by vůbec na svém těle chlapské ruce? Za těchto okolností by na nic takového myslet neměla. „Nemáš důvod mě litovat, A v této souvislosti už vůbec ne. Na nic si nepamatuju. Nevzpomínám si, že by mě někdo tloukl, říkala jsem ti to. Na svého exmanžela si zkrátka nevzpomínám."

Uvědomila si, že mluví naprosto lhostejně, a pokusila se o úsměv, ale přesto něčím prozradila, jak mizerně se cítí, jelikož stisk Kaneových prstů na rameni zesílil.

„Opravdu mě mrzí, že jsi v životě zakusila tolik bolesti. Kdybych mohl udělat něco..."

„Napravit to?" Tentokrát Faithin úsměv nebyl tak strojený. „Nemůžeš. Třeba bude moje amnézie po tom všem, co se o sobě dozvím, úplným požehnáním. Nezůstalo ve mně nic - ani bolest, ani žal. Upřímně řečeno, připadá mi, jako by se to všechno přihodilo někomu jinému. Přinejmenším však všechno do sebe zapadá. Pokud budu mít štěstí, nakonec se mi paměť vrátí. Alespoň pak budu na všechno připravená."

Kane přikývl. „Stejně to ale musí být peklo pátrat po své minulosti a

dovídat se takové věci."

„Nemám jinou možnost." Faith se náhle zmocnila téměř nepřekonatelná touha vrhnout se mu do náruče a ze všech sil se k němu přitisknout. V obavách, aby si její slabosti nevšiml, spěšně dodala: „Takže bychom mého bývalého měli připsat na seznam toho, co musíme ještě prověřit, A pokračovat v pátrání. Kam vyrazíme teď?"

Kane si dal s odpovědí načas. Nespouštěl oči s její tváře, jako by z ní toužil něco vyčíst. Ani slovem však neprozradil, co ho tak znepokojilo. Spustil paži z Faithina ramene a vůz se rozjel.

„Na pohotovost, kam tě po nehodě přivezli."

Dávalo to smysl. Kane stále pátral po spojovacím článku mezi Faithinou havárií a tím, co několik týdnů poté postihlo Dinah.

„Říkal jsi, že mě Dinah navštívila toho dne, kdy zmizela?"

„Ano. Policie její pohyb dokonale zmapovala. Víme tedy, že se u tebe dopoledne zdržela něco málo přes půl hodiny."

„A pak?"

„Šla do kanceláře. Několikrát během dne pracoviště opustila. Podle jejího nadřízeného na tom nebylo nic zvláštního, věnovala se víceméně rutinním záležitostem. Z redakce definitivně odešla někdy mezi dvanáctou a jednou odpoledne. Od té doby ji nikdo neviděl. Kromě jejích únosců, samozřejmě."

Faith na ty dva grázly odmítala myslet. Stejně jako na surovosti, které se odehrávaly v betonovém sklepe. Trýznivě si uvědomovala zlověstné tikání vnitřních hodin. Ozývaly se tím naléhavěji, čím rychleji z Dinah vyprchával život.

Zbývá už tak málo času...

Dospěla k tomuto závěru ona? Anebo Dinah?

Přinutila se soustředit. „Někdy mezi dvanáctou a jednou odpoledne. Ale jsem si jistá, že když na ni zaútočil ten pes, byla už tma. Takže pokud připustíme, že scéna, kterou jsem viděla ve snu, se opravdu odehrála, a to v den, kdy Dinah zmizela, nabízí se otázka, kam se poděla až do setmění?"

„Dosud se nepřihlásil nikdo, kdo by ji v tu dobu někde viděl. Prostě vyšla z budovy redakce a jako by se propadla do země."

Faith přemýšlela o chodbě, která se promítla do jejích vizí. A na nevlídné garáže, utopené ve stínech.

Nebylo to náhodou místo, kde Dinah pracovala? „Nemohli bychom se později stavět u Dinah v redakci?"

„Jistě." Střelil po ní bleskovým pohledem. „Ale proč?"

„Kvůli chodbám. Hledám chodbu, jakou jsem viděla ve snu. V budově, kde Dinah pracovala, nejspíš nebude - proč bych se také plížila po instituci, kterou ona znala jako své boty -, ale ráda bych si něco ověřila. Zkrátka si chci být jistá."

„Také musíme navštívit tvoje pracoviště. Znovu promluvit s tvoji šéfovou a kolegyněmi.“

„Dobrá.“

Kane nepřítomně poklepal na vnitřní kapsu saka, kde nosil mobilní telefon - toto bezděčné gesto opakoval od rána už poněkolikáté. „Pokud to jen trochu půjde, tak nám dneska zavolá Noah a poreferuje o tom nepřístupném svazku.“

Další dávka znepokojivých a záhadných skutečností z Faithiny minulosti? Měla co dělat, aby se strachy neotřásla. Ačkoliv si před Kanem hrála na hrdinku, ve skutečnosti si nebyla jistá, kolik dalších šokujících odhalení ještě vydrží.

Určitě ne mnoho.

Na pohotovosti bylo jako obvykle nesmírně živo. Faith se snažila nepřekážet, zatímco se Kane pídil po faktech, která je zajímala. Zdálo se, že disponuje kouzlem osobnosti, díky němuž lidé zapomínají na profesionální i zákonná omezení a předpisy a ochotně mu zodpovídají všetečné otázky. Obdivovala ho, jak je trpělivý, jak vytrvale a nenásilně jde za svým a pokouší se rozmotat zašmodrchanou nit, která je možná dovede k Dinah.

I on musí procházet peklem. Nekonečné skládání titěrných útržků informací už trvá celé týdny. Prožité napětí se mu vrylo do tváře a propůjčilo očím věčně uštváný výraz. Ale přes naprosté vyčerpání musí jít dál, nesmí polevit nebo se vzdát. Je naprosto odhodlaný svou Dinah najít.

Nemůžu mu to říct. Nemůžu mu prozradit, že umírá.

Stejně by mi nevěřil ani slovo, uvažovala v duchu Faith. S tak strašlivou skutečností by se smířil do v případě, že by mu někdo předložil absolutně nezvratný důkaz.

Například její tělo.

ŠEST

Faith se zachvěla. Zkřížila ruce na prsou a dlaněmi si třela paže, aby se zahřála. Anebo uklidnila. Díky studené prázdnotě, jež se jí rozlévala v nitru, bylo něco takového téměř nemožné. Každá myšlenka mrazila. Dinah umírala a Faith si zoufale uvědomovala, že jí nebudou schopni včas nalézt.

„Promiňte prosím - jste pacientka?“

Úlekem poskočila. Někdo se dotkl její paže. Divoce vzhlédla a spatřila mladého lékaře. Pospíchal. „Ne, ne. Nejsem.“

Zamračil se na ni. Mírné modré oči za skly brýlí vypadaly pojednou

zmateně. „Připadáte mi povědomá.“

Faith se chopila příležitosti „Před několika týdny mne sem přivezli coby pacientku. Dopravní nehoda.“

„To by vše vysvětlovalo. Mám dobrou paměť na tváře.“ Usmál se na ni. „No, zdá se, že už vám tác nechybí. Máte snad nějaký důvod, proč jste sem...“

„Faith.“ Náhle se po jejím boku objevil Kane. K Faithině překvapení ji popadl kolem ramen a přitiskl k sobě - z dosahu mladého lékaře - v ochranném gestu. „Potkala jsi doktora Blakea, jak vidím.“

Faith zaostřila na jmenovku, jež se pohupovala na lékařově zelené chirurgické haleně. „Vypadá to tak,“ zamumlala. Připadala si jaksi mimo.

„Kdyby vám to nevadilo, pane doktore“ ozval se Kane, „rád bych vám položil několik otázek týkajících se dne, kdy sem přivezli slečnu Parkerovou...“

Zvuk Kaneových slov jako by se začal rozplývat a znovu se k ní vracel v kolísavých vlnách. Zachytila útržky několika vět, které si Kane s lékařem mezi sebou vyměnili. Náhle se slova rozptýlila, přeměnila se v jakýsi vzdálený zvuk, snad... šumění vody? Možná. Burácení vody řítící se z vodopádu, anebo pod velkým tlakem tryskající z potrubí...

Byl to divný zážitek. Ne děsivý, ale nepříjemný. Rozhlížela se kolem sebe. Spatřila lidi, kteří spolu hovořili. Měla by slyšet ozvěnu jejich slov. Viděla, jak z police spadlo několik krabic. Měla by ušima zachytit řinkot, s nímž bezpochyby přistály na podlaze. Jenže neslyšela nic. Nedolehlo k ní zoufalé kvílení ženy, jež se skláněla nad nehybným tělem poraněného dítěte.

Jediné, co slyšela, byl zvuk spěchající vody. Sítil. Rozléhal se jí v uších, pohltil ostatní smysly, dokonce i mysl. Pohlédla na Kanea. Pohyboval rty. Uzřela, že mu doktor Blake odpovídá. Tváří se vážně, trochu udiveně.

Faith si vzdáleně uvědomovala Kaneovu tělesnou blízkost. Stojí tu bezpečně uvězněná v jeho objetí, přesto však má pocit, že je někde jinde. Na místě, kde tryská voda a vzduch je nasycen zatuchlým pachem studené země. Zmocnil se jí dusivý pocit klaustrofobie. Připadala si bezmocně lapená v pasti. Zachvátila ji panika. Byla sama. Nedokázala by určit, co je horší. Ohavný puch zatuchliny, anebo mrazivé, zničující vědomí toho, že nemůže..., že už nikdy...

Faith se v duchu marně pokoušela zachytit unikající myšlenku. Znovu se propadla do černé nicoty. Slyšela vodu, cítila plesnivější dech země, jenž ji obklopoval. Veškeré emoce se však znovu zvolna vytrácely do ticha. Část její bytosti toužila po tom pevně semknout víčka a soustředit se na podivný stav, jenž po ní vytahoval ruce, Okamžitě si však připomněla, že při posledním experimentu upadla do bezvědomí, což ji od pokušení odradilo.

Nebyl to však jediný pocit, který ji zastavil. Bála se toho, čím si byla zčistajasna jistá. Děsila se pohledu, jaký se jí bezesporu naskytne v okamžení, kdy se jí podaří přenést se v duchu na ono místo páchnoucí zatuchlinou. Hrozila se toho, co ji tam čeká. Lomcovaly a ní obavy z neznámého, z děsů důvěrně známých z nočních můr. Z temnoty, jež číhá za prahem našeho chápání.

Nechtěla to vidět, netoužila na to místo jít. Nechtěla se dostat do spárů těm hrůzostrašným prožitkům. Odmítala vidět...

„Faith?”

Tak náhle, jako když praskne mýdlová bublina, bylo šumění tryskající vody pryč. Když pozvedla oči ke Kancove starostlivě tváři, vrátily se k ní okamžitě všechny zvuky, které neodmyslitelně patří k čilému ruchu na pohotovosti. „Ano?” I jí samé zněl tón vlastního hlasu nepřítomně.

„Jsi v pořádku?”

„Nic mi není. Je mi fajn.”

Kane se na ni zamračil. „Jseš si tím jistá?”

Udivilo ji, že se od nich lékař chvatně vzdálil. „Naprosto jistá. Ale, zkrátka... prostě jsem vás neposlouchala. Dostal jsi z doktora Blakea něco, co by nás mohlo posunout dál?”

Kane se rozhlédl kolem sebe a prohodil: „Pojď pryč.” I

Nastoupili do auta a objeli několik bloků. Vyhledali restauraci, kde bylo poměrně prázdné a kde jim nabídli box u okna. Servírka jim okamžitě přinesla kávu a nechala je o samotě.

„Co ti řekl doktor Blake o té nehodě?” vyzvíдалa stále ještě vyděšená Faith.

„Podle jeho slov předběžné testy neprokázaly nic určitého. To znamená, že jsi alkohol a svalové relaxans v krvi mít mohla, ale také nemusela. Potvrdil, že tvé vitální funkce vykazovaly normální hodnoty, zranění na hlavě bylo zanedbatelné - přesto jsi byla v hlubokém bezvědomí. Usoudil, že rána na hlavě s tím nemůže mít nic společného. Měl podezření, že koma způsobilo něco mnohem silnějšího než kombinace léků s alkoholem. Nařídil proto další testy. Krátce na to mu skončila služba. Když druhého dne opět nastoupil, oznámili mu, že tě přestěhovali nahoru do patra. Domníval se, že se tak stalo proto, že jsi byla stabilizována a převzal tě do péče tvůj ošetřující lékař.” Kane se odmlčel. „Nejzajímavější na tom všem je ale skutečnost, že veškerá dokumentace z pohotovostí někde zmizela.”

„Nemohli ji poslat se mnou nahoru?”

„Doktor Burnett měl jistě dostat kopii, jež by se stala součástí tvé zdravotní karty. Ale vstupní dokumentace o tvém příjmu měla zůstat na pohotovosti. Není tam.”

„Předpokládám, že nemáme moc šancí ji najít, co?”

„Sama jsi viděla, jak tam všichni kmitají. A to si myslím, že v pondělí ráno nemají zrovna největší záprah. Co se dělo s těmi záznamy v době od tvého přijetí na pohotovost až do chvíle, kdy tě předali do péče doktora Burnetta, se asi nikdy nedovíme. Měly k nim přístup spousty lidí. Kdokoliv z nich mohl výsledky testů zfalšovat.“

„A co ta laboratoř, kde testy prováděli?“

„Patří nemocnici. Je jejich povinností nechávat si od všech analýz, které provádějí, vlastní kopii, ale v tomto případě...“

„Nech mě hádat. Záhadně zmizela.“

„Je mi líto, ale je to tak. A podle standardního postupu se veškeré vzorky a tkáně po ukončení testů likvidují.“

„Jsem snad paranoidní, když mě v té souvislosti napadá, že za všemi těmi abnormalitami se skrývá víc než prosté selhání lidského faktoru, jak se v těchto situacích říká?“

„Myslím, že ne. Když se vyskytne v jinak účinně fungujícím systému znenadání tolik kiků, obvykle to znamená, že někdo fixluje.“

Faith vděčně usrkávala horkou kávu. Po prapodivném zážitku z pohotovosti jí připadalo, že je skrz naskrz promrzlá. „To znamená, že se s jistotou nikdy nedozvíme, jestli jsem měla doopravdy v krvi alkohol, anebo mě někdo záměrně zdrogoval.“

„Nejspíš ne, přesto bych si vsadil na tu druhou možnost.“

„Připadá mi divné v něco takového doufat, přesto však ani náhodou netoužím zjistit, že jsem opravdu byla tak pitomá, abych se napřed skárovala a potom usedla za volant.“

Kane se do ní vpíjel očima. „Ne, pochybuju, že bys byla tak lehkomyšlná.“

Zajímalo by ji, podle čeho tak usuzuje, ale neodvážila se zeptat. Místo toho prohlásila: „Kdybych byla pod vlivem drog, otázkou zůstává, kdo mi je podstrčil. Motiv mi naopak připadá zcela jasný - chtěli mě odstranit z cesty.“

„Jo. Myslím, že tě přepadli v garážích. Přece jenom už bylo po pracovní době. Nikde ani noha, ideální příležitost.“

„Tak proč jsem potom, když mě pustili, okamžitě neběžela k telefonu a nezavolala policii? Proč jsem se pokoušela řídit?“

„Možná jsi byla díky droze dezorientovaná a nedokázala jsi rozumně uvažovat. Předpokládám, že tě nechali být až poté, co droga začala působit. Měli na to víc jak půl hodiny. Alespoň tolik času uplynulo od chvíle, kdy jsi opustila garáže a po deseti kilometrech nabourala.“

„Asi to tak bude.“ Pak se Faith rozpomněla na vizi, v níž přítelkyni tvrdila, že policii důvěřovat nemohou. Domnívala se tedy, byť zfetovaná a vyděšená, že jediné, co může v dané situaci dělat, je dostat se co nejrychleji k Dinah?

Možná by bylo lepší, kdyby se ti to povedlo. Třeba by všechno

dopadlo jinak...

„Tak už to vím.“ V hlase mu zaznívala spíše hořkost než úleva. Volal z jiného telefonního automatu. „Přesně jak sis myslel. Utekla k tomu MacGregorovi. Právě teď sedí v restauraci, hlavinky u sebe a kujou pikle. Přestála to bez úhony.“

„Drž se pěkně zpátky.“

„Ale neměl bych je radši sledovat...“

„Dozvěděli jsme se to, co jsme potřebovali pro začátek vědět. Běžela za tím chlapem. Vsaď se, o co chceš, že z ní nespustí oči. Doufá, že ho dovede k Dinah.“

„A co když se jí to povede? Co když ho dovede až k nám?“

„V tom případě jí to budeme muset překazit. Ale teď se drž zpátky.“

„Dobrá.“

„Faith?“

Vzhlédla k němu a zavrtěla hlavou. Čí to byl hlas? Nevтіravý. Mohl klidně patřit jí samé. Třeba k ní promlouvá její podvědomí, jež zvolna přichází k sobě. Možná se pokouší pošťouchnout tu část její mysli, která nemůže, anebo se odmítá probrat k vědomí. Stejně tak mohl patřit Dinah.

„Co se děje?“

„Nic.“ Snažila se vyčistit si hlavu. Stále ještě si nebyla jistá, co za hlásek se v ní ozývá. „Někdo se mě potřebovat zbavit, a tak zorganizoval tu bouračku. Skončila jsem v komatu, což znamenalo, že jsem přestala představovat hrozbu. Ale pak - něco se stalo. Něco se muselo změnit. Někakým způsobem pro ně začala být nebezpečná Dinah. Možná si nás spolu nespojovali, dokud mě nezačala navštěvovat v nemocnici. Třeba ji potom sledovali. Viděli, že jde ke mně do bytu a vrací se s laptopem.“

„Možné to je. Třeba jim došlo, že je dříve či později může Dinah ohrožit. Je přece novinářka, jedna z nejlepších. Jakmile si vás dvě dali dohromady, okamžitě jim bylo jasné, že ses jí mohla s nebezpečnými informacemi svěřit.“

„Nějak se mi nezdá, že by je Dinah znepokojovala proto, že mne zná. Spíš si myslím, že pojali podezření ve chvíli, kdy objevili, že jim cosi chybí. Pravděpodobně se domnívali, že to skončilo u ní.“

„Mluvíš o důkazu, který jsi měla vypátrat?“

Aniž si to uvědomovala, zamračila se Faith na svůj šálek. Pozorovala jej nevidoucima očima a zatvrzele se snažila pospojovat kusé útržky vizí, jež hnízily kdesi v podvědomí. „Neustále se jí vyptávali, kde to je. Pořád dokola. To byl důvod, proč ji rovnou nezabili. Určitě šlo o to, co jsem objevila. Copak to nechápeš? Byt, který patřil Dinah, nikdo neprohledával. Zato můj dvakrát - ale až po jejím zmizení.“

„Takže byli přesvědčeni že máš u sebe to, po čem tak zoufale šli, a Dinah nejspíš ví, kam jsi to schovala.“

„Je to jediné vysvětlení, které mi dává smysl.“ Nepřestávala hrnek provrtávat pohledem.

„Něco jsem jim vzala. Bud' na to přišli až po nehodě, anebo si mysleli, že když jsem ze hry, tak už jim nestojí nic v cestě. Jenže pak kápeli na spojení mezi mnou a Dinah - bystrou novinářkou, která má nos na záležitosti, které smrdí. Takže se jí zmocnili a pokoušeli se jí rozvázat jazyk. Jenže ona jim nic neřekla.“

„Jednou jsi prohlásila, že s nimi odmítla spolupracovat, protože někoho chránila.“ Kane promluvil téměř stejným tónem jako ona. „Bylas to ty?“

Faith zavrtěla hlavou. „Když mě viděla naposledy, byla jsem v komatu. To znamenalo... v bezpečí.“

„Možná jí namluvili, že ses z toho dostala.“

„To klidně mohli. V tom případě ale nechápu, čeho by mlčením dosáhla. Pokud se skutečně strachovala o mě, a oni jí oznámili, že jsem se probírala z bezvědomí, jistě by jim okamžitě vyklopila vše, co věděla. Tak by to nejspíš dopadlo, nebo ne? Přece kdyby jim Dinah prozradila to, co chtěli slyšet, mě by pak nechali na pokoji.“

Kane zvolna přikyvoval. „Tak koho si myslela, že chrání?“

Faith si lítostivě mnula čelo. „To nevím. A nezjistíme to, dokud nepřijdeme na to, co jsem proti nim měla. A kdo se mého důkazu bál.“

Chytil ji za zápěstí a odtáhl prsty z obličeje. „Nejspíš by sis měla pár hodin odpočinout. Odvezu tě zpátky domů...“

Nemáme času nazbyt. Dinah pár hodin k dobru nemá...

„Je mi fajn.“ Pečlivě se vyhýbala pohledu na dlaň stále svírající její ruku a přinutila se k úsměvu. „Ve skutečnosti mi připadá, že jsme nikam nepokročili. Samé spekulace, domněnky, úvahy. I kdybychom měli pravdu, což možná máme, k Dinah jsme se nepřiblížili ani o píd'.“

Kaneovy prsty na Faithině zápěstí na okamžik ztuhly. Potom vyhledal pohled jejích očí a zachmuřil se. Znovu se opřel, pustil ji. „Musíme vydedukovat, kdo mohl Dinah unést a udělat všechno pro to, abychom zjistili, o co těm grázlům jde. Co jsi na ně tenkrát našla.“ Hovořil úsečně. „Nejlepší by bylo, kdyby sis dokázala vzpomenout, o co šlo nebo kde jsi k tomu přišla. Co kdybychom se teď rozjeli na místo, kde jsi pracovala, a pokusili se zjitřit ztracenou paměť tam?“

Faith přikývla a okamžitě vstala. Poblíž dveří visely hodiny. Slyšela jak hlasitě odměřují čas. Anebo si to jen představovala.

To tikání.

„V práci jste se vyznala.“ Marianne Campová, vedoucí oddělení, kde Faith pracovala, hovořila absolutně věcně. „Kdysi jste už pro stavební firmu pracovala, takže jste měla zkušenosti, díky nimž jste svěřené úkoly hladce plnila.“

Faith vrtalo hlavou, zda někdy ženu něčím popudila anebo jestli měla ke všem podřízeným stejně mrazivý přístup. Třeba šéfová nepovažuje následky dlouhodobého bezvědomí za hodnověrnou omluvu nepřítomnosti v zaměstnání.

Kane se na úřednici mile usmál. „A co to bylo za povinnosti, paní Campová?“

„Většinou administrativní práce.“ Neurčitě pokrčila rameny. Očividně byla již netrpělivá. Blížilo se poledne, takže se nejspíš těšila na polední přestávku. „Vkládání dat do počítačového systému, vyplňování formulářů, koordinace pracovních rozvrhů jednotlivých inspektorů.“

„Přátelila jsem se s nějakou kolegyní?“ vyzvíдалa Faith.

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděla vedoucí úsečně. „Všímal jste si svého. Vždycky tichá a spolehlivá.“

„Podle toho, co jste mi tenkrát říkala, paní Campová,“ vmísil se do hovoru Kane, „jste toho dne, kdy došlo k nehodě, se slečnou Parkerovou před jejím odchodem asi pět minut hovořila.“

„Pamatujete si o čem?“

„Po takové době? Ne, to opravdu ne. Nejspíš to souviselo s dokumenty, na kterých to odpoledne pracovala.“

„Aha. Zůstáváte vždycky v kanceláři, když se někdo z vašich podřízených rozhodne pracovat přesčas?“

„Obvykle ano, ale pravidlem to není. Také mám své úkoly, za něž jsem zodpovědná.“

Kane pohlédl na Faith, jež sklouzla ze židle určené pro návštěvy. Potom se opět obrátil na vedoucí oddělení. „Zabývala jste se stejným projektem jako Faith?“

„Ne, pane MacGregore. Nikdo z mého oddělení není pověřen pouze jedním konkrétním úkolem, jak si pravděpodobně představujete. Ujímáme se pracovních povinností v pořadí, v jakém přicházejí. Pokud si dobře vzpomínám, tak slečna Parkerová přepisovala tři naprosto odlišné zprávy a vedla agendu přinejmenším půl tuctu různých staveb. Zakládala formuláře o provedených kontrolách. Na její pracovní náplni nebylo nic mimořádného.“

„V tom případě budete nejspíš vědět, o jaké stavby se jednalo, že, paní Campová?“

„Úplně přesně si nevzpomínám,“ konstatovala lhostejně.

„Nemohla byste to pro nás zjistit?“

„Nedovedu si představit jak, pane MacGregore. Nemáme důvod si na lejstra poznamenávat, komu zrovna prošla pod rukou.“

„Proč jsem se toho dne opozdila, paní Campová?“ otázala se Faith.

„Promiňte?“

„Říkala jste, že na mne bylo spolehnutí. Proč jsem tedy musela toho dne zůstat v kanceláři po pracovní době, abych zadaný úkol včas splnila?“

Proč jsem to nestihla během pracovní doby?“

Nadřícená se na ni zamračila. „Toho dne jste si pořádně protáhla přestávku na oběd. Byla jste pryč dvě hodiny.“

„A víte proč?“

„Omlouvala jste se tím, že jste byla pozvána k lékaři.“ Na první slovo kladla poněkud větší důraz.

Lehce vyčerpaná Faith špitla: „Předvolání jsem nejspíš neměla.“

„Ne.“

Zdálo se, že tady už se více nedoví. Poděkovali úředníci za její čas a potom opustili úzkou pracovnu.

„Dobrá otázka,“ poznamenal Kane, když stanuli v chodbě, kde se soustředily kanceláře odboru výstavby a plánování. „Nikdy mě nenapadlo zamyslet se nad tím, proč ses tu vlastně toho dne zdržela.“

„Jenže odpověď nám stejně není moc platná.“ Faith bezmocně pokrčila rameny. „Toho dne jsem určitě k lékaři nešla. Alespoň k doktorce Murphyové ne. Nejspíš jsem paní Campové lhala. Takže jsme zase tam, kde jsme byli. Nemáme ani ponětí, kam jsem mohla jít a co jsem tam během oběda prováděla. A i kdybychom tušili, koho se na to můžeme zeptat, pochybuju, že po takové době by si někdo pamatoval, kde mě toho dne viděl.“

„Poznáváš tuhle chodbu?“

Faith se kolem sebe znovu rozhlédla. Odbor výstavby a plánování sídlil v pátém patře rušné obchodní budovy v centru metropole, v níž se nacházely i další městské úřady. Chodba sama o sobě byla naprosto tuctová, téměř bezvýrazná a neprobouzela ve Faith žádné pocity ani vzpomínky.

„Není to ta, kterou jsem viděla ve snu,“ informovala Kanea. „Alespoň ne na tomhle poschodí.“

„Odhadoval bych, že všechny chodby v této budově vypadají stejně. Koneckonců, cestou dolů se o tom můžeme přesvědčit.“

Bylo to tak, jak Kane předpovídal. Všechny prostory byly identické. Sestoupili do přízemí. Nyní už si byla Faith naprosto jistá, že tady se s Dinah toho dne, kdy našla... co to vůbec našla...? nesešla.

Dopoledne plné otázek, a odpovědi jako šafránu.

„Myslím, že bychom teď měli promluvit s tím druhým právníkem. Panem Sloanem,“ navrhla Faith. „Zejména proto, že jsi o něm dříve nevěděl.“

„Dluží mi odpověď, proč se sám nepřihlásil poté, co Dinah zmizela,“ souhlasil Kane chmurně.

Nasedli do auta. Kane se nepřítomně zahleděl skrz přední sklo.

„Kane?“

Faith si všimla, jak zatíná čelisti. „Už ji ne... není tu se mnou.“

Zoufalství v jeho hlase způsobilo, že se do Faith zařít neviditelný nůž. Bolelo to. Trpěla za něho, za Dinah. Kvůli sobě.

„Cítil jsem, jak se mi s každým uplynulým dnem vzdaluje. Nešlo mi to z hlavy a náhle jsem si uvědomil, že si ani nedokážu vybavit melodii jejího hlasu. Zhlédnu někde na rohu blondýnku a srdce se mi zastaví. Musím se ztraceně soustředit, abych si vybavil její tvář.“

„Kane...“

Obrátil hlavu a zaostřil na Faith. „Musím ji najít,“ prohlásil pevně. „Než ji dočista ztratím.“

Na to nemohla říct nic jiného než: „Najdeme ji, Kane. Najdeme.“

Po chvíli přikývl. Faith si pomyslela, že uvěřil jejím chlácholivým slovům zejména proto, že s jinou alternativou by se nedokázal vyrovnat.

„Ano,“ uzavřel odhodlaně.

Faith se snažila, aby hovořila věcně. „Mám navštívenku pana Sloana, takže vím, kde má kancelář.“

Kane automaticky nastartoval vůz. Když promluvil, poznala, že se opět ovládá. Jako by projevených emocí litoval. „Vsaďím se, o co chceš, že z něj stejně nic užitečného nedostaneme.“

„Třeba ne. Ale může to být výchozí bod, na kterém se dá stavět.“

„Souhlasím. Ale znám právníky. Mají pusy na zámek.“

Jak se ukázalo, v tomto případě Kane tak docela pravdu neměl.

Edwardu Sloanovi bylo něco málo přes čtyřicet, ale vypadal o deset let mladší. Elegantní, atletické postavy, vkusně a nevťiravě oblečený, s příjemným hlasem zběhlého řečníka. A přestože mu v přijímací hale nervózně přecházelo několik klientů, nerozpakoval se Faith s Kanem okamžitě přijmout.

„Co pro vás mohu udělat?“ optal se okamžitě, jakmile se usadili za moderní, stylový konferenční stůl. Ačkoliv otázku adresoval oběma, očima sledoval Faith.

Takže bylo na ní, aby odpověděla. „Věděl jste, na jaké reportáži pracovala Dinah Leightonová před svým zmizením, pane Sloane?“

„Ne. O své práci mi nikdy nevyprávěla.“

„Využívala vašich služeb v případě, že chtěla držet jisté záležitosti pod pokličkou,“ ozval se Kane.

„Má to být dotaz, pane MacGregore?“ Sloan se mdle usmíval. „Ano, byl jsem jejím osobním právníkem.“

„Měla... Využívá vašich služeb pouze v souvislosti s finančními záležitostmi?“

„Téměř výhradně. Svěřila se mi, že rodinní právníci těžce nesou její dobročinnost. Já osobně jsem na Leightonových penězích neměl žádný zájem, proto si mě vybrala. Řekla mi, co chce, abych udělal, a já to zařídil.“

„Jako například můj svěřenecký fond," poznamenala Faith.

„Přesně tak, slečno Parkerová."

„Nikdy vás nezajímalo, proč se pouštíte do charitativních akcí?"

„Jak už jsem řekl, pokud na mně slečna Leightonová něco oceňovala, tak diskrétnost a absenci neprofesionální zvědavosti. Kdybych jí kladl zbytečné otázky, rozhodně by mi to v jejích očích neprospělo."

Kane to zkusil jinak. „Dobrá, ale tohle byste nám prozradit mohl. Nevšiml jste si, v rámci plnění požadavků slečny Leightonové, něčeho neobvyklého? Čehokoliv, co by se vymykalo normálu? Možná by nám to pomohlo pochopit, co se s ní stalo."

„Je mojí povinností vás upozornit, že o konkrétních obchodních dohodách, které jsme se slečnou Leightonovou uzavírali, s vámi hovořit nesmím," odvětil okamžitě Sloan.

„Neptám se vás na obchodní dohody," namítl Kane mírně. Bylo patrné, že mu dochází trpělivost. „Zajímalo by mě, zda jste se nad něčím nepozastavil - neviděl nebo nevyslechl něco - co by nám pomohlo vypátrat vaši pohřešovanou klientku."

Tentokrát se rozhostilo ticho. Dost zoufalé mlčení, pomyslela si Faith. Vpíjela se očima do advokátovy tváře. Srdce se jí prudce rozbušilo. On něco ví. Něco ví. Čekal jen, až se ho na to někdo zeptá. Jenže za ním nikdo nepřišel, protože o jeho vztahu k Dinah nikdo neměl ani tušení - a Sloan rozhodně není typem člověka, jenž se jde s podezřením dobrovolně svěřit policii. Což vysvětluje skutečnost, proč ani po zmizení Dinah nevystoupil z anonymity.

„Pane Sloane, prosím." Faith si uvědomovala, že se jí chvěje hlas. „Pomozte nám, jestli můžete. Došlo snad předtím, než zmizela, k něčemu neobvyklému?"

„Pouze k jedné věci." Právník hovořil bez pohnutí. „Dva dny před svým zmizením se na mě slečna Leightonová obrátila s prosbou, zda bych jí nemohl doporučit opravdu dobrého soukromého detektiva, jenž se specializuje na pátrání po pohřešovaných osobách."

Faith zmateně pohlédla na Kanea. „Vysvětlila vám, proč?" divil se Kane.

„Jediná věc, kterou prohlásila, pane MacGregore, byla dosti záhadná poznámka v tom smyslu, že i mrtvolu musí někdo vypátrat."

„A to je všechno, co vám řekl?" vyzvídal Bishop.

„Úplně." Kane si přidržoval telefonní sluchátko mezi uchem a ramenem, přitom se natahoval po bloku žlutých papírů, ležícím na kávovém stolku. Zamračil se na poznámky, které si do něj poznamenal o něco dříve. „Prohlásil jen, že si Dinah chtěla najmout soukromé oko. Někoho, kdo se specializuje na pátrání po pohřešovaných osobách,

protože potřebuje detektiva, který je schopen najít nějakého nebožtíka."

„Nemá ten právník náhodou ponětí, jestli si toho soukromého detektiva skutečně najala?"

„Svěřil se nám, že po zmizení Dinah zavolal oběma čmuchalům, které jí doporučil, a oba se prý dušovali, že o ní v životě neslyšeli. Mám pocit, že nám nelže. Už proto, že informaci o slibované odměně připomínala média poměrně často a pochybuju, že by si jakýkoliv soukromý detektiv nechal utéct milion babek, kdyby měl ponětí, kde může Dinah být."

„To je fakt." Bishop se odmlčel. „Kde je Faith?"

„Nechal jsem ji v Haven House. Žije tam žena, která se, jak s Faith, tak s Dinah, dobře znala. Faith si s ní chtěla promluvit. Muži tam pochopitelně nejsou vítáni, tak jsme nejprve prověřili několik dalších věcí. Například Faithinu banku. Depozitní schránku tam nemá. Pak jsme zajeli do té druhé banky, kde měla Dinah účet. Ředitel byl velmi ochotný a slíbil, že pošle Richardsonovi veškeré výpisy."

„Podíval ses na ně?"

„Jo. Potvrzují jen to, co nám řekl Conrad. Účet používala pouze k záležitostem, na něž dohlížel Sloan. Šlo o finanční dary a sponzorské příspěvky, o kterých se nechtěla šířit. Guyův tým je pročeš ztraceně hustým hřebenem." Kane na chvíli ztichl. „Pořád ještě jsi v Quantiku, takže předpokládám, že ses do toho nepřístupného svazku už podíval."

„Nejsem pořád v Quantiku," oponoval Bishop, ale než se Kane stačil na cokoli zeptat, obrátil list. „Ale jo, máš pravdu. Už jsem přišel na to, proč jsou záznamy o vraždách Faithiny sestry a matky v utajení."

„Proč?"

„Souvisí to s tím, co jsi mi vyprávěl o jejím bývalém manželovi a jeho násilnických sklonech. Teoreticky se vše totiž mohlo odehrát tak, že nenávisť vůči manželce přerostla v otevřeně násilí ve chvíli, kdy se odvážila rozvést se s ním. Smrti unikla pouze proto, že ji ten večer neočekávaně povolali do práce."

„To přece nevysvětluje fakt, proč vyšetřovací spisy o vraždě podléhají utajení," namítl Kane chmurně.

„Ale jo. Dává to smysl. Jen musíš vědět to hlavní. Faithin exmanžel, Tony Ellis, je agentem FBI."

Katie byla ve škole, a tak jí Faith nechala nové noty na pianě. Když Kanea požádala, zda by jí zastavil před obchodem s hudebninami, ani se na nic nevyptával. Vysvětlila mu proto, že by ráda přivezla dárek jednomu dítěti. Poté jí dal pár tipů, co by se asi tak mohlo mladé začínající pianistce zamlouvat.

Eve - příjmením se v Haven House nikdo nepředstavoval, což Faith považovala za jedno z pravidel útulku - byla, jak se později ukázalo,

nevysoká, statná žena něco málo přes dvacet, jejíž ostražitě hnědé oči toho viděly navzdory svému mládí příliš mnoho. Zastihly ji s Karen v prostorném dětském pokoji v suterénu, kde dohlížela na malou skupinku batolat. Jak ředitelka Faith vysvětlila, matky dětí jsou většinou v zaměstnání, případně práci shánějí, anebo mají jednání s právníky či s policií v rámci chystaného rozvodu, vazby nebo soudního stíhání agresivních manželů.

Jelikož se toho dne již připozdívalo, tak se krátce po seznámení Faith s Eve začaly do místnosti trousit ženy různého věku a vyzvedávaly si zde své potomky.

Karen Eve navrhla, že se o děti postará, aby si mohly s Faith v klidu popovídat. Obě mladé ženy se proto odebraly do obývacího pokoje v druhém poschodí poblíž Eveiny ložnice.

„Takže ty jsi ztratila paměť.“ Ačkoliv byl Evein hlas řízný, zaznívalo v něm určité pochopení. Vše se vysvětlilo, když dodala: „Taky se mi to jednou stalo. Praštil se mnou o zeď tak, že jsem úplně ztuhla. Když jsem přišla k sobě, nedokázala jsem si na nic vzpomenout. Víc jak šest měsíců jsem byla naprosto vygumovaná.“

Faith se zakřenila. „Takže nakonec sis vzpomněla.“

Eve zavrtěla hlavou. „Ale vůbec ne. Vypytávala jsem se lidí a dala si mnohé dohromady. Řekla bych, že teď provádíš to samé, co?“

„Pokouším se. Můžeš mi pomoci?“

„Nebyly jsme si zrovna blízké,“ prohlásila Eve na rovinu. „Vycházely jsme spolu, ale jedna druhé jsme se neshodovaly, takže moc toho o tobě nevím. Jen to, že byla naštvaná.“

„Naštvaná? Ne vyděšená?“

„Nemyslím si, že by ses klepala strachy před svým starým jako některé z nás, co jsou teď tady. Nejspíš proto, že byl daleko, anebo jsi měla jiné starosti. Mám za to, že jste s Dinah v něčem lítaly.“

Faith zamrkala. „Lítaly jsme v něčem?“

„Jo. Vězely jste v něčem až po uši. Netuším sice, o co šlo, ale měla jsem takový pocit, že se tě Dinah snaží udržet zpátky. Snažila se ti zabránit v něčem, do čeho ses podle ní neměla pouštět. Myslím, že se o tebe bála.“

Faith opět zapochybovala, jestli se Dinah neocitla v ohrožení její vinou. Útroby jí sevřela ledová ruka a zvedl se jí žaludek. Jediné, na co se v dané chvíli zmohla, bylo: „Kamarádila ses s Dinah?“

Evein nehybný obličej změkl. „Když o nás psala článek, hodně jsme si spolu povídaly. A potom mi dala nějaké peníze, abych se mohla vrátit do školy. Přijímačky jsem kdysi udělala, ale kdyby mě Dinah nepřesvědčila, že získat maturitu je to nejlepší, co pro sebe můžu udělat, nestudovala bych dneska výpočetní techniku.“ Poslední slova pronesla s notnou dávkou hrlosti.

Faith se na ni usmála. „To je skvělé.“
„Jo, to je. Najednou mám nějakou budoucnost. Dinah říkála...“
Dívka se odmlčela a bolestně si skousla ret.

„Co říkála, Eve?“

Mladá žena zaváhala a potom zvolna pravila: „Poté, co zmizela, jsem o tom hodně přemýšlela. A ačkoliv to zní strašně bláznivě, mám takový pocit, že věděla..., že ona sama žádnou budoucnost nemá. Když jsme spolu probíraly, co mám v plánu já, vypadala tak posmutněle. Jednou prohlásila něco v tom smyslu, že se mám rozhodně na co těšit a že by byla moc ráda, kdyby tu v té chvíli mohla být a vidět, kam až jsem to dotáhla.“

„Možná jen... chtěla někam odjet,“ špitla Faith.

„Myslím, že ne. Neviděla jsi ji v ten moment, když to říkála. Neslyšela jsi, jak se jí třásl hlas. Dinah totiž občas dokázala pohlédnout do budoucnosti a uměla předpovědět události dřív, než se stanou. Nikdy sice nemluvila o tom, o co přesně jde, ale jednou mě varovala, abych už nechodila do klubu, kde se mi moc líbilo. Později jsem se dozvěděla, že tam vyseďával můj bývalý a číhal na mě. Vyslechla jsem, jak nabádá Andreu, že by měla jet navštívit svou matku. O několik týdnů později tu ubohou paní sklátil infarkt. A to ještě nebylo všechno. Třeba ten pohled, jakým se dívala na Katii a na další děcka. Způsob, jak se snažila všechno rychle zařídit. Nezaváhala ani na vteřinu a postarala se, abychom my, anebo útulek, dostaly okamžitě peníze, které jsme potřebovaly. Chovala se tak, jako by se bála, že nestihne udělat vše, co musí.“ Eve zavrtěla hlavou. „Nejspíš věděla, že už jí nezbývá moc času.“

Faith si náhle vzpomněla na Bishopova slova: Uměla předvídat, dokázala... nějak pohlédnout do budoucnosti. Věděla, jakou obrátíš kartu anebo jaké ti padnou kostky.

Znala Dinah svůj osud?

SEDM

Listopadové nebe brzy potemnělo v předzvěsti blížící se bouřky. Jednoho z rozmarů počasí, jež se snese na okolí a celé je pohltí. Hrom burácel, oblohu křižovaly blesky, jako by útočily na zemi pod sebou.

Kanea napadlo, jestli pozdně podzimní bouře není osudovým znamením. Bránil se tomu příměru ze všech sil. Nebylo to však snadné. Snesla se noc a bouřka ho uvěznila v domě. Nemohl nic dělat. Nic, co by mohlo pomoci Dinah. Noci nenáviděl.

Nedokázal klidně sedět. V jedné věci se už za uplynulé týdny poučil. Když nemůže pracovat na nalezení Dinah, je dobré zaměstnat se něčím

jiný. Naprosto všedními, obyčejnými záležitostmi. Držely ho při zemi. Díky nim si byl dosud schopen zachovat zdravý rozum. Alespoň doufal.

Pátral v mrazáku po jednom z domácích jídel, která o víkendech vařival. Dinah ho škádlívala, že se rád předvádí v kuchyni, aby ji coby hospodyňku zahanbil. Pravda však byla taková, že Kane byl od přírody praktický a naprosto soběstačný. Procvičoval se v přípravě jídel úplně stejně, jako pravidelně trénoval ostatní dovednosti, jež ovládal. Člověk nikdy neví, kdy se mu to bude hodit.

Bylo krátce po sedmé, když Faith vyběhla z ložnice. Bouře se přibližovala. Faith se stáhla do soukromí brzy potom, co se vrátili z útulku. Ačkoliv ji něco z toho, co se tam dozvěděla, zjevně rozrušilo, Kaneovi prozradila pouze to, že „nezjistila nic užitečného“.

Usuzoval, že nejspíš vypátrala něco o sobě a své trudné minulosti, přesto ho však mrzelo, že se mu nehodlá svěřit. Od té doby, co žena, kterou miloval, zmizela, si až nepříjemně často uvědomoval, jak obrovskou část svého života s ním Dinah buď odmítala, anebo nemohla sdílet. To, společně s neustále se prohlubujícím pocitem ztráty, v něm vzbuzelo dojem, že mu Dinah stále víc a víc uniká. Toužil ji k sobě přitáhnout. Držel se proto zuby nehty jediného pojítka, které mu s Dinah zbylo: Faith.

„Jseš si jistý, že nechceš, abych se teď, po Bishopově odjezdu, přestěhovala do pokoje pro hosty?“ zeptala se zhurta. Bylo nad slunce jasnější, že se snaží spíš nějak zaplnit nepříjemné ticho, než vyjádřit obavy o Kaneovo pohodlí.

„Jsem.“ Víc nedodal. Nemělo cenu jí vykládat, že vlastní postel mu stejně k ničemu není, protože celé noci nervózně prochodí sem a tam, až nakonec vyčerpáním padne a zavře na hodinku na dvě oči.

Faith pokrčila rameny. „Něco tu nádherně voní.“

„Irské dušené maso. Mimochodem, moje vlastní verze.“ Přerušilo ho zahřmění. Odmlčel se a dodal: „Myslel jsem, že se k dnešnímu večeru docela hodí.“

„Není na takovou bouřku už trochu pozdě? Mám na mysli roční období,“ divila se Faith. Automaticky popadla talíře a stříbrné příbory připravené na pracovní desce a pustila se do prostírání stolu. Byla stejně nervózní a podrážděná jako on. Všiml si toho už dříve.

„Snad. Ale tak neobvyklé to zase není. Podle předpovědi počasí má ta čina trvat celou noc.“

„No nazdar.“

Zkontroloval chléb, který se rozpékal v troubě, a pak pohlédl přes celou místnost na Faith.

„Bojíš se bouřky?“

„Trochu. Když ji provází vichřice, tak o něco víc.“

„Přesně jako Dinah,“ prohodil jen tak mimochodem. „Říká tomu

kočičí instinkt. Nikdy jsem nechoval kočku, a tak nevím, co to přesně znamená."

„Ale já ano. Souvisí to s tím, že nemáme rády změnu a nízký tlak." Náhle udeřil hrom a Faith poskočila. „Sakra," ulevila si ospale.

„Vypadáš pěkně přetažená," poznamenal Kane.

„Až bouřka vypukne naplno, budu v pořádku. To hromobití mi leze na nervy. Stůl je přichystaný. Mám udělat ještě něco?"

„Můžeš nalít víno. Za několik minut to budu mít hotové."

Když usedli k plným talířům, prohodila Faith s nucenou nonšalancí: „Ozval se ti Bishop kvůli té nepřístupné složce?"

Kane zvolna přikývl.

„Vidím ti to na očích. A vůbec se mi to nelíbí. Nech mě hádat. Můj agresivní exmanžel má něco společného s vyvražděním mé rodiny, že?"

„To žes uhodla?"

„Dozvěděla se. Nezapomeň, že jsem mluvila s těmi ženami v útulku. O násilnících jsem toho vyslechla dost. Vrtalo mi hlavou, co za surovce jsem si pustila kdysi do života." Odmlčela se, jako by si dodávala odvahy. „Byl to on, kdo mi zabil matku a sestru?"

„Byl - a ještě je - mezi podezřelými. Jenže policie proti němu nemá žádný důkaz, Faith. Několikrát se podrobil výsledku na detektoru lži. Dokonce i pod vlivem séra pravdy odvyprávěl tu samou historku."

„Sérum pravdy?"

„Noah mi nakázal, že se máme chovat, jako bychom o něčem takovém nikdy neslyšeli.

Usmála se, ale stálo ji to spoustu sil. „Tak dobrá, ale s jakým příběhem vyrukoval?"

„Tvůj manžel se prý dušoval, že poté, co jsi ho v Los Angeles opustila - mimochodem po svatbě jste tam spolu deset měsíců žili - neslyšel o tobě až do okamžiku, kdy mu doručili oznámení o rozvodovém řízení. V tu chvíli byl prý naprosto klidný, sedl do letadla a letěl do Seattlu, aby si s tebou o všem v klidu promluvil. Zapsal se v hotelu a zavolal do domu tvé matky. Řekla mu, že jsi v práci. Tvrdil, že potom zůstal v hotelu. Neměl ani ponětí, co se stalo, dokud ho příštího dne nad ránem policie nevytáhla z postele. Policie se naopak domnívá, že když obdržel žádost o rozvod, zmocnila se ho slepá zuřivost. I když výpis telefonních hovorů prokázal, že tvé matce skutečně volal, mohl klidně, pořád ještě nažhavený, zajet k vám domů, obě ženy zavraždit a vypálit dům do základů. V soudních spisech toho jinak moc k nalezení nebylo. Neexistuje důkaz, který by ukazoval na pravděpodobného pachatele, kromě Tonyho Ellise. Ten měl motiv a vachrlaté alibi, takže..."

„Tony Ellis. Tak se jmenuje?"

Kane zaslechl v jejím hlase příchut' ztráty, které nerozuměl. Ale

uvědomoval si, o co přišla. Faith den za dnem - téměř hodinu po hodině - slepuje dohromady úlomky vlastního života. Kousíčky toho dobrého i zlého, všeho, co se jí vytratilo z paměti.

„Jmenuje se tak?“ opakovala klidně.

„Ano. Promiň, Faith.“

Zavrtěla hlavou a na moment se zahleděla do talíře. Potom si nepřítomně přehodila vidličku z pravé ruky do levé. „Jsem ráda, že si na něj nevzpomínám,“ vydechla téměř apaticky. „Jenom mi stále nejde do hlavy, proč policie záznamy tají.“

„Ellis je agentem FBI.“

Okamžitě k němu vzhledla. „Ach. Tak teď už to smysl dává. Kryjou svého člověka!“

„Chápu, že ti to tak připadá, ale jak se zdá, neexistuje proti němu žádný důkaz. Nemohou ho obvinít a zatknout. Dokonce ho za to nemohou od FBI ani vyhodit. Přeložili ho na nižší pozici a v L. A. z něho nespouštějí zrak. A on si toho je moc dobře vědom. Podle toho, co zjistil Noah, posledních osmnáct měsíců seká dobrotu.“

„V útulku jsem se svěřila s tím, že mám potvrzení od lékaře, které by mohlo nadobro zničit jeho kariéru.“

„Ano. Nemocniční záznamy hovoří o několika zlomeninách a pohmožděninách.“ Kane se pokoušel mluvit klidně a vyrovnaně, ale stálo ho to veškeré úsilí. „Obrátila ses na policii v Seattlu. Protože ho nemohli obžalovat z vraždy, zřejmě ses rozhodla obvinít ho z ublížení na zdraví. Využila jsi lékařských zpráv, abys ho přinutila podepsat rozvodové papíry a nadobro vypadnout z tvého života.“

Faith potřásla hlavou. „A co bylo pak? Odstěhovala jsem se na druhý konec země jen tak, pro jistotu?“

„Možná.“

A nebo taky ne.

Faith si opět nebyla jistá, kdo to promlouvá uvnitř její hlavy. Vlastní podvědomí - anebo mysl někoho jiného?

Přinutila se přemýšlet, soustředit se. „Měla jsem vztek. Prahla jsem po... spravedlnosti. To mi řekla Dinah. Měly jsme důkaz, se kterým jsme mohly stanout před soudem, A já bych se konečně dočkala spravedlivé odplaty. Jak se zdá, souvisí to s něčím, co se přihodilo kdysi dávno. Ještě před nehodou. Dřív než jsem vůbec přijela do Atlanty. Musí v tom být nějaká souvislost. Prostě musí. Ať už jsme s Dinah pátraly po čemkoliv, má to vztah k mé minulosti.“

„To dává smysl.“

„To znamená, že za všechno zlé, co Dinah postihlo, můžu já.“

„Dinah je dospělá ženská a zatraceně dobře jí to zapaluje,“ prohlásil po krátké odmlce Kane. „Ať už se stalo cokoliv, pochybuji, že se do toho nechala zatáhnout proti své vůli.“

„Co když jsem jí neřekla všechno? Co když jsem těm grázlům něco vzala a zatajila jsem Dinah, co jsem s tím, ať už je to cokoliv, udělala?" Oblíkej se jí náhle zkrivil. Postavila sklenku s vínem. „Krucifix. Když nevíme, o co jde, a mluvíme o tom, zní to tak divně."

„Vždycky tomu můžeme říkat MacGuffin," navrhl Kane kysele.

„Nepoužil tohle slovo poprvé Hitchcock? Nenazýval ve svých filmech tímhle jménem to, po čem všichni šli?"

Kane se mdle usmál. „Á, další fanyнка Alfreda Hitchcocka, jak vidím."

„To si piš."

„Dobrá, tak tomu budeme říkat MacGuffin. Alespoň dokud nezjistíme, co to doopravdy je."

Faith vyčkávala, až venku dozní rachocení hromu. „Kéž bychom to už věděli."

„Přijdeme na to." Musíme to zjistit. Ačkoliv poslední větu nahlas nevyslovil, jako by tomu tak bylo.

Nenechal Faith, aby mu pomohla s nádobím. Když v kuchyni všechno poklidil, zapálil oheň v krbu. Faith několik minut neklidně přecházela od piana k oknu a zase zpět. Venku řádila silná bouře. Nárazovitý vítr hnal proti skleněným tabulím proudy hustého deště. Ohlušující bubnování prozrazovalo, že padají kroupy. Faith byla celá nesvá.

Dávej si pozor.

Zase ten hlas. Tentokrát téměř neslyšný. „Myslím, že ta slota potrvá celou noc," vzdychl si Kane, když Faith přistoupila ke krbu.

Uhni... teď

„Nejspíš máš pravdu."

Vyvedená z míry tichounkým nabádáním v hlavě, svým vlastním napětím, ušklíbala se Faith na klikatý blesk, jenž rozčíslnoční nebe, a pak se odvrátila od okna. „Nechápu, proč mám nutkání tu jen tak postávat a dívat se ven, když mě to táhne..."

Na okamžik se Kane domníval, že se odmlčela kvůli zahřmění hromu, který jí ut'al slova od úst, ale pak si všiml zmateného výrazu a nakonec šoku, jenž jí zkroutil rysy tváře. Pravou dlaní se popadla za levou paži, hned kousek pod ramenem, a Kane spatřil, jak jí mezi prsty vykvetl šarlatový květ.

„Faith..."

„Pojď se na to podívat." Vytřeštěně zírala na zrcadlo, které viselo na stěně přesně v její úrovni, ale na opačné straně místnosti. Ve středu skleněné desky zela díra a kolem ní pavučina z prasklin.

Kane dívku popadl a spěšně ji odstrčil od okna. V té chvíli s ní nejednal zrovna v rukavičkách. „Krucifix, někdo střílí."

„Na mě?" Vyznělo to, jako by ji ohrožení vlastního života ani příliš

nezajímalo.

Kane klesl na gauč a odtáhl Faithiny prsty z rány. „Dovol, podívám se.“

V rukávu bavlněné mikiny zely dva pravidelné kruhové otvory označující bod, kde kulka vnikla do paže a odkud vylétla ven. Díky nim nebylo obtížné rukáv odtrhnout a odhalit střelné zranění.

„Je to jen škrábnutí. Vždycky jsem toužila tuhle větu jednou vyslovit.“

Kane usoudil, že se za pevným tónem hlasu a chrabřými slovy skrývá spíš šok než hrdinství. V každém případě však měla pravdu. Poranění nebylo vážné. Po kulce zůstal na paži jen několik centimetrů dlouhý krvavý šrám. V každém případě to muselo pekelně bolet. Kane přeložil kapesník a přitlačil jej na lehce krvácející místo. Pohlédl do Faithiny klidné, pobledlé tváře. „Podržela bys to takhle? Zavolám policii.“

„Samozřejmě.“ Udělala to, oč ji žádal, a potom mu pohlédla přímo do očí. Měla překvapivě bystrý výraz. „Ale do nemocnice nepůjdu.“

„Někdo se ti na to musí podívat, Faith.“

„Můžu o to požádat doktora Burnetta. Zítra, až s ním budeme mluvit,“ namítla nevzrušeně. „Bude to dobré. Chce to jen vyčistit a zavázat.“

„Faith...“

„Ani na šití to není. Mám pravdu, věř mi, Kane, skutečně.“ Bouře znovu udeřila a Faith se otrásla. „Já jen... dneska večer nechci nikam jít.“

„Dobrá.“

Vzal deku a pečlivě Faith přikryl. Potom šel zatelefonovat Richardsonovi. Dával si pozor, aby se držel dál od oken, i když se domníval, že v tomto směru už žádné nebezpečí nehrozí. Neznámý útočník jistě dávno zmizel.

To, že si střelec k úderu vybral noc, jako je tahle, s oslepujícím deštěm, jenž znemožňuje přesné míření, napovídalo, že je chtěl jen vystrašit. Ve skutečnosti nechtěl zasáhnout živý cíl. Kulka si našla Faith jen náhodou. Nic jiného by nedávalo smysl.

Nicméně na celkovou situaci tento fakt neměl nejmenší vliv.

Kane vydesinfikoval a obvázal Faith zranění. Seděla přitom bez hnutí, nevydala ani hlásku. Jen ho tiše pozorovala. Pod tíhou Faithina poranění z nějakého důvodu přestávaly Kanea poslouchat prsty.

„Omlouvám se ti,“ zamumlal, když upevnil konec gázy.

„Za co? Tys mě nepostřelil.“

Pořád ještě něžně svíral bolavou paži ve svých dlaních. Pousmál se. „Nedokážu se přes to jen tak přenést, Faith.“

„To vidím, Kane, ale je mi dobře. Ruka mě bolí, nějakou dobu nebudu zevlovat u oken, ale jinak jsem v pořádku.“

„Musíš patřit k těm lidem, kteří v kritických situacích dokážou vždycky zabodovat.“

„Ty sis také nevedl zrovna špatně.“

Přistihl se, že náruživě hladí břicho palců leukoplast, která přidržovala obvaz na místě. Přinutil se pustit Faithinu paži a opřít se o opěradlo gauče. „Jo, klepat se začnu později. A když už tu hovoříme o opožděném šoku - co by sis dala, whisky nebo horký čaj?“

„Čaj, prosím.“

Když o něco později přijel Richardson, zodpověděla Faith jeho otázku celkem nevzrušeně. Ne že by mu měla hodně co říct.

„Nejprve jsem si všimla rozbitého zrcadla a pomyslela jsem si, jak je to divné. Potom mě náhle začala pálit paže, uvědomila jsem si, že mi teče krev, až když jsem se za ni chytla. Dokonce ani pak mi nedošlo, že jsem postřelená. Neslyšela jsem výstřel.“

„Epicentrum bouřky bylo právě nad námi,“ vysvětloval příteli Kane. „Hrom burácel tak silně, že jsme nezaslechli ani střelbu, ani tříštění skla, když kulka prolétla oknem a rozbila zrcadlo.“

Richardson přistoupil ke zničenému doplňku. „Střela jím prošla a zaryla se do stěny.“ Sňal zrcadlo, vylovil kapesní nůž a zašťáral čepelí v otvoru. Za několik minut vytáhl z obkladového panelu zdeformovanou kulku. I přes celou délku pokoje dokázal Kane porozumět Richardsonovu výrazu. „Nejspíš se pro balistickou zkoušku nehodí, co? Nemáme šanci zjistit, z jaké zbraně se střílelo?“

„Nedokážu ani určit ráži a pochybuju, že v laboratoři uspějí lépe.“ Policista přeměřil očima vzdálenost mezi zrcadlem a oknem a pak vykročil k průstřelu ve skle.

Tak jako v zrcadle, i ve skleněné výplni zel kulatý otvor, lemovaný pavučinou prasklinek.

„Na to, abychom hledali další stopy, je příliš tma,“ konstatoval. „Vrátím se zítra a pokusím se určit dráhu střely a místo, kde útočník stál. Ale pokud nečíhal zrovna blízko, nemohl v takovém psím počasí doufat, že se trefí.“

„Jsme v pátém patře a žádné požární schodiště tu není,“ dumal Kane. „Jedině že by stál na balkoně - to by bylo možné, i když o tom pochybuji. Nemohl se dostat blíž než do tamtěch baráků na druhé straně a ty jsou dobrých třicet metrů daleko.“

Richardson pečlivě poměřoval vzdálenost mezi otvorem v okně a podlahou a potom ji porovnával se vzdáleností mezi dírou ve stěně a podlahou. „No, zcela určitě nestřílel ze země nebo odněkud z výšky. Mají ty byty na druhé straně balkony?“

„Jo.“

„Tak se poohlédneme po prázdném nebo delší dobu nepoužívaném bytě. Myslím, že jeho poloha bude odpovídat trajektorii střely. Někdo

odtamtud tohle místo sledoval, a když se v okně objevila slečna Parkerová...

„Ale před útokem jsem tam postávala hezkých pár minut," bránila se Faith. „A uskočila jsem, až když mě postřelil."

„V tom případě vás chtěl jenom vystrašit a do rány jste se mu připletla nešťastnou náhodou."

„Nešťastnou náhodou," zavrčela.

Richardson se usmál. „To se jen tak říká." Pak se policista soustředil na Kanea. „Nepodnikli jste vy dva dneska něco, co mohlo vzbudit pachatelovu pozornost?"

„Bůh ví. Hovořili jsme s několika lidmi."

„Jinými slovy jste pročesávali Atlantu a prohlíželi všechny kouty."

„Guyi, přísahal bych, že nás nikdo nesledoval. A pokud já vím, nikdo na naše otázky nikterak neobvykle nereagoval." Poté Kane detektiva informoval o všech dosud zjištěných skutečnostech a závěrech, které z nich vyplývaly, včetně toho, co vypátral Bishop v Seattlu.

Vyšetřovatel si vzdychl. „No, vypadá to, že jste zaryli do vosího hnízda natolik, že někdo pokládal za nezbytné vás varovat. Nejspíš byste měli být ve střehu. Odjeďte na nějakou dobu z Atlanty a nechte mě, ať se tu trochu porozhlédnu."

„Moc dobře víš, že to nemohu udělat. Ale můžu si najmout pár lidí, aby tohle místo nespouštěli z očí. A buď si jistý, že první věc, do které se zítra pustím, bude, že sem nechám nainstalovat žaluzie."

„Jednoho chlápka vpust' do garáže, ať ti hlídá auto," navrhl Richardson. „A neškodilo by najmout dalšího soukromého poldu, aby se ti coudal v patách a zjišťoval, jestli je opravdu jediný, kdo něco takového provádí."

Kane se lehce zašklebil, ale přikývl.

„Kdy se vrátí Bishop?"

„Nevráť se. Přijel by, kdyby mohl, ale něco se zvrtilo v případu, na kterém dělá, takže neví, kdy se bude moct uvolnit."

„Vyříd' mu, ať mi zavolá. A dej mi vědět, až zase na něco narazí."

Richardson se na přítele zahleděl. „Myslím to vážně, Kane. Tahle upoutávka ve spojení s vloupáním do bytu slečny Parkerové je víc než výmluvná. Tady končí veškerá sranda. Ať už se jedná o cokoliv, v téhle hře jde především o krk. Někdo tě sejme a novináři rozpoutají peklo."

„Budu si to pamatovat," ucedil Kane suše.

Richardson vhodil poničenou kulku do plastového sáčku, používaného k uchovávání důkazů. „Pokusím se tenhle incident udržet v tichosti. Ale je to naposled, Kane. Ať se příště stane cokoliv, nebudu už schopen to krýt."

„Je mi to jasné."

Kane detektiva vyprovodil, a když se vrátil, ležela Faith stále na

gauči. „Richardson je opravdu kamarád," prohodila.

„Mám štěstí, že mám pár takových," souhlasil Kane. Pátravě se na ni zadíval. „Vím, že ptát se tě, zda jsi v pořádku, je hloupá otázka, ale stejně se zeptám. Jseš v pořádku?" Pod příkrývkou mu připadala tak drobounká. V nedostatečném osvětlení místnosti se zdály její vlasy tmavé a matné, pleť měla popelavou.

„Bude to dobré."

Pohlédl do velkých zelených očí podmalovaných sedavými kruhy a spatřil v nich strach a bolest, jež se tak zoufale snažila popřít. „Faith..."

„Já vím, že bych asi měla na den vysadit, vlézt si do postele a pořádně se vyspat, ale... Ale radši bych to teď nedělala." Přitáhla si deku blíž k tělu, takže Kaneovi neuniklo, že je celá napjatá. Zadívala se do plamenů v krbu. „Právě nyní nechci být sama."

Napadlo ho, jak neuvěřitelně osamělá se musí cítit ve všudypřítomném oblaku nevědomí, jenž ji obklopoval. Snad to jej přinutilo říct: „Nejsi sama, Faith. Nehnu se od tebe ani na krok."

„Díky."

„Ale moje přesvědčení, že se mnou budeš v bezpečí, jaksí mizí. Je mi to líto. Noah měl pravdu. Od samého začátku jsem měl být opatrnější a předvídat to nejhorší."

„Měl jsi... toho na srdci tolik..

„To není omluva. Vzal jsem si tě na zodpovědnost a měl jsem se podle toho řídit. Ale zítra se zachovám přesně tak, jak jsem Guyovi slíbil. Nikdo se k nám ani nepřiblíží, nikdo nám sem nebude koukat. Kdykoliv odsud odejdeme, bude nás někdo doprovázet. Odted'ka budeš naprosto v bezpečí. Slibuju."

Přikývla. „Kdybych si jen dokázala vzpomenout. Pak bychom před nimi měli náskok. Věděli bychom, po čem jdou a proč o to tak stojí. Zjistili bychom, kdo vlastně jsou. Možná bychom konečně přišli na to, kde je Dinah."

„Paměť nemůžeš nikterak přinutit, aby spolupracovala."

„Už je to přece skoro měsíc, co jsem se probrala z komatu. Měla bych se rozpomenout alespoň na něco. Ty sny - to jsou pouze záblesky vědomí. Ve skutečnosti si ty události nepamatuju. Ne, prostě ne. Občas ke mně nějak přicházejí samy od sebe. Co o sobě vůbec vím? Hraju na piano, jak se zdá. Bojím se bouřky." Přerývavě se nadechla. „Matka se sestrou byly brutálně zavražděny. Ani na ně si nevzpomínám. Necítím žádný smutek. Provdala jsem se za muže, který mě týral. Děsil mě. Klidně bych ho mohla zítra potkat na ulici a ani bych ho nepoznala."

„Faith..."

„Jaká je asi moje oblíbená barva? Zamilované jídlo? Čtu ráda? Mám ráda zvířata? Nebo snad květiny? Milovala jsem Tonyho Ellise před tím, než mě začal otloukat?" Rozbrečela se. Kane se nad ní sklonil a vzal ji do

náruče. Nežádal ji, aby přestala slzet. Neujišťoval ji, že všechno dobře dopadne. Vycítil, že se potřebuje vyplakat. Opatrně, aby se nedotkl citlivého poranění, ji objal, spočinul tváří ve Faithiných vlasech a jen ji tak držel.

Trvalo dlouho, než se nakonec utišila, než zamumlala s ústy přitisknutými k jeho hrudi: „Ach, bože, promiň mi to.“

„Nebud' směšná.“

Maličko se od něj odtáhla. „Obvykle nebrečím.“ Pak se škytavě rozesmála. „Teda, přinejmenším si to myslím.“

„Máš na to právo. Víc než právo.“ Protože kapesník použil k předběžnému obvázání rány, utřel Faith tváře cípem pokrývky. „Vsadím se, že se teď cítíš mnohem lépe.“

„Vlastně ano.“

„V tom případě ty slzy stály za to.“ Odhrnul jí z tváře pramen vlasů, a když na něho pohlédla, usmál se. Stále spočíval prsty na dívčině tváři. Vnímal, jak je Faithina pleť jemná a hřejivá.

V životě neviděl tak zvláště zelené oči. Měly barvu moře. Bylo by tak snadné utopit se v nich a ztratit se sám sobě. Pustit všechno z hlavy. Palčivou opuštěnost, zoufalou touhu. Zapomenout na všechno ostatní. Na všechny...

Kane si uvědomil, že se vpíjí pohledem do Faithiných úst. Že ji svírá rukou v týle a přitahuje ji k sobě blíž. Zarazil se.

Faith nevěřícně zamrkala, jako by přicházela k vědomí, odtáhla se a vstala. „Myslím, že přece jen půjdu spát. Dobrou noc, Kane.“

Ještě několik minut seděl na stejném místě. Bez pohnutí zíral do ohně. Pak vytáhl z kapsy peněženku a otevřel ji tam, kde uchovával fotografie.

Nesnášela fotografování. Odmítala mu pózovat. Proto šlo o momentku. Překvapil ji tenkrát na pláži. Měla na sobě titěrné žluté bikinky a vystavovala na obdiv své nádherné tělo. Závěr fotoaparátu klapl tak rychle, že se nestihla zamračit. Děťinsky se tehdy radoval, že ji po několika zmařených pokusech konečně s fotoaparátem v ruce dostal. Kaneova radost byla tak nakažlivá, že se přenesla i na Dinah, a výsledkem byl úžasný snímek.

Byla to jediná fotografie Dinah, kterou měl.

Vrat' se mi," zamumlal. „Vrat' se dřív, než...“

Větu nedokončil. Ani v duchu ne.

„Rána není infikovaná," prohlásil doktor Burnett, když dokončoval převaz Faithiny paže. „U střelných poranění je opatrnost na místě. Takže zatím...“

Faith se usmála a nasoukala paži do rukávu svetru. „Já vím. Držte se dál od oken.“

Burnett si umyl ruce v malém umyvadle a pečlivě si je osušil. Pak kývl na sestru, jež se poslušně vytratila. Když osaměli, vyhrkl: „Co se děje, Faith? Jak to, že po vás někdo stílí?“

Nebyla si jistá, kolik mu toho může prozradit. Mezi ní a Kanem zavládlo zvláštní napětí, které jí neumožnilo požádat ho o radu. Před několika minutami se rozdělili. On se vydal vyslechnout zbývající část nemocničního personálu, ona měla domluvenou schůzku s doktorem Burnettem, jehož požádala o revizi zranění. Došla k závěru, že čím méně toho bude lékař vědět, tím lépe, a proto odvětila: „To právě šetří policie.“

„Nemáte vůbec ponětí, proč jste se stala terčem právě vy?“

„Stalo se to v noci,“ prohodila nenuceně. „Uprostřed bouřky. Zatím to vypadá, že někdo vypálil naslepo. Neměl v úmyslu mě zastřelit. Nejspíš to byla jen náhoda. Nešťastná náhoda.“

Burnett na ni sice hleděl dost nedůvěřivě, přesto však přikývl a pak obrátil list. „A jak se vám jinak daří? O víkendu jsem vám volal, ale nebrala jste telefon.“

„Já... bydlím teď někde jinde.“ Než se začal vyptávat, spěšně dodala: „Ale jsem v pořádku. Pravdou je, že se rychle unavím, ale to je asi tak všechno.“

„Žádné bolesti hlavy? Nevlnost?“

„Ne, nic takového.“ Občas se mi sice v hlavě ozývají zvuky, jako když někde teče voda, jistě chápete, co tím myslím, ale nejspíš to nebude nic vážného...

„Žádná neobvyklá svalová slabost nebo znecitlivění někde po těle?“

„Ne.“

Burnett opět přikývl a rozvážně si Faith měřil očima. „Už jste si na něco vzpomněla?“

„To ne, opravdu.“ Faith pokrčila rameny a ušklíbala se, když jí zraněnou paží projela rezavá bolest. „Spíš jsem něco objevila. Třeba že hraju na piano, například. Já... zjistila jsem něco ze své minulosti o tom, jak jsem žila, než jsem se přestěhovala do Atlanty. Ale nebylo to díky vzpomínkám. Občas se mi něco zdá. Někdy si myslím, že to jsou vzpomínky, ale nevypadá to tak.“

Lékař se zamračil. „Byl bych rád, kdybyste si opět promluvila s doktorkou Wilsonovou, Faith.“

Wilsonová byla místní psycholožka.

„Ale posledně mi říkala, že na podivných snech a záblescích poznání není nic neobvyklého. Prý se to dalo čekat. Mohou trvat několik měsíců, ale také několik let, dokud... se mé vědomí dostatečně nestabilizuje a... dokáže se bez problémů vyrovnat s přílivem každodenních nových informací.“

„Stejně si myslím, že byste se s ní měla znovu sejít.“

Faith se alespoň na oko podvolila a přikývla. „Dobrá, domluvím si s

ní schůzku."

„Prima." Lékař se stále ještě kabonil. „Trochu mě překvapilo, že jste dnes přišla v doprovodu Kanea MacGregora."

„Ach? Proč? Koneckonců, Dinah je moje přítelkyně."

„Já vím. A také chápu, že se zuby nehty držíte každého spojení s minulostí, ale..."

„Moje přítelkyně zmizela, doktore Burnette," prohlásila Faith šeptem. „Třebaže si nepamatuju, jak jsem před nehodou žila, v jednom mám jasno. Dinah je ta nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla. Pokud mohu pro její nalezení něco udělat - například pomoci jejímu snoubenci s pátráním - udělám to."

„Vždyť si nic nepamätujete? Jak na to chcete jít?"

No, doktore, když vás to tolik zajímá, tak si představte, že se mi nějak povedlo se s Dinah spojit. Slyším její hlas - alespoň si myslím, že je její- a občas mívám vize, ve kterých ji mučí...

Faith vzdychla. „Máte pravdu, moc toho podniknout nemůžu. Ale... domníváme se, že Dinah zmizela proto, jelikož se pustila do sbírání materiálu pro nebezpečnou reportáž. Byla investigativní novinářka, však víte. Mělo to něco společného se mnou."

„Nebezpečná reportáž? Faith, vždyť si nepamätujete nic, co by vám mohlo poskytnout nějaké vodítko. Nemyslíte si, že ve vaší situaci, kdy čelíte tolika neznámým věcem, je pro vás potencionálně velice riskantní pouštět se do křížku s neznámem?"

„Z tohoto důvodu se držím Kanea. Jsem v dobrých rukách, doktore Burnette. Věřte mi."

Zavadil pohledem o obvázanou paži. „Skutečně?"

„Říkala jsem vám přece, že šlo o nešťastnou náhodu."

„A co když ne?"

„Když ne, tak... se odtěďka přestanu dívat z okna."

Burnett se zhluboka nadechl a promluvil co možná nejvyrovnanějším tónem. Pečlivě volil slova. „Faith, na tom, že Kane MacGregor podnikne všechno na světě, aby Dinah Leightonovou našel, není nic nepochopitelného. Po takové době, kdy veškeré pátrání nikam nevedlo, musí být úplně na dně. Je nejspíš tak zoufalý, že mu nezáleží na ničem a na nikom jiném než na své přítelkyni. Pro to, aby ji našel, udělá cokoli. Bez ohledu na následky."

„Co tím chcete říct?"

„Tím vám chci připomenout, že u něj nejste na prvním místě, Faith. Tam je Dinah Leightonová. Ostatní jsou až na samém okraji jeho zájmu."

„Uvědomuju si to," prohlásila Faith věčně.

„Opravdu? A napadlo vás někdy, že bez rozpaků obětuje vaše bezpečí, anebo dokonce vás samotnou, pakliže dojde k přesvědčení, že mu takové jednání pomůže dopátrat se pravdy o osudu Dinah?"

„Ano," přisvědčila Faith. „Moc dobře to vím."

OSM

„Potřebuju se na pár minut stavit v práci," prohlásil Kane, když vyšli z nemocnice.

Nejspíš povídal ještě něco. Zřejmě jí vysvětloval obsah telefonátu, jenž ho upozorňoval na problémy vzniklé na staveništi. Ale Faith už ho neslyšela. Ozvěnu Kaneových slov přehlušil zvuk tryskající vody. Faith upřeně zírala skrz přední sklo auta a snažila se vší silou soustředit na zlověstné šumění, ačkoliv ji to stálo téměř všechnu energii.

Nešlo jen o zvuk. Do podvědomí se vplížil panický strach. Drtil ji svíravý pocit, že se nedokáže pohnout. Že má málo místa. Úplně ji ochromil. Pach zatuchliny byl tak intenzivní, že ji nutil ke zrychlenému, mělkému dýchání. Zoufale se tak pokoušela uniknout odpudivému dechu vlhké země. Byla si jistá, že kdyby pohlédla na své oblečení, zjistila by, že je nějakým záhadným způsobem náhle promočená až na kost.

Jsem přece zcela vzhůru. Tak proč se cítím jako uprostřed noční můry?

Pozvolna, tak pomalu, že si toho z počátku ani nevšimla, ji obklopila temnota. Nic neviděla. Necítila nic, kromě pocitu nesmírné tíhy, jenž ji nemilosrdně drtil. Stěny jsou tak blízko. Je bezmocně uvězněná v pasti. Odporný zápach ještě zesílil.

Chtělo se jí zakašlat, aby se zbavila pachuti, kterou jí smrad zanechal v hrdle. K hučení unikající vody se přidal nový zvuk. Cvakání. Ne - cinkání. Kovu o kov? Ne rytmické, ale nepravidelné. Slabé, nejisté...

Kdybych to jen dokázala uvolnit... Kdybych si dokázala osvobodit ruce dřív, než se vrátí... Ach, kruci, proč mě neposlouchají prsty? Je tu taková tma. Nesnáším tmu. Nenávídím to tady. Proč mě sem zavřeli? Není tu dost místa ani vzduchu k dýchání. Blízko, zdi jsou tu příliš blízko, strop... Musím se odtud dostat dřív... než... Proč to jde tak ztuhla? Proč se nemůžu...

„Faith?"

„Proč se nemůžu pohnout? Kdyby tu alespoň bylo víc světla. Jen o kousek víc místa, abych se mohla hýbat. Kéž bych měla víc času. Kéž by to tak nebolelo..."

„Faith!"

Okamžitě přišla k sobě. Vize se rozplynula v náhlém přílivu jasu. Zvuk tryskající vody utichl, jako když utne. Auto stálo a ticho, které uvnitř panovalo, bylo téměř ohlušující. A důvěrně známý hlas, jenž jí ještě před vteřinou vibroval v hlavě, z něhož naléhavost, utrpení a

zoufalství nedokázala vysát ani vzdálenost, ani podivný způsob, jakým k Faith doléhal, byl nenávratně pryč. Jako kdyby nikdy neexistoval.

„Proboha, Faith...”

Omámeně na Kanea zamrkala. Uvědomila si, že ji drží za ramena a třese s ní. Mačkal ji tak, že ji zraněná paže tupě bolela. Ale nic se nedokázalo vyrovnat agónii sužující dívčinu mysl.

„Jsem v pořádku,” zamumlala.

Ještě jednou ji bolestivě stiskl prsty a pak ji pustil. „Nechceš mi konečně říct, co se s tebou, kčertu, děje? V jednu chvíli si spolu povídáme a najednou jsi úplně mimo.“

Tepře teď si Faith uvědomila, že vůz stojí v podzemní garáži.

„Já... nejsem si jistá, co se stalo,” vykoktala.

„Tak mi pověz to, čím si jistá jseš.”

Na vytáčky byla příliš zmatená, a tak se pustila do vyprávění. „Já... byla to Dinah. Ten hlas v mé hlavě. Snažila se osvobodit, utéct.”

Kane se jí opět dotkl. Tentokrát přikryl rukama její prsty, spočívající propletené v klíně.

„Kde je, Faith?”

„Nevím. Je tam tma, vlhko a páchne to tam plísni, jako v žum... Jediné, co jsem slyšela, byl zvuk tryskající vody.”

„Vody?”

„Ano. Jako vodopád nebo jako když pod velkým tlakem uniká voda z potrubí. Jen voda. Voda a tma a ten ukrutný zápach...”

„Tak, přesně tady jsme si zadělali na malér.” Max Sanders, vlastník stavební společnosti Mayfair, zapíchl krátký tlustý prst do projektové dokumentace rozložené na Kaneově stole. „Pokud to hezky rychle neopravíme, tak ta zeď spadne, Kane. Už teď jsou v základech trhliny.”

Kane se zamračil. „Pojďme si znovu projít seznam použitého materiálu.”

„Jed přísahá, že jde spíš o konstrukční chybu než o vadu materiálu.”

„To je mu podobné.” Takové stanovisko zaujímal předák vždycky.

„Ne že bych s ním souhlasil.” Sanders vylovil požadovaný seznam.

„Už jsem to kontroloval a používáme přesně to, na čem jsi trval. Prvotřídní kvalitu vysoce překračující i ty nejpřísnější normy.”

„Tak proč nám praskají základy?” dupal Kane.

„To kdybych věděl. Čestně, Kane, nevěřím, že to chlapi posrali.” Sanders vyslal k Faith bleskový omluvný pohled.

Kane by mu mohl říct, že je stejně neposlouchá, takže stavitel si může klidně zanádat. Dívka seděla na pohovce v nejvzdálenějším rohu místnosti, na klíně měla rozevřený časopis, ale pokud Kanea zrak neklame, tak za posledních dvacet minut neobrátila ani stránku. Krátce poté, co dorazili do kanceláře, se Faith zcela ponořila do sebe.

Neměl jí to za zlé. Prožila otřesný zážitek. On se o všem dozvěděl z druhé ruky a sám toho měl dost. Anebo až z třetí ruky?

Byla to opravdu Dinah? Vězela někde v pasti, ošklivě zraněná, zoufale se pokoušející uniknout?

Ale odkud. Odkud? Je to k zešílení. Tak dlouho ji někde týrají a on za všechny ty týdny, které od únosu uběhly, nenašel ani jedno jediné vodítko...

„A co když to není ani materiálem, ani zmršenou prací, co pak?“ vytrhl jej z letargie Sandersův hlas. „Rozhodně nechci zpochybňovat tvůj návrh, Kane, ale co když v tom hraje roli něco, o čem jsme dopředu nemohli vědět? Nestabilní podloží, nějaká nerovnost pod základy, kterou jsme nezpevnili.“

Kane obrátil pozornost zpět k práci. Nebylo to zrovna snadné. Pečlivě prošel položku po položce seznam použitého materiálu, pak se zahlubal do projektu. „Až do včerejší noci tady pořádně nepršelo. Geologický průzkum potvrdil, že základy leží na pevném jílovitém podloží. Nikde tam nejsou kapsy zemního plynu ani podzemní voda, která by mohla základy narušit.“

„Jenže jsme museli kopat hlouběji, než se původně plánovalo,“ připomněl mu Sanders.

„To je pravda.“ Kane otevřel složku a začel se do geologické zprávy. „Ale podloží mělo být prozkoumáno ještě do větší hloubky. Pořád se mi nezdá...“

„Co?“ vyjekl překotně Sanders, když si všiml, že se Kane nad něčím v zápise zachmuřil. „Našels něco?“

Kane na něho nepřítomně pohlédl a potom procitl ze zamyšlení. „Podle téhle studie by neměly být s podložím pod základy problémy. Ale také se zde píše, že se na tom území nacházejí podzemní prameny a artézské studně, které již pod jinými budovami nadělaly pěknou paseku.“

„Ale pokud geologové tvrdí, že je země přímo pod základy v pořádku, mohlo by to mít na stavbu nějaký vliv?“

„Ne, vodu jsem bral v úvahu hned od první chvíle, kdy jsem začal na projektu pracovat.“ Kane potřásl hlavou. „Nech mě na tom dělat, Maxi. Radši bych našel příčinu, než narychlo kreslil nějaký flastr, kterým bychom stěnu zpevnili.“

Sanders přikývl, ale očividně z toho žádnou radost neměl. „Je to tvůj návrh. Ale moji lidé nemůžou jen tak sedět na zadku a škrábat se na břicho, dokud na to nekápněš. Zatím to vypadá, že to bude nějaký den trvat. Musím je přesunout jinam, Kane.“

„Dám ti vědět už zítra, Maxi. Nedělej si starosti. Věř mi, že mě to zpoždění štve úplně stejně jako tebe.“

„To je mi jasné.“

Kane doprovodil Sanderse ke dveřím. Když je za ním pečlivě zavřel,

ozvala se tiše Faith: „Podzemní prameny a artézské studně. To tě zaujalo, co?“

Takže přece jenom poslouchala.

Posadil se do křesla poblíž pohovky. „Podle toho, co jsi... vycítila, nejspíš drží Dinah někde v podzemí. Možná v suterénu nebo ve sklepě. Pokud šumění vody provázející tvé vize pochází z přírodních zdrojů, mohlo by se jednat o pramen nebo studnu.“

„Asi jo.“ Faith se nepřítomně podrbala na skrání. „Ale bylo to tak... hlasité. Voda pod obrovským tlakem. Pokud se jedná o přirozený zdroj, nechápu, jak by

mohla v okolí stát nějaká budova, aniž by ji tak mocný proud nenarušil.“ Zamžikala víčky a pak se váhavě ozvala: „Nemohlo by to být to, co myslím, že ne? Tam přece nemůže být? V té nové budově?“

„Nenapadá mě kde,“ vzdychl si Kane. „Po staveništi už celé měsíce pobíhala spousta lidí. Základy dokončili docela nedávno. Stavba leží v otevřené krajině, není tam kde se schovat.“

„A co někde v okolí?“

„Máš na mysli sousední budovy? Jistě, několik jich tam je. Sídla firem, hotel, klinika a bůhví co ještě.“

„A i kdybychom věděli jistě, že tam někde je, jak bychom dokázali určit, kde přesně, když pořád nevíme, o co vlastně jde? Proč jen si nedokážu vzpomenout?“

Už už se k ní chtěl Kane natáhnout, ale zarazil se. Stále víc a víc si uvědomoval, že má potřebu se Faith dotýkat. Sblížit se s ní. Jako kdyby... Ne. Tak to není. Dinah je jediná, po které touží.

„Nedá se s tím nic dělat,“ konstatoval nakonec. „Ať už se ti paměť vrátí, nebo ne, dříve či později zjistíme pravdu.“

Vzhlédla k němu. „Myslíš? A co když se ukáže, že za všechno můžu já? Že jsem to byla právě já, kdo nás obě zatáhl do té nebezpečné hry s ohněm. Budeš mě příšerně nenávidět.“

Kane se nadechl, aby rozptýlil Faithiny obavy a ujistil ji, že ať se přihodí cokoli, on ji jistě proklínat nebude. Nikdy by to nedokázal. Náhle si tím však tak jistý nebyl. Možná že mu leze na nervy už nyní. Tím, jak pokouší jeho city. Jak podrývá jeho přesvědčení.

Nesnesitelné ticho trvalo dlouho. Náhle se dveře prudce otevřely a do místnosti vkráčela Sydney Wilkesová.

„Promiň, Kane. Sharon mi neřekla, že máš návštěvu. Zdravím, Faith.“

Tentokrát nastalé mlčení okořenilo zvláštní napětí. Kane těkal očima z Faithiny překvapené tváře na sestřinu, prozrazující počínající zmatek. Samotného by ho zajímalo, jestli civí také tak nechápavě.

„Ty znáš Faith, Syd?“

„Jistěže ji znám.“ Sydney pohlédla na Faith a zamračila se. „Jednu

dobu jsem úzce spolupracovala s odborem výstavby a plánování. Tenkrát, na tom Andrewově projektu. Faith byla v té instituci mojí kontaktní osobou. Dělalý jsme na tom spolu. No, domnívala jsem se, že na mě se tak lehce zapomenout nedá."

Faith rychle vyhrkla: „Před několika měsíci jsem havarovala v autě. Ztratila jsem paměť. Nevzpomínám si vůbec na nic - ani na své známé."

„Opravdu? To pro vás musí být hrozné." Sydney se posadila na druhý konec pohovky. V obličeji se jí nyní zračila účast. „Musíte si teď připadat příšerně osamělá."

Než stačila Faith odpovědět, ozval se Kane. „Co jsi myslela tím, že na tebe se tak lehce zapomenout nedá, Syd?"

Sestra se zasmála. „To ze mě nejspíš mluvila uražená ješitnost."

Odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne, způsob, jakým jsi to řekla, naznačoval, že ty bys na Faith rozhodně zapomenout nemohla."

Sydney se nespokojeně zavrtěla. „Hledáš za mými slovy víc, než tam ve skutečnosti je, Kane."

„Nezdá se mi."

„Kane..."

„Sydney, Faith sice trpí amnézií, přesto se nám však část jejího podvědomí snaží říct, kdo unesl Dinah a proč. Takže jestli něco víš..."

Jeho sestra pohlédla na Faith. Opět vypadala nechápavě. „Netušila jsem, že se s Dinah znáte."

„Byly jsme kamarádky," pípala Faith.

„Aha." Sydney zavrtěla hlavou. „No, my dvě zrovna ne, ale na tom vlastně nezáleží. Nevím o Faith nic, co by ti mohlo pomoci najít Dinah. S Faith jsme se znaly pouze zběžně, stýkaly jsme se jen pracovně."

„Ale udělala na tebe určitý dojem. Proč?"

Sydney si nespokojeně vzdychla. „Když už to teda musíš vědět, tak tenkrát nějak pomotala zprávy dvou inspektorů. Museli jsme vyčkat, až dá zase všechno dohromady, a projekt se tak zdržel o dva týdny."

„Omlouvám se," zamumlala Faith.

Sydney se na ni usmála. „No, přiznávám, že tenkrát jsem byla naštvaná, ale na druhou stranu jste udělala všechno pro to, aby druhé kolo schvalovacího řízení proběhlo tak rychle, jak to jen bylo možné. Musela jste kvůli tomu pracovat přesčas. Proto jsem vám odpustila. Koneckonců, lejstra se občas pomíchají v každém úřadě. Zejména tam, kde se na jejich výrobu specializují."

Kanea sestřino vysvětlení zrovna dvakrát neuspokojilo, ale nechal to plavat. Nenapadalo ho, jak by popsaná situace mohla souviset se zmizením Dinah, zvláště pak když k události došlo vloni na jaře.

„O Dinah nejspíš nic nového nevíš, co?" otázala se Sydney.

„Ne, nic užitečného."

„To je mi líto, Kane. Kéž bych pro tebe mohla něco udělat."

„Držíš společnost pohromadě, a to je v tuhle chvíli víc než dost," prohodil Kane zvesela.

„Jenže problém Maxe Sanderse vyřešit nedokážu," prohlásila s úšklebkem. „Mně to připadá jako konstrukční chyba, ale nejsem inženýr. Nemám nejmenší ponětí, kde bych měla hledat příčinu ani jak to napravit."

„My to s Maxem zvládneme, Syd. Hezky dohlížej na ostatní projekty, postarej se, aby naši zákazníci zářili štěstím, a společnost MacGregor a Payne bude prosperovat."

„Dělám, co můžu. Vlastně mám za deset minut schůzku. Několik klientů projevilo zájem o rodinné domky. Asi bych se měla zvednout a vrátit se do své pracovny. Chtěla jsem tě jen vidět a poptat se, co je nového."

Kane se začal cítit provinile. „Je mi jasné, že v poslední době jsem tu moc platný nebyl, Syd. Promiň."

„Nebud' směšný." Smutně se pousmála. „Já sama jsem sice v podobné situaci nikdy nebyla, ale mám představu, jak příšerně se musíš cítit. Klidně věnuj veškerou pozornost a energii pátrání po Dinah a nevzdávej se, dokud ji nenajdeš. Přestaň se omlouvat a o mě se neboj."

„Díky, Syd."

„Není zač. A okamžitě mi brnkni, kdyby - kdyby se něco změnilo, platí?"

„Jistě."

Sydney vstala. „Faith..., přeju vám hodně štěstí. Doufám, že se vám paměť vrátí."

„Díky."

Když osaměli, prohlásil Kane neklidně: „Pokud já vím, tak z inženýrského hlediska ten plán nemá chybu. V tom případě musí být na vině materiál nebo provedení. Budu se tam muset jet podívat."

„Ráda bych jela s tebou," vnucovala se Faith. „Neříkal jsi mi něco o tom, že Dinah byla na staveništi den před svým zmizením?"

„Jo. Přišla tam, protože mě hledala. Max jí stavbu v rychlosti ukázal. Policie to tam pročesala a došla k závěru, že v onen osudný den se tam neobjevila."

„Maxe také vyslyšeli?"

„Jistě." Kane se zamračil. „Proč?"

Faith nebylo moc do řeči. Slova z ní lezla jako z chlupaté deky. „No, nejspíš o nic nejde. Jen přemýšlím o všem, co jsme mohly mít s Dinah společného kromě útulku. Napadá mě - stavebnictví. V Seattlu jsem pracovala pro stavební společnost. Pak jsem se přestěhovala sem a našla si práci na odboru výstavby a plánování. Dinah se zasnoubila s inženýrem architektem, který se podílí na obrovském stavebním projektu, jehož zadavatelem je město. Dinah staveniště navštívila těsně

předtím, než zmizela. Stane se mi nehoda, v níž má nejspíš někdo prsty, pak se po Dinah slehne zem - a potom se projekt dostává do potíží." Odmlčela se. „Už slyším Bishopa, jak prohlašuje, že něco jako shoda okolností neexistuje. Na to je těch náhod trochu moc."

Kane se zamyslel. „Stavět jsme začali krátce před tvou havárií, takže to by mohlo sedět. Jenže ve stejném období se takových věžáků mohlo začít budovat mnohem víc."

„A kolik jich je, ví jen bůh." Faith vyskočila. „Ale řekla bych, že bychom měli začít s tím tvým."

Když se blížili ke staveništi, Faith se zamračila a mnula si skráň. „Krucí," ulevila si tiše.

„Co je?" vyzvídal Kane. „Zase šumění vody?"

„Ano. Přichází jakoby ve vlnách, teď je zrovna silnější. Alespoň myslím."

„Domníváš se, že je Dinah někde poblíž?" vyhrkl kvapně.

„To nevím. Nedokážu se v tom nijak orientovat. Prostě jen slyším ten zvuk a cítím smrad."

„Možná ti tvé smysly něco napovídají."

„Je to, jako by mě mysl svrběla," brblala Faith a opět se podrbala na spánku. „Hluboko uvnitř mojí lebky. A kromě tohoto nutkání je tam ještě něco. Něco, co kdybych dokázala zachytit a zpracovat, tak bych se okamžitě dozvěděla odpovědi na všechny ty palčivé otázky."

„Podívej, Faith, já vím, že jsi mi oznámila na rovinu, že už se nebudeš pokoušet o přímé spojení s Dinah, ale..."

„Připadala jsem si, jako bych padala do hluboké studny. Nebylo se čeho zachytit."

Kane zaparkoval automobil u brány zajištěné visacím zámkem. „Podle toho, co jsem za všechny ty roky pochytil od Bishopa, existuje trik, pomocí něhož se dají nepříjemnosti spojené s jasnozřivostí zvládnout. Zprvu musíš zůstat nohama na zemi, bezpečně spojená s realitou." Obrátil se k Faith a podával jí ruku. „Noah tomu říká linie života. Chyť mě za ruku."

Zaváhala a pak opatrně uchopila nabízenou dlaň. Byla pevná, hřála. Na okamžik se s Faith zatočil svět. Instinktivně zavřela oči a naklonila se ve směru přicházejícího zvuku...

Chlad se zakusoval do kostí. Tíha, nesmírná tíha jí ležela na prsou, drtila ji...

Vzduch. Není tu vzduch. Nemůže dýchat.

Nedokáže se pohnout.

Nemůže...

Zvuky a pachy se rozplynuly. Faith pomalu otevřela oči. „Je to pryč."

„Pryč?“

Pohlédla na jejich spojené dlaně zaklesnuté prsty. Přinutila se Kanea pustit. „Pryč. Žádné šumění, žádný puch zatuchliny, žádný pocit, že jsem v pasti. Vůbec nic. Na okamžik jsem se domnívala, že už jsem v té temnotě a potom... to bylo pryč.“

Pozoroval, kterak zatíná dlaň v pěst. „Pryč,“ opakoval nepřítomně.

„Promiň, Kane.“

Chvilí mlčel. Pak potřásl hlavou a hlasem, který připadal drsný i jemu, vyštěkl: „Tak mi aspoň řekni, jestli je naživu, Faith.“

„Já...“

Jsem, vždyť to víš. Víš to.

Faith se prudce nadechla ve snaze zachytit ten slaboučký hlásek, ale odmlčel se. „Faith?“

„Já... vím jen to, co cítím. Čemu věřím. Věřím, že Dinah žije.“

Jak rád by jí věřil. Skoro se mu to povedlo.

„Oukej,“ vypravil ze sebe nakonec.

Nejprve se zdálo, že Faith chce ještě něco dodat, jenže pak pouze potřásla hlavou a vystoupila z vozu.

Kane měl od brány klíč, a jelikož noční ostraha ještě nenastoupila do služby, ocitli se na staveništi sami. Kane se zastavil a ohlédl se zpět ke svému autu. Naproti přes ulici parkoval nenápadný sedan.

„Tvoje soukromé očko?“ prohodila Faith. Všimla si toho muže už ve chvíli, kdy opouštěli Kaneův byt.

„Jo. Někteří z jeho lidí stále pátrají po možných stopách, tak si nás dva vzal na starost sám. Příkaz zní: nespouštět nás z očí, hlavně auto ne, ale v tomto případě...“ Kane sotva postřehnutelně zagestikuloval. Muž okamžitě vyskočil z vozu a vyrazil směrem k nim.

Kane Timu Danielsovi, dobře stavěnému třicátníkovi s pronikavým šedým pohledem, Faith stručně představil. Ta si všimla v detektivových očích něčeho, co jí připomnělo ženy z útulku. Zestárly, ztratily kousek nevinnosti. Prozrazovaly, že jejich majitel dobře ví, jaké zlo tenhle svět někdy skýtá. Pod sakem se detektivovi v podpaží rýsovala zbraň. Z kapsy u košile vykukovala anténa mobilního telefonu.

„Potřebuju se podívat na stavbu,“ oznámil Kane Danielsovi. „Mělo by to být bezpečné, ale raději bych nic neriskoval.“

Daniels přikývl. „Budu vám krýt záda.“

Kane chytil Faith za paži a vedl ji rozježděnou cestou k rozestavěné budově. Daniels se jím coural v patách.

Zastavili se a zvrátili hlavy, aby si prohlédli ocelovou konstrukci smontovanou do výše šestého patra, tyčící se k obloze. Jediná částečně dokončená partie domu byly podzemní garáže.

Faith se Kaneovi vytrhla. „Nechci jít tam dolů.“

„Tak zůstaň s Timem tady. Za chvíli budu zpátky.“

Nekomentovala jeho optimistický časový odhad, pouze přikývla. Když Kane zmizel za ohybem rozestavěného sídla, pohlédla na Danielse a otevřeně se zeptala: „Nemáte o něj strach, když se tam vypravil docela sám?“

„Dokáže se o sebe postarat.“

„Na rozdíl ode mě.“ Faith se zašklebila a podvědomě se dotkla obvazu na levé paži. „Nejspíš to tak bude.“

„Zkrátka jste teď zranitelnější. Ztráta paměti kromě jiného znamená, že nedokážete rozeznat přítele od grázla.“

„Takže o všem víte,“ zamumlala.

„Kane mi řekl jen to, co pokládal za nezbytné. Ne víc, ne míň.“

Faith se rozhodla dál do toho nešťourat. Obrátila pozornost zpět k budově. „Ráda bych si to tu trochu omrkla. Sama, pokud by vám to nevadilo.“

„Máte k tomu nějaký důvod?“ otázal se ostražitě Daniels.

Protože tu byla Dinah. Jelikož musím...

Co musela? Prostě nevěděla.

„Ne, žádný zvláštní důvod nemám,“ odvětila.

Daniels přeběhl pohledem celou rozestavěnou plochu, kterou lemoval hustý les a jistil bytelný plot z ostnatého drátu a vysokých dřevěných desek. „Nemělo by vám tu hrozit žádné nebezpečí. Ale nechoďte daleko.“

„Ne, nepůjdu.“

Neměla představu, po čem pátrá. Pokud vůbec po něčem. Třeba tu ani nic není. Možná všechny ty hlasy v její hlavě, známé i neznámé, plácají jenom nesmysly. Snad potřebuje trochu času a prostoru jen sama pro sebe. Na chvíli zapomenout, že... *Jenže ty zapomenout nemůžeš. Nedovolím ti to.*

Tentokrát se Faith nepokoušela na hlas zaměřit, přiblížit se k němu. Zachytit jej. Místo toho dovolila myšlenkám, aby se rozutíkaly. Snažila se nemyslet vůbec na nic.

Ale nedařilo se jí to.

Zvolna si vykračovala, neměla cíl, neměla směr. Minula opuštěné obrovité bagry, stohy stavebního materiálu a přívěs sloužící coby kancelář.

Nic, co kolem sebe viděla, v ní neprobouzelo žádné vzpomínky.

Nápad, že by Dinah mohla být právě tady, jí náhle připadal absurdní. Z budovy je zatím jen kostra, dokonce ani podzemí není zcela dokončené. Tady vzadu je úplně otevřené. Vybetonované vstupy vedou kamsi k samým základům.

Tam někde dole se v hájemství stínů pohybuje Kane. Neměla chuť se k němu připojit. Hlavně proto, že ji temné suterény ani trochu nezajímaly.

Hlavně proto.

Otočila se a kráčela podél plotu. Musela si pečlivě vybírat cestu. Terén byl hrbolatý, občas přizdobený kopicemi suti. V jednu chvíli jí pěšinu zablokovaly dva obrovské kontejnery na odpad. Raději se protáhla mezi nimi a plotem, než aby je obcházela.

Kdyby tak neučinila, průzoru v plotě by si nikdy nevšimla. Chyběly zde dřevěné desky. Někdo je strhl, anebo je sem zapomněli namontovat. Skrz drátěný plot tak bylo možné zjistit, co se nachází v okolí stavby.

Nic. Půda tu ležela ladem. Jen v dálce se rýsovala zadní část prostorného stavení. Nejspíš skladu, pomyslela si. Asi pro nějakou průmyslovou výrobu. Dokonce zahlédla i nákladovou rampu. Na úterní odpoledne tu však panoval neobvyklý klid. Budova vypadala opuštěně.

Pak to ucítila. Zaván větru přinesl známou vůni. Faith cítila, jak se jí ježí jemné chloupky vzadu na krku.

Bylo to jediné varování předtím, než se na plot vrhl pětatřicetkilový rotvajler.

DEVĚT

Žádný příčetný soudce nevystaví povolení k prohlídce jen proto, že mají hlídacího psa," pronesl Daniels věcně. „Rozhodně ne na základě nějakého snu."

„Jsem přesvědčený, že to nebyl pouhý sen," trval na svém Kane.

„Vím, co vám táhne hlavou." Jenže Daniels nevěřil ničemu, co na vlastní oči neviděl, co na vlastní uši neslyšel a co si nemohl ohmatat vlastníma rukama. Ale Kane ho neplatí za to, aby se mu posmíval. Vyslal tedy k Faith, stojící s hrnkem kávy mezi dveřmi, lehce omluvný pohled.

Pozvedla hrdinně šálek v prstech a gestem mu tak naznačila, že se omluva přijímá. Kane usoudil, že se ve chvíli, kdy se psí obluda ze všech sil snažila prokousat plotem, držela docela statečně.

Jenže Kane neměl stání. Neustále neklidně pochodoval po bytě. Daniels ho pozoroval. „Pojďme si pohovořit o tom skladu." Když po něm Kane střelil nevraživým pohledem, spěšně dodal: „Nemyslete si, že do vás nevidím. Jen co se zešeří, vyrazíte ho zkontrolovat sám."

„Někdo to udělat musí."

„Jenže ten pes je zatraceně velký, Kane."

„Dokonce i psí obři se dají zvládnout - když jim člověk přidá do syrového masa dostatečné množství sedativ."

„Taky ho mohli vycvičit, aby od cizích krmení nebral."

„No, existuje pouze jeden způsob, jak to zjistit."

Daniels se pouсмál. „To je fakt. Ale dřív než naordinujete tomu

čoklovi svíčkovou, nechte mě zavolat na pár míst. Rád bych se na ten sklad trochu poptal."

Kane usedl k pianu a nepřítomně zahrál několik stupnic, aby setřásl napětí z prstů. „Cedule praví, že to patří Cochraneovi."

„Viděl jsem ji. Už mám adresu, takže by neměl být problém najít majitele a něco o tom místě vyzvědět."

„Vím, komu to říká pane." Kane začal měkce hrát. Bez přemýšlení se ponořil do důvěrně známé skladby. Dinah ji zbožňovala. Kdykoliv ji hrál, zdálo se, že zapomíná na svůj „absolutní hluch". Tolik zmůže Beethovenova „Měsíční sonáta".

„Jordanu Cochraneovi a jeho rodině. Spíš Jordanovi."

„Znáte ho?"

„Občas jsme na sebe někde narazili. Není na tom nic divného, protože jeho rodina také svým způsobem podniká ve stavebnictví. A kromě toho se Jordan uchází o post guvernéra."

„Opět stavebnictví," špitla Faith. Bylo to poprvé, co od návratu domů promluvila.

Kane pohlédl přes místnost směrem k ní. „Taky sis toho všimla, co?"

„A politika. Nezmínila se Dinah, že..."

„Že v reportáži, kterou teď píše, se mísí obchod se zločinem - možná i s politikou? Ano, to říkala." Kane se odmlčel. „A ty jsi tvrdila, že si jseš jistá, že Dinah už ve skladu není."

Faith pečlivě volila slova. „Jsem si jistá, že kdybych u ní byla tak blízko, něco bych cítila. Ale vím naprosto přesně, že se na tom místě ocitla. Tu noc, kdy zmizela."

„Tak bychom to měli prověřit."

Daniels se prudce nadechl. „Vloupání a nedovolené vniknutí, Kane."

„Risknu to."

„Jo. Myslím, že jo."

„Nemusíte..."

Daniel mu nedal šanci větu dopovědět. „Děláte si srandu? Po všech těch jalových týdnech to konečně vypadá na horkou stopu. Jako dar shůry. Jdu do toho."

„Já taky," připojila se Faith. Nespouštěla z Kanea zrak.

Hrál ještě několik minut. Nedíval se však na klávesy, ale Faith do očí. Náhle hudba zmlkla, jako když utne. Kane vyskočil ze stoličky. „Faith..."

„Pokud by Dinah věznili právě tam. Kdyby to bylo to místo, kde... kde jí ubližovali, poznala bych to. Jsem si tím jistá."

Nakonec tedy přikývl. „Dobrá. Budeš potřebovat bundu. Něco tmavého. Myslím, že Dinah má takovou v mé skříni, takže jestli chceš, vezmi si ji."

Psa buď vůbec necvičili, aby si nebral od cizích nic k jídlu, anebo rotvajler toužil zakousnout se do krvavého masa tak mocně, že pustil výcvik z hlavy. Museli chvíli počkat, než sedativa zaberou. Ve chvíli, kdy Kane sundával z vrat visací zámek, hafan už mírumilovně pochrupeval. Vklouzli dovnitř.

„Nejspíš bych se neměl vyptávat, kdo vás naučil tak precizně odemykat cizí zámky," poznamenal Daniels suše.

Kaneovi uniklo zdušené uchechtnutí. „Dinah. Kdysi byla v kontaktu s jedním týpkem, který v tom vynikal. Naučil ji několik fíglů a ona je na jaře naučila mě. Poté, co jsem si zabouchl dveře od bytu a nemohl se dostat dovnitř. Oba jsme občas trénovali na různých zámcích. Dinah tvrdila, že nevíme, kdy se nám takové umění může hodit." Hovořil šepem.

Faith, jež kráčela mezi oběma muži, dumala, zda právě z tohoto důvodu násilníci nespoutali Dinah ruce tenkým, mrzačícím drátem. Co když zpočátku použili obyčejná pouta a zjistili, že si s nimi zajatkyne hravě poradí?

„Jo," ucedil Daniels. „A co to prvotřídní zlodějské nádobičko, kámo? Směl bych se zeptat, kde jste k němu přišel?"

Kane poplácal zazipované kožené pouzdro, než ho spustil zpátky do kapsy. „Divili byste se, co se všechno dá dneska sehnat, když znáte ty správné lidi. Dinah holt věděla, na koho se obrátit."

„Uf uf. No, skladiště bude nejspíš napojeno na bezpečnostní systém. Jak si chcete poradit s tímhle?"

„Uvidíme."

Faith zaslechla, jak Daniels tlumeně zaklel. Nezdálo se však, že je našťvaný. Vlastně jí připadalo, že se oba muži výborně baví. Po všech těch nekonečných týdnech, kdy se jen probírali fakty, jim riskantní dobrodružství přišlo náramně vhod.

Co se Faith týkalo, ta se cítila... divně. Ztrácela se v bundě patřící Dinah, jež byla o několik čísel větší, a mezi oběma muži si připadala jako trpaslík. Pronásledoval ji pocit neskutečna. Nebo za to mohlo vzdálené šumění vody, tak tiché, že se musela soustředit, aby je vůbec slyšela? Možná proto dlela duchem někde jinde.

Snažila se koncentrovat. Chtěla být plně při smyslech. Tady a teď. Pokoušela se prohlédnout temnotou, zaostřit na mohutné obrysy skladu a okolních budov, ale pocit neskutečnosti přetrvával. Zábly ji ruce. Zastrčila je proto do kapes bundy. V pravé kapse na něco narazila. Zkřehlé prsty předmět zvědavě osahávaly. Tenký, pružný kousek kovu. Neměla tušení, o co jde, stejně jako neměla dost vůle záhadný předmět z kapsy vytáhnout a pořádně jej prozkoumat.

Nad nimi se hrozivě tyčil temný stín skladištní budovy. Znovu se pokusila na něj zaostřit, vrátit se do skutečnosti. Šumění vody se stále

vzdalovalo.

„Tady.“ Kane objevil vchod do skladiště. Pečlivě, centimetr po centimetru, zkoumal dveře kuželem světla ze svítilny ve tvaru tužky. „Pokud dobře vidím, tak tu žádný bezpečnostní systém není.“

„Mysleli, že jim pes stačí,“ zamumlala Faith.

„Nejspíš jo,“ souhlasil s ní Daniels.

Kane pokrčil rameny a zavrčel: „Když to říkáte, tak to nejspíš musí být pravda.“ Poklekl a začal pracovat na zámku.

Faith pozorovala, jak se šikovné prsty potýkají s jemnými nástroji. Napadlo ji, že čeho se Kane chopí, to mu jde. Zajímalo by ji, zda už se mu někdy něco vymklo z rukou. Tipovala by, že ne. Muži Kaneova typu selhávají jen velice zřídka a vůbec nezáleží na tom, s čím se zrovna snaží vypořádat.

„Hotovo.“ Kane vstal, pečlivě uložil nástroje do pouzdra a schoval je bezpečně do kapsy. Pak vzal opatrně za dveře. Pokud je jistilo nějaké čidlo, akustické rozhodně nebylo.

Ocitli se uvnitř obrovského prostoru, osvětleného tu a tam slabým bezpečnostním světlem. Hala vypadala na první pohled prázdná.

Kane pohlédl na Danielse. Ten jen nerozhodně pokrčil rameny. „To by vysvětlovalo nedostatečnou ostrahu objektu.“

Faith přemýšlela o něčem jiném. „Jsou tu okna. Stěny také vypadají jinak. Nemůže být dole ještě něco? Suterén nebo něco podobného?“

„Pojďte, podíváme se,“ navrhl Kane.

Jelikož nehrozilo, že by se jeden druhému ztratili z očí, pustili se každý jiným směrem a pátrali po vstupu do podzemí.

Byl to Kane, kdo nakonec o nějakých deset minut později zagestikuloval na své druhy. Našel místnost přilepenou k hlavní budově, jež nepochybně kdysi sloužila jako kancelář, ale nyní v ní zbyl jen starý psací stůl a dřevěná židle.

Ale byly tu i dveře.

A za nimi schodiště vedoucí dolů. Hned za dveřmi byl na stěnu přimontovaný vypínač. Kane zaváhal a pohlédl na detektiva. „Co vy na to?“

„Jsme tu sami.“

„Jsem si jistá, že ano,“ potvrdila Danielsova slova Faith, ačkoliv svému přesvědčení plně uvěřila až ve chvíli, kdy je vyslovila nahlas.

To Kaneovi úplně stačilo. Zmáčkl tlačítko. Několik holých žárovek se okamžitě probudilo k životu a vyprodukovalo tolik světla, aby se mohli kolem sebe rozhlédnout.

Jakmile začali scházet ze schodů, ucítila Faith známý lezavý chlad. Zastavila se.

„Faith?“ otázal se Daniels, který jí šel v patách, aniž se jí dotkl.

Kane sestupoval tři schody před ní. Ohlédl se. „Je to tady?“ zeptal se

měkce.

Polkla. „Ještě kousek.“

Vzal ji za ruku. „Tak pojď.“

Faith netušila, zda by bez Kaneovy uklidňující dlaně vůbec byla schopna pokračovat v cestě. Ačkoliv jí ve skutečnosti Kane spíš tím gestem přikazoval, co má dělat, než aby ji chlácholil, alespoň byla v kontaktu s něčím hřejivým a živým.

Musíš zůstat nohama na zemi, prohlásil tenkrát, bezpečně spojená s realitou.

Šumění vody uvnitř její hlavy zesílilo. Pověsila se na Kaneovu paži, jako by právě ta byla onou linií života.

U paty dlouhého strmého schodiště se rozprostírala čtvercová místnost z betonu, sotva větší než kancelář nahoře. Nezdálo se, že by sloužila k něčemu jinému než jako další skladovací prostor. Podél dvou stěn se táhly otevřené kovové police, na nichž tu a tam spočívaly jakési zaprášené formuláře a další zastaralé kancelářské vybavení.

Faith okamžitě zamířila do nejvzdálenějšího rohu. Přistihla se, že potichu počítá kroky. Když došla k číslu dvanáct, zastavila se - přímo u zadní zdi. Kanea táhla celou dobu za sebou. Teď se volnou rukou zlehka dotkla vlhkého zdiva.

„Mělo by to být tady,“ zamumlala. „To je... drželi ji ještě o něco dál. Za touhle zdí.“

Daniels vytáhl kapesní nůž a zabořil ho do malty spojující dva betonové bloky. „Tohle tu dlouho nestojí. Maximálně pár dní.“

Najít nějaké vhodné nástroje netrvalo dlouho. Nahoře ve skladu se povalovala tupá sekyra a těžká palice. Uvolnit několik betonových tvárnic bylo otázkou několika minut. Ve stěně se objevil otvor.

Faith se držela stranou. Zírala do šklebícího se chřtánu zdi a přesvědčovala samu sebe, že se není čeho bát. Tam dál, v té temnotě, není nic jiného než druhá polovina této místnosti, nic víc. Betonová podlaha, stěny z tvárnic a...

Kane s Danielsem prolezli zdí.

Ta židle tam už nebude, pomyslela si Faith chmurně. Je dávno po ní. Nejspíš spálená. Jenže krev vsáklou do podlahy nikterak odstranit nedokázali, tak se rozhodli polovinu suterénu zazdít. A zlikvidovat tak případné důkazy. Každý ví, jak dokonalými vyšetřovacími metodami policie dneska disponuje. Existuje směs chemikálií, kterou když se daný povrch postříká, objeví se stopy po krvi přesto, že pachatel podnikl všechno možné, aby je odstranil. Vůbec nezáleží na tom, že je vydrhl tak, aby nebyly pouhým okem vidět, anebo přetřel hustým nátěrem. Zakrýt místo činu betonovou zdí se pachatelům jevilo jako nejbezpečnější řešení, jež dokázali vymyslet. Dinah přestěhovali někam jinam. Někam, kde je ještě větší tma a zima, kde voda tryská tak hlasitě a nepřetržitě, že

by z toho člověk zešílel. A pak vystavěli tuto zeď, aby uzavřeli před světem místo, kde se odehrávaly děsivé scény.

Faith se zhluboka nadechla a protáhla se dírou ve stěně za Kanem a Danielsem.

Zkoumali vnitřní prostor silnými svítilnami, které si přinesli s sebou. Díky nim teď měli představu, jak je oddělená část místnosti široká. Přesto tu toho k vidění moc nebylo. Stěny, strop, podlaha.

A na ní skvrny.

„Pokoušeli se je vyčistit," konstatoval Daniels s profesionálním nadhledem. „Ale beton je porézní a krev prosákla hluboko dovnitř. Mohli to zkusit přetřít, ale v tom případě by museli zapracovat na celé podlaze. Jinak by to vypadalo podezřele. Ale kdo by se obtěžoval s renovací na místě, jako je tohle? Mnohem snazší a jednodušší bylo nechat postavit tuhle zeď tak, aby se plocha spodní místnosti shodovala s rozměry kanceláře nad ní. A kritické místo tak nenápadně zmizí za falešnou zdí. Bez projektové dokumentace v ruce by tak člověka na první pohled žádné podezření nenapadlo. Po zaschnutí malty by nová stěna byla k nerozeznání a... její tajemství by dál zůstávalo tajemstvím."

Faith pohlédla na rezavé skvrny na podlaze a otřásla se, když si vzpomněla na kapky krve, stékající ze zmrzačených záplěstí. Přinutila se odvrátit zrak.

Kane upřeně zíral na podlahu, ani se nepohnul.

Tak moc se ho toužila dotknout, že jí dlaň instinktivně vylétla vzhůru. A pak ji zase bezmocně svěsila. Nemělo by to smysl.

Vycítila, že Kane o cizí doteky nestojí. Zejména o její ne, pomyslela si Faith nešťastně.

Do ticha opět zazněl Danielsův hlas - vyrovnaný, prostý emocí. „Musíme odtud vypadnout, Kane. Našli jsme, co jsme potřebovali - důkaz, že tu k něčemu došlo. Možnost, že Dinah drželi právě tady."

„Zavoláme policii," ozval se Kane podivně klidným tónem.

„Stále ještě nemáme nic, na základě čeho bychom mohli vznést obvinění ze spáchání trestného činu. Jsme zde protizákonně. I kdybychom policajty přesvědčili, aby sem přijeli, nemohli by nic z toho, co tady eventuelně najdou, předložit soudu jako důkaz. A může být ještě mnohem hůř. Kdyby ti, kdo Dinah unesli, zjistili, že jsme tady čmuchali, mohli by ji... Musí přece existovat způsob, který by policii logicky přivedl přímo sem. Vím, bude nás to stát nějaký čas, ale musíme na to jít takhle. Dinah by nikterak nepomohlo, kdybychom teď naklusali před Cochranea a postavili se mu tváří v tvář. Víme toho zatím málo. Ale už je nám jasné, odkud začít. Komu se musíme podívat na zoubek."

Faith se přinutila volně svést ruce. „Nepoznají nějak, že jsme tu byli?" namítla bez emocí.

„Když si dáme pozor, tak ne. A když nám bude přát štěstí. Je

nejvyšší čas odtud vypadnout, Kane. To psisko už dlouho chrnět nebude."

Faith si pomyslela, že detektiv nespíš Kanea testuje, do jaké míry je ochoten poslechnout jeho rady. Kane si nakonec dal říct. Možná se jen toužil dostat co nejdříve pryč z dosahu podlahy zbrocené krví.

Společně s Danielsem pak do otvoru ve zdi narovnali betonové tvárnice a spoje znovu vymazali drolící se maltou. Při pohledu zblízka by výsledek jejich snažení sice nikoho neošálil, ale když Daniels ještě povolil holou žárovku visící nejbližší ke stěně, milosrdné šero nedokonalou práci spolehlivě zamaskovalo.

Pečlivě vrátili nástroje tam, kde je našli, zavřeli za sebou dveře a zámek zamkli ve stejné poloze, jak byl. Neztráceli čas. Když při zpáteční cestě míjeli rotvajlera, pes se již začínal vrtět.

Když se vrátili do Kaneova bytu, Daniels odmítl pozvání jít dál. Prohlásil, že by se rád pustil do prověřování Jordana Cochranea a jeho skladu. Slíbil, že když na něco přijde, ráno jim podá hlášení. Kdyby však náhodou narazil na něco, co by je byť jen náznakem mohlo přivést na stopu Dinah, dá okamžitě vědět.

Kane opět začal rázovat sem a tam.

Faith si nebyla jistá, jestli zrovna stojí o rozmluvu, zato ona se vypovídat musela. „Něco mi dělá starosti."

V současné situaci to sice bylo prohlášení dosti absurdní, ale přimělo Kanea, aby se okamžitě posadil do křesla naproti ní. „Něco konkrétního? Co?"

„Když se mi... zdál ten sen, jak Dinah napadl pes... Připadalo mi, že si není jistá, kde je. Měla sice adresu, ale něco se jí na ní nezdálo. Nebyla si jistá, zdali je vůbec ve správné čtvrti."

„Jak to, že netušíla, že sklad sousedí se staveništěm?"

„Právě. To mi nejde do hlavy. Co když se tam měla s někým setkat? Co když někdo pouze využil výhodné polohy opuštěného skladiště? Co když s tím má Cochrane společné jen to, že mu ta barabizna patří?"

„Skutečně povzbudivá myšlenka," ušklíbl se kysele Kane.

„Ale ne nemožná."

„Jasně, mohlo to tak být."

„A kdyby ano?"

„Potom jsme znovu na začátku. S jedinou výjimkou. Ti, kdo Dinah drželi uvnitř skladu, museli mít k té budově nějaký vztah... Stejně zatím nevíme, jestli to tak doopravdy bylo."

Zamyšleně na Faith pohlédl. Byl rád, že je tu s ním. Trávit dnešní večer o samotě, asi by se zbláznil. Když si povídali, nevnucovalo mu vlastní podvědomí představy Dinah křičící bolestí. Nespouštěl z Faith zrak. Alespoň tak neměl před očima beton pokrytý krví.

„Neřekla jsi mi všechno," prohlásil stroze. „Když ses včera vrátila z Haven House, bylo patrné, že tě něco parádně vzalo. Už několikrát jsem měl dojem, že o Dinah víš mnohem víc, než jsi mi ochotná sdělit."

Zaváhala. Nerozhodně si kousala spodní ret. „Nevím nic, co by ti k něčemu bylo. Nic, co by nás přivedlo na její stopu."

Kane nechal na okamžik klesnout víčka. „Žije, Faith?"

Chvilí přemýšlela, co odpovědět. „Občas se mi... mám pocit, že mi něco šeptá. Ale nejsem si jistá. V Haven House jsem se dozvěděla, že jsme obě byly senzibilní a od chvíle, kdy jsme se poprvé setkaly, mezi námi existovalo určité pouto."

„Pak tedy..."

Faith zavrtěla hlavou. „Pokud to, co slyším, je skutečně její hlas, tak mi nemůže nebo nechce říct, kde je. Já nad tím nemám žádnou kontrolu. Nejsem schopna se jí na nic zeptat, nějak z ní vymámit odpovědi. Ať dělám, co dělám, zdá se, že takhle to nefunguje. Zkrátka - přijde to, když to přijde. Za podivuhodných okolností, ve chvílích, kdy to nejmíň čekám. Najednou zaslechnu uvnitř hlavy hlas a nejsem si jistá, jestli náhodou není můj vlastní."

Kane se přinutil zasmát. Smích postrádal nejmenší náznak veselí. „To je naprostý výsměch všemu, co mi na tohle téma navykládal Bishop. Prohlašoval, že koncentrace a léta tréninku sice můžou ledacos zlepšit, ale že na světě existuje jen málo senzibilů, kteří dokážou víc, než jen pouhou silou myšlenky otevřít dveře."

Na tohle téma bylo učiněno již dost pokusů, ale výsledky byly vždycky zmatené a horko těžko dávaly nějaký smysl. Jako kdyby si podvědomí s těmito zvláštními schopnostmi nedokázalo poradit, a vyjadřovalo se proto pomocí symbolů a představ. Bishop filozfoval, že kdyby někde narodil jasnovidec, jenž by dokázal stoprocentně ovládat své schopnosti, změnil by se celý svět."

„Promiň, Kane. Třeba existuje něco, co by mi mohlo pomoci se soustředěním. Co takhle nechat se zhypnotizovat?"

„Noah mi říkal, že vědmy se zhypnotizovat nedají."

Faith zmlkla. „On to musí vědět," zamumlala po chvíli.

„Jo. Ví to." Kane se odmlčel. „V Haven House jsi zjistila ještě něco, že, Faith?"

Pověz mu to.

Polkla. „Není to nic, co by..."

„Týká se to Dinah. O co jde?"

Řekni mu to.

Faith netušila, k čemu by mohla být Kaneovi tahle informace dobrá. Obávala se, že by ho mohla ještě víc ranit. Slyšela sebe samu, jak tvrdošijně trvá na svém: „Neexistuje způsob, jak prověřit, zda je to

pravda, ale někdo z útulku, kdo strávil s Dinah spoustu času, je přesvědčený, že - tušila, že zemře mladá."

„Cože?"

„Eve se mohla mýlit, Kane. Byl to jen její dojem. Usoudila tak z několika maličkostí. Zaslechla nějakou poznámku a odvodila si vlastní závěr. Eve je toho názoru, že Dinah si nějak nepřírozně uvědomovala, jak čas rychle běží. Jako by měla strach, že ten její předčasně vyprší."

Kane vyskočil z křesla a odkráčel k vyhaslému krbu. Na okamžik zůstal stát bez hnutí. Pak se zamračil, sklonil se k plynovým hořákům a otevřel je naplno, jako by s ním náhle zacloumala zimnice. „To by... vysvětlovalo spoustu věcí," zabručel.

„Co tím chceš říct?"

„Vždycky jsem si myslel - spíš vycítil -, že má Dinah nějaký důvod, proč si život plánuje maximálně do příštího víkendu."

„Ale pokud jste byli zasnoubeni..."

Věnoval jí pokřivený úsměv. „Nebyli. Namluvil jsem to tisku, protože... protože jsem si to ze srdce přál. Ale ve skutečnosti jsme se nikdy nezasnoubili. Zkrátka jsem se k takovému kroku nedokázal odhodlat. Ne proto, že by mi vadilo, jak je nezávislá, spíš jsem měl dojem, že bych ji tím návrhem zahnal do kouta. Na něco takového nebyla připravená."

„Bishop říkal, že byla nesmírně vnímavá."

Kane pomalu přikývl.

„Možná skutečně viděla do své budoucnosti. Anebo přinejmenším věděla dost na to, aby si neplánovala nic dlouho dopředu. Třeba proto po mé nehodě všechno tak bleskově zařídila. Proto se snažila dát věci do pořádku v tak rekordně krátkém čase. Nejspíš věděla, že mohu být v komatu dlouho."

„Snad." Kane se prudce nadechl. „Ale i kdyby dokázala pohlédnout do budoucnosti, dokonce i kdyby byla přesvědčena, že jí nezbyvá dost času, vždycky se mohla mýlit, Faith. Proroci se pletou každou chvíli. I ti nejlepší z nejlepších. Mohla by dosud žít."

„Ano."

„Ne..." Zavrtěl hlavou. „Já její přítomnost necítím."

„Mrzí mě to."

„Skoro ti závidím ten hlas v hlavě. Přinejmenším si můžeš myslet, že jsi s ní ve spojení, a vůbec nezáleží na tom, jestli je to pravda, nebo ne. Minimálně si můžeš namlouvat, že je stále s tebou. Máš kousek jí u sebe."

„Není mi co závidět, věř mi."

„Že ne?"

„Ne. Nemám kousek jí u sebe, Kane. Já dokonce nemám ani

kousek sebe."

V hlase jí zazněla beznaděj. Nebylo to poprvé, co si Kane uvědomil, jak hrozné to pro ni musí být. Teď bylo na něm, aby se omluvil. „Mrzí mě to."

Faith potrásla hlavou. Byla to jediná odpověď. Když se na něj konečně podívala, odráželo se jí v očích světlo z krbu. Sálal z nich život.

Zelené oči, ne modré.

Ryšavé vlasy namísto plavých. Křehká krása, žádný atletický půvab. Co se intelligence týče, jedna druhé se vyrovnají, dokonce disponují i stejným smyslem pro humor, ale fyzická podoba...

Když si Kane uvědomil, kam až se mu rozutekly myšlenky, ulekl se. Cívil na Faith, srdce mu divoce bušilo, cloumaly s ním emoce, v nichž převažovala touha, vtíral se pocit viny a ještě něco, co se rozhodl raději nezkoumat.

„Kane?" Oplácela mu upřený pohled. Evidentně nejprve znepokojená, náhle zase ve střehu. Natahovala k němu dlaň, ale pak si uvědomila, co činí, a okamžitě propletla prsty obou rukou a složila je v klíně. Na nehtech se temně zaleskl dokonalý lak.

Červené nehty.

Kane se donutil odtrhnout tělo od krbu a zrak od Faith. Přešel k pianu a usedl na stoličku. „Kvůli mně ponocovat nemusíš." Promluvil drsněji, než měl v úmyslu.

Přehrál jen několik tichých tónů, když se Faith zvedla z gauče. Zamumlala přání dobré noci a odebrala se do ložnice.

Bezmyšlenkovitě hrál dál. Nejraději by šel za ní. Ale nemohl.

Prostě nemohl.

Faith se probudila do jasného rána. Skrze závěsy se do pokoje prodíraly šikmé sluneční paprsky, pootevřenými dveřmi zase měkké tóny piana. Faith nechala dveře nedovřené schválně. Z důvodu, jenž nedokázala s čistým svědomím přiznat ani sama sobě. Kdykoliv se v noci probudila, piano k ní tlumeně promlouvalo.

Zajímalo by ji, zda si je Kane vědom skutečnosti, že přehrává pořád dokola jednu a tutéž skladbu.

Vstala z postele a v duchu se připravila na vše, co jim přinese nový den. A taky na Kanea. Osprchovala se, oblékla, statečně napochodovala do obývacího pokoje a vyrovnaným hlasem popřála příteli dobré ráno.

Kane přestal hrát, zůstal však sedět u piana. „Dobré ráno," prohlásil stejně věčně jako Faith. Vlhké vlasy a čisté oblečení prozrazovaly, že teprve před chvílí opustil koupelnu, Faith si však netroufala hádat, zda v noci alespoň na chvíli zamhouřil oči.

„Daniels se ještě neozval, co?"

„Ne, ale měl by tu být každou chvíli.“

Faith přikývla. Zamířila do kuchyně, kde si nalila sklenici pomerančového džusu. Vlastně ani žízeň neměla, jen se potřebovala sebrat.

Něco se změnilo.

Netušila, kdy nebo jak k tomu došlo, ale včera večer, v jistém okamžiku, se na ni Kane skutečně podíval. Poprvé, pomyslela si, ve mně konečně viděl lidskou bytost, a ne jen prostředek k dosažení cíle. A jestliže už k takovému zvratu jednou došlo, tak...

Ne. Takhle by uvažovat neměla.

Jenže on tak uvažuje. Přemýšlel o tom celou noc.

Doloudala se zpátky do obývacího pokoje. „Přála bych si...“

„Co by sis přála?“ Kane se téměř dokonale ovládal, napětí v hlase zaznělo jen zcela nepatrně.

Nemusí takhle trpět. Pověz mu...

Faith se pokusila soustředit, ale šepot v hlavě byl pryč tak náhle, jako když praskne mýdlová bublina. „Přála bych si mít za sebou roky praxe,“ vysoukala ze sebe. „Ty, o nichž mluvil Bishop. Kéž bych se dokázala soustředit, nějak se zaměřit na cíl. Přála bych si ovládat techniku, která by dala tomu mému vnitřnímu třesnutí smysl.“ Odložila sklenku na poblíž stojící stolek. „Promiň, Kane. Chtěla jsem být užitečná, ale...“

„Pomohla jsi mi, věř mi.“ Vstal ze stoličky, obešel ztichlý nástroj, takže stanuli tváří v tvář.

„Opravdu?“ Musela se zeptat, ačkoliv ji instinkt varoval, že ukrutně riskuje. Navíc příliš brzy. „Nebo jsem pouze... zkomplikovala situaci?“

Kane k ní klopýtl o krok blíž. Vypadalo to, jako když tak učinil skoro proti své vůli. Pozvedl ruku k Faithině tváři, ale zarazil se dřív, než se jí stačil dotknout.

Faith si uvědomila, jak zběsile se jí rozbušilo srdce, zrychlil dech - a to k ní jen vztáhl dlaň. Včera v noci, ve skladu, nebyla schopná se k němu přiblížit - byl jí nekonečně vzdálený. Tentokrát, blesklo jí hlavou, se mě nedokáže ani letmo dotknout on, protože předpokládá, že ho to bude bolet.

„Já ti ne...,“ zamumlala.

„Co mi ne...?“ Přiblížil se o další krok a něžně ji pohladil po tváři.

„Já ti neublížím.“ Nejraději by zavřela oči a přitiskla se k němu. Sotva popadala dech.

„Mluvíš tak divně.“ Mátla ho. Jenže nedokázal odtrhnout zrak od plných rtů, nedokázal ze sebe setřást narůstající touhu. Nevěřicně sledoval bříško vlastního palce, kterak zvolna zkoumá Faithin spodní ret.

„Je to důležité," zašeptala. Sama nevěděla, proč pronesla zrovna tuhle větu. „Prosím, věř mi. Neublížím..."

„Je mi to jedno," hlesl Kane a políbil ji.

Faith cítila, jak pod jeho doteky zvolna taje. Ústy mu vyšla vstříc, otevřela mu svoji duši. Poprvé od doby, kdy se probírala z komatu, si byla naprosto a radostně jistá, kým je a kam patří.

Ticho časného rána převalo zaječení domovního zvonku tak nečekaně, že od sebe úlekem odskočili.

Kane se lehce zachmuřil. „To bude nejspíš Tim," zavrčel ochraptěle. „Asi bych měl..."

„Ano, jistě," zajíkala se Faith.

Chvilí se zdálo, že by ji Kane vzal nejraději opět do náruče, ale rozmyslel si to. Místo toho téměř neslyšně zaklel a odvrátil se od ní.

Faith jej pozorovala, jak kráčí chodbou k domovním dveřím. Zmítala jí radost i zklamání. Navíc na ni dorážela neodbytná předtucha, že došlo k něčemu zásadnímu.

Dveře se otevřely.

Když za nimi spatřila stát Bishopa s Richardsonem, na okamžik ji zaplavila naděje.

Ale jen na chvíličku.

Pak promluvil Bishop. Vší silou se ovládal. „Je mi líto, Kane. Našli Dinah."

DESET

Přála si kremaci." Kane stál u okna a bez pohnutí zíral skrz nedávno nainstalované žaluzie. „Sice v tom pravém smyslu slova klaustrofobií netrpěla, ale jednou se mi svěřila, že ji jímá absolutní hrůza při představě, že by někdy zůstala uvězněná v malém prostoru... zejména pod zemí. Už si nepamatuju proč. Domnívám se, že to souviselo s nějakým zážitkem z dětství."

Richardson ho pozoroval způsobem, jakým pyrotechnik zkoumá tikající bombu - beze strachu, ale s vědomím, že může každou chvíli

vybuchnout. „Na to je čas, Kane. Soudní patologové mají za sebou rušný týden. Nestíhají. Může to trvat týden, ale toxikologická laboratoř je v takovém skluzu, že spíš počítej se třemi až čtyřmi.“

Takže do Vánoc, blesklo Faith hlavou.

Seděla tiše na gauči a nespouštěla Kanea z očí. Představila si řadu chladících boxů v márnici a otrásla se. Co je horší? dumala sklíčeně. Předzvěst nekonečného vyčkávání v podchlazené zásuvce, anebo ocelový stůl a ostré skalpely, které přijdou ke slovu později?

Ne že by Dinah o něčem takovém věděla, samozřejmě. Tu už nic nebolí.

„Provedli prvotní ohledání?“ vyzvídal Bishop nezúčastněným, téměř neosobním tónem, jímž by nezasvěceného určitě přesvědčil, že se ho zlá zpráva ani v nejmenším nedotkla.

„Na místě činu, jako obvykle,“ odvětil Richardson. „Vzhledem k místu, kde ji našli, se koroner zdráhal stanovit dobu úmrtí. Podle jeho odhadu zemřela před šestatřiceti až osmačtyřiceti hodinami, možná i dříve.“

Mrtvou Dinah objevili dva městští pracovníci, kteří prohledávali narušenou budovu určenou k demolici. Někdo zde nahlásil únik vody. Zjistili, že voda tryská z tmavého vlhkého suterénu páchnoucího plísní a odpadky, které sem bývalí obyvatelé domu začali vyhazovat ještě před tím, než byli nuceni dům opustit. A v téhle šeré budově, kde rez proděravěla vodovodní potrubí natolik, že voda stříkala v gejzíru ven, přinutila zvědavost jednoho z mužů otevřít zamřížované dveře a nakouknout do vzduchotěsné komůrky, původně určené pro plynovou bombu.

Uzounká betonová místnůstka sice Dinah nezachránila život, ale díky nízké teplotě, suchému prostředí a nedostatku vzduchu uchránila její ztýrané a zmrzačené tělo před nejhoršími následky posmrtných změn.

„Někdo by ji měl identifikovat.“ Kane se prudce otočil od okna, v očích mu zazářil poslední plamínek naděje.

Detektiv zavrtěl odmítavě hlavou. „Máme v evidenci její otisky prstů, zubařské záznamy také souhlasí. Osobně jsem to kontroloval. Je to Dinah, Kane. Není nejmenších pochyb.“

„Chci ji vidět.“

„Ne,“ zarazil ho Richardson. „Prostě to nejde.“

„Já...“

Zasáhl Bishop. „Znáte už příčinu smrti?“

„Prvotní ohledání nic neprokázalo. Nebyla postřelená, chyběly stopy po bodných ranách nebo smrtelných úderech. Koroner má za to, že nejspíš vykrvácela následkem vnitřních zranění. Anebo, pokud ji zavřeli do té komory ještě živou - udusila se tam.“

Richardson se odmlčel, aby si odkašlal. Pak se stoickým klidem pokračoval: „Tělo nese stopy pohmožděnin. Mohla upadnout, ale nespíš ji někdo ztloukl. Zlámali jí několik kostí včetně žeber. Jedno z nich patrně protrhlo plíci. Obě zápěstí měla hluboko pořezaná drátem, kterým ji spoutali.“

„Znásilnili ji?“ otázal se Kane drsně.

„To ukáže pitva.“

Kane se opět otočil a bez pohnutí civěl z okna.

Faith neuniklo, že Bishop vyslal směrem k Richardsonovi rychlý, tázavý pohled. Zaznamenala, že detektiv sotva postřehnutelně přikývl, a přelila se přes ni vlna nevolnosti. Richardson si je jistý, že Dinah znásilnili, jen to nechce Kaneovi říct.

Tim Daniels, který až dosud nepromluvil, se otázal: „Našli jste něco, co by nás mohlo přivést k těm gaunerům, co jí to udělali?“

„Bylo tam toho jen málo. Myslím, že jen několik textilních vláken. Forenzní laboratoř nám za den za dva řekne víc. Pokud tedy bude o čem mluvit. Vyslal jsem lidi, aby se poptali v okolí, jestli někdo náhodou neviděl nebo neslyšel něco podezřelého, ale neočekávám, že se dovíme něco převratného. Je to tam víceméně vylidněné, a pokud už se tam někdo poflakuje, tak si zatraceně dobře hledí jen svého.“

Faith se odhodlala promluvit. „Našli jste stopy po pokousání?“ otázala se tiše.

Richardson se zakabonil. „Jak víte, že na ni zaútočil pes?“

„Zdálo se jí o tom,“ zamručel Kane.

Když Faith zaregistrovala v jeho poznámce hořkost ironie, ušklíbla se, ale ve skutečnosti to neměla příteli za zlé. „Sny“ nebyly stejně k ničemu. Ještě včera večer, dokonce i dneska ráno, věřila, že Dinah žije. Ale také si dobře uvědomovala, že spíš jen přesvědčovala sebe samu. Kvůli Kaneovi. Chtěla jej povzbudit, a proto si namlouvala, že jednoho dne najdou Dinah živou, možná dokonce i zdravou.

„O čem se vám ještě zdálo?“ vyzvídala Richardson. Faith připadalo zvláštní, že se mu do hlasu nepromítla skepse, se kterou v jeho případech stoprocentně počítala.

„Řekněte mu to,“ nařídil Bishop.

Poslechla. Snažila se vybavit si všechny sny a vize do nejmenšího detailu, včetně útoku agresivního psa. Nechala si pro sebe jen našeptávání tajemného hlásku uvnitř hlavy. Stejně to nejspíš je pouze její vlastní podvědomí...

Když skončila, chmuřil se Richardson ještě víc než předtím. „Takže jste se s Dinah pustily do vyšetřování na vlastní pěst. Ať už to bylo cokoliv, stálo ji to nakonec život.“

Faith se pokoušela ovládnout roztřesený hlas. „Došli jsme ke

stejnému názoru. Bohužel si nedokážu vzpomenout, o co se jednalo. Jediné, co z mých - vizí - vyplynulo, je fakt, že únosci od ní chtěli něco, o čem jsou přesvědčeni, že má - anebo jsme měly."

Po chvíli dodala: „Myslím, že jsem to někde sehnala já, ale netuším, kde. Ani co jsem s tím udělala. Ale muselo to pro ně být důležité, protože... Dinah mučili, aby jí rozvázali jazyk."

Kane sebou téměř křečovitě trhl, ale neotočil se. Bishop s očima upřenýma na přítelova záda promluvil k Richardsonovi: „Všechno do sebe zapadá. Zjistil jste něco o tom, kdo mohl na Faith předevčírem střílet?"

Cože? Skutečně to bylo předevčírem? Faith měla pocit, jako by od osudné noci uběhly celé roky.

„Byt přesně naproti tomuto je prázdný. Dveře byly odemčené a uvnitř stopy. Někdo tam musel přinejmenším několik hodin být. Z balkonu se dalo střílet poměrně snadno. I za silné bouře. Jestli útočník mířil jen na svítící okno, anebo přímo na Faith, to přesně říct nedokážu."

„Neměl by tu budovu někdo střežit?"

„To měl. Ale víte, jak to chodí. Únikový východ v přízemí byl otevřený. Vichřice té noci málem vyrvala dveře z pantů. Kdokoliv tudy mohl nerušeně vejít a dostat se do toho bytu." Richardson si unaveně vzdychl. „A kromě toho nám zbývá už jen hodina. Potom se objeví v každých zprávách, že se našlo tělo Dinah. Sice jsme místo dinu dokonale uzavřeli, jenže když jsem odtamtud odcházel, kroužily už kolem zpravodajské štáby. Myslím, že z toho udělají trháč do poledních událostí."

„A budeme mít na krku mediální cirkus," zabručel Bishop.

„Tím si buďte jistý." Detektiv se obrátil ke Kaneovi. „Ta milionová odměna je parádně nabudila a teď, když je jisté, že si už nikdo nepřijde k pěkným penězům..."

Kane odskočil od okna divočeji, než ostatní předpokládali. Jako kdyby se do něj vrátil život. „Ale jo, pořád si může někdo vydělat. Vyplatím celou sumu do posledního centu každému, kdo nás přivede na stopu těch grázlů, co Dinah unesli."

Richardson se zamračil. „Doufám, že to nemyslíš vážně, Kane. Přece nemůžeš odměňovat lidi za poskytnuté svědectví. Museli by podat konkrétní důkaz, který by obstál před soudem."

„Důkaz, jenž by stačil na vznesení obvinění a uvalení vazby," doplnil ho Bishop.

"Jsou to moje prachy," zavrčel Kane. „Můžu si je rozdávat, komu budu chtít."

„Lehkomyslně bys tak mohl vystavit případné svědky akutnímu nebezpečí," pravil Richardson mírně. „Ti syčáci už ti jasně ukázali, že se nezastaví před ničím a odstraní každého, kdo se jim postaví do cesty."

Skutečně bys jim přistrčil do rány někoho dalšího, Kane?"

Kane neodpověděl, ale skálopevně odhodlání mu z obličeje nezmizelo. „Chci vidět Dinah," trval dál na svém.

„To není dobrý nápad."

„Chci ji vidět."

„Kane..."

„Tak vezmeš mě tam, nebo mám zavolat tvému nadřízenému?"

Richardson pohlédl na Bishopa, ale jak se zdálo, agent neměl v úmyslu Kaneovi jeho záměr vyvracet. Detektiv opět nešťastně vzdychl.

„Dobrá, dobrá, tak tě tam vezmu. Popadni sako a vyrazíme hned, než se nám na prahu utáboří média."

Kane vypochoval z místnosti.

Richardson se obrátil k Bishopovi. „Hodně jste mi pomohl."

„Musí ji vidět."

„Bishope, máte vůbec představu, jak vypadá?"

Agent přikývl, na tváři zachmuřený výraz. „Jo, to si pište, že mám. Jenže on ji musí naposledy vidět."

„Krucí. Hele, zavolejte do márnice a vyříd'te Connersovi, že jsme na cestě. Řekněte mu, ať - ať udělá, co je v jeho silách, aby vypadala co nejlíp."

Faith je poslouchala jako v mráкотách, přesto se však nedokázala vystříhat představ zohaveného těla, jež kdysi patřilo její kamarádce. Z hrudi se jí vydral bolestný sten. Zavřela oči.

Chvilí to vypadalo, že se Richardson začne překotně omlouvat, ale pak jen bezmocně rozhodil ruce a pospíchal za Kanem k vchodovým dveřím.

Ten se ani nepřišel rozloučit.

Když za oběma muži zapadly dveře a ticho v obývacím pokoji se protáhlo na několik minut, ozvala se Faith: „Proč jste ho nezastavil? Mohl byste, kdybyste chtěl. Proč jste to neudělal?"

Rysy v Bishopově tváři ztuhly, dlouhá jizva táhnoucí se po líci zbělela a propůjčila mu tak hrozivý výraz. „Slyšela jste. Musí ji vidět."

„Proč? Proč v sobě musí navěky nosit ten hrůzostrašný obraz?"

„Protože dokud ji na vlastní oči nespátří ležet potlučenou a bez života na pitevním stole, neuvěří, že je doopravdy mrtvá," odvětil Bishop. Byla to tvrdá slova, pronášel je však s neobyčejným citem. „Prvním stadiem zármutku je vždy popření. Dokud se přes něj nedostane, nemůže jít dál."

Tomu Faith částečně rozuměla, přesto však toužila Kanea nějak ochránit. Přikývla proto a přinutila se myslet na něco jiného. „Byl jste někde poblíž, když vám Richardson volal? Netušila jsem, že jste zpátky v Atlantě."

„Taky jsem nebyl. Přiletěl jsem z Tennessee."

Když nenabídl Faith další vysvětlení, prohodila: „Nejspíš jste nasedl to toho nejrychlejšího letadla.“

„Jo, letělo celkem rychle.“

Faith to vzdala. „Podívejte se, já... Potřebuju jet do Haven House. Dinah tam znaly. Neměly by se dovědět, že odešla, z poledních zpráv. Jenže jsem Kaneovi slíbila, že bez doprovodu nikam nepůjdu, zejména po tom střelení ne. Time, nedoprovodil byste...“

„Samozřejmě,“ přichvátal soukromý detektiv s odpovědí.

Pohlédla na Bishopa. „Až se Kane vrátí... Neměl by tu zůstat sám. Chápete?“

„Osamělejší už být nemůže,“ odvětil mrazivě Bishop.

Po zprávě o úmrtí Dinah, Katie, na rozdíl od dospělých, neplakala. Místo toho se nezvykle vážné dítě odebralo zpět k pianu a začalo se prokousávat jednou ze skladeb, kterou jí Faith přinesla.

„Bude v pořádku?“ otázala se Faith Karen.

„Já nevím,“ vzdychla unaveně ředitelka. „Už předtím na tom nebyla zrovna nejlépe. Zvlášť poté, co viděla toho mizeru, co si říká tatínek, jak ztloukl její matku baseballovou pálkou. Je to šílenec. Napadal Andreu dokonce na veřejných místech, v nákupních střediscích a jinde, takže nakonec skončil pod zámek, ale Katie je od té doby zakřiknutá.“ Karen se zamračila. „Tenkrát v neděli si s tebou povídala víc jak za poslední měsíce s kýmkoliv jiným.“

Faith zamýšlela zdržet se v útulku jen tak dlouho, dokud se zdejší obyvatelky nepřenesou přes šok způsobený nenadálou smrtí Dinah. Chtěla se co nejdříve vrátit zpět ke Kaneovi a být mu nablízku, kdyby ji potřeboval. Teď však jí dělala starosti hlavně Katie. Nechtěla odjet dřív, dokud se nepřesvědčí, že je malá skutečně v pořádku.

„Čau, kočko.“ Usadila se na stoličku vedle Katie. „Líbí se ti ta hudba?“

Katie přikývla a posmutněle k Faith vzhledla. „Nezapomněla jsi. Děkuju ti.“

„Jak bych mohla zapomenout?“ Faith zaváhala. „Myslela jsem, že by sis třeba chtěla promluvit o Dinah.“

„Proč? Umřela. Říkala to.“

Faith se nedala ošálit navenek drsně pronesenými slovy. Neušlo jí, kterak se holčičce chvěje spodní ret. „I když lidé zemřou,“ prohlásila Faith obezřetně, „v nás mohou žít dál. Tím, že na ně vzpomínáme. Povídáme si o nich. Chtěla jsem jen, abys věděla, že je to tak správné. Můžeš si promluvit s Karen. Nebo se mnou.“

Katie pohlédla na klávesnici a přehrála několik tónů z „Krásného snílka“. „Smím se tě na něco zeptat?“ otázala se po chvíli.

„Jasně že smíš, kočko.“

„Můžeš - můžeš si ještě s Dinah povídat? V hlavě, víš. Tak jak jste spolu kdysi rozmlouvaly?“

Děti nelžou.

Ach bože, umím to ještě? Dokážu s ní komunikovat?

„Ne,“ prohlásila Faith nakonec. „Takhle už to nejde.“ Je to pravda, že? Úplně všechno se přece změnilo. Nic není takové, jako kdysi bývávalo.

„Jen mě to tak napadlo,“ zamumlala Katie.

„Chtěla bys snad Dinah něco vzkázat?“ napadlo znenadání Faith. „Nebo by ses jí chtěla na něco zeptat?“

„Ne. Kromě...“

„Kromě čeho?“

„Ale ničeho. Ráda bych teď cvičila.“

Faith viděla, jak se před ní holčička uzavírá do sebe. Zazmítala s ní frustrace a rozladění. Ale instinkt jí radil netlačit na pilu. Slíbila tedy Katie, že za ní zase přijde, a potichu se vytratila.

„Dohlédnu na ni,“ ujistila ji Karen o několik minut později, když se loučily v hale. „Pravděpodobně jen potřebuje trochu času. A matku, až ji pustí z nemocnice, samozřejmě.“

„Jo, tak to bude.“ Faith napsala ředitelce číslo do Kaneova bytu. „Zavolejte mi, kdyby něco. Kdybych zkrátka mohla s něčím pomoci.“

„Jistě. Přestaň si s tím lámat hlavu, Faith.“

To se snáze řekne, než udělá, pomyslela si Faith. O moc snáz.

„No jasně, odchytili ho, jen co vyšel z márnice,“ vyprskl divoce Bishop, usazený před televizní obrazovkou.

Přesně jako předtím. Strkali mu mikrofony před obličej, pokřikovali na něho dotazy, ale mladý muž tentokrát vypadal, že sotva vnímá, co se okolo něho děje.

Až do chvíle, kdy jednoho z reportérů napadlo přeptat se, jak se cítí ve chvíli, kdy se dozvěděl, že byla jeho snoubenka brutálně zavražděna.

Kane vrhl na novináře tak nevěřící pohled, že ostatní okamžitě ztichli. Kane promluvil mrazivým hlasem, pečlivě odsekával slova.

„Slíbil jsem milion dolarů tomu, kdo mi poskytne informaci, která mě dovede k živé a zdravé Dinah. Teď nabízím stejné peníze osobě nebo osobám, s jejichž pomocí vypátrám její vrahy.“

„A je to tady,“ pravil Bishop měkce.

„Copak ho Richardson nedokázal zastavit?“

„Jak je vidět, tak ne.“

Inspektor něco naléhavě šeptal Kaneovi do ucha, ale ten ho naprosto ignoroval. Kane výzvu zopakoval. Slova mu odpadávala od úst jako kostky ledu. A teprve poté když si byl jist, že si každý z reportérů stačil zapsat jeho prohlášení, anebo si je nahrát, dovolil Richardsonovi, aby jej

dostrkal do auta.

Když televizní reportéři začali bez dechu divákům líčit strašlivé souvislosti spojené s objevením těla oběti, vypnul Bishop přístroj a zadíval se na Faith. „A jsme tam, kde jsme byli.“

„Co si myslíte, že se stane teď?“

„Vypukne vřava. Každý chytrák ve městě si začne hrát na detektiva s cílem vyřešit vraždu.“

„Nemůže to být k něčemu dobré? Myslím tím, že když se tolik lidí pustí do pátrání...“

„Tak jen zkalí vodu. Richardson nepřeháněl, když Kanea varoval, že může bezděčně někoho vystavit nebezpečí.“

„Kane teď není schopen rozumně uvažovat.“

„Ne. Později toho bude zatraceně litovat. Ale v současné době...“

„Je už na malér zaděláno?“

„Obávám se, že ano. Nejhorší ze všeho je skutečnost, že mohl ty, kdo zabili Dinah, vystrašit a donutit je tak podniknout akce, do nichž by se jinak možná nepustili.“

„Nepůjdou teď po Kaneovi?“

„Pravděpodobně ne. Upírá se k němu pozornost mnoha lidí, a to nemohou potřebovat.“ Bishop si ji měřil klidným pohledem. „Ale docela dobře mohou jít po vás. Když Dinah odešla, můžete být tím klíčem, který potřebují, vy, Faith.“

„Klíčem, který neví, kam patří.“

„Kdybych já byl na jejich místě,“ dumal Bishop, „a měl za zády město plné lidí, kteří lační po odhalení mé totožnosti s vyhlídkou na milion dolarů vypsáných na mou hlavu, tak bych rozhodně na žádnou ztrátu paměti nespolehal.“

„Ne,“ připustila Faith zdráhavě. „Já také ne.“

Faith věděla, že se tomu období říká hodina duchů. Tři hodiny ráno. Čas, kdy svět obklopí ticho a tma. Nikdy se člověk necítí opuštěněji než ve chvíli, kdy naslouchá pouze bušení svého srdce. Nebo „Měsíční sonátě“.

Kane přehrával skladbu tak tiše, že by ji neprobudil, ani kdyby spala. Jenže nespala. Už hodiny ležela natažená v jeho posteli a zírala na strop. Krátce po půlnoci začal hrát.

Měkké tóny se vloudily do Faithiny hlavy a duněly zde jako ozvěna vzbouřených emocí. Umělecké ztvárnění citů, jež se obejde beze slov. Začalo ji bolet srdce.

Pomyslela si, že Kane hudbou vyjadřuje hloubku svého žalu, nenaplněné touhy, kterou není schopen vyjavit jiným způsobem.

Vrátil se do bytu tak odtažitý, tak dokonale vyvedený z míry, že s ním nebylo možné komunikovat. Ani se ho dotknout. I kdyby se Faith o

to pokusila.

Jenže se neodvážila.

Choval se k ní zdvořile, lhostejně. Třeba mu je naprosto cizí. Osoba, kterou sice strpí ve svém příbytku a soukromí, ale jen ze slušnosti. Nic víc. Už víckrát přece měla pocit, že ji nevnímá, ani když civí přímo na ni.

A teď, v hodině duchů, si Faith hová v jeho lůžku, jež jí milostivě přepustil, poslouchá, jak hraje na piano, a je zdrcená emocemi tak, že se jí chce plakat.

Překulila se na břicho a zoufale si tiskla na uši polštář. Tóny se jí však zdusit nepodařilo. Ač tlumené, stále se jí draly do uší a drásaly jí nitro. Nechtěla je poslouchat. Nechtěla být svědkem Kaneova zármutku a bolesti.

Zajímalo by ji, zda si Dinah vůbec uvědomovala, jaké má štěstí.

Radovala se z Kaneovy lásky, anebo pro ni představovala pouze tíživé břemeno, jelikož věděla, že je nečeká společná budoucnost? Všechny ty scény a vize, jichž byla Faith nedobrovolným svědkem, byly hravé a sexy, naplněné vzájemnou důvěrností, ale byla tam také láska? Nevěděla. Nemohla vědět.

Ani se nemohla zeptat. Rozhodně ne teď...

Z pláže vyzařoval, tak jako vždy, klid a mír. Pro bolavou duši úplně pohlazení. Vlny si broukaly vlastní melodii. Alespoň Dinah se domnívala, že lidem s hudebním sluchem to tak musí připadat. Rytmické převalování vln jako bušení srdce. Příjemný zvuk.

Pod bosými chodidly cítila teplý písek. Nejprve jen vlhký, ale když se přes něj přelila vlna, tak mokrá. Kráčela stále kupředu.

Spatřila před sebou muže. Rozpoznala důvěrně známou postavu a usmála se. Kdyby jen trochu přidala, mohla by ho dohonit.

Ale ať přendávala nohy seberyhleji, vzdálenost mezi nimi se nezkracovala. Dala se do běhu. Srdce jí bušilo, nemohla popadnout dech. Dostihnout jej však nedokázala. Stále jí unikal.

Stejně se ho nedokážu dotknout.

Nakonec se zastavila a lapala po dechu. Vtom si zmateně uvědomila, že pláž zmizela. Stále ještě jí znělo v uších rytmičné, konejšivé ševlení vln, ale nyní stojí na staveništi, kde ze země vyrůstá Kaneova roze-stavěná budova.

Jenže něco není v pořádku.

Došla k zadní části ocelové kostry a zamračila se, protože z této strany byly již kanceláře dostavěny. Od okenních skel se odráželo slunce. To je zvláštní, pomyslela si. Pouze půlka budovy. Proč by Kane dostavěl věžák pouze z poloviny?

„Musí mít nějaký důvod,“ pronesla nahlas.

Sotva to dořekla, ocitla se ve svém bytě. Zvědavě procházela

místnostmi, prohlížela si důvěrně známé věci a pokoušela se je osahat prsty. Všechno však bylo podivně nehmotné. Opět ničemu nerozuměla.

„Umřela jsi," řekla jí Faith.

„ebud' směšná."

„Umřela."

Dinah zavrtěla hlavou a dál obhlížela byt. Tentokrát něco hledala. Na tváři měla umíněný výraz. „Najdu to a zase bude všechno v pořádku," pronesla odhodlaně.

„Jenže jsi mrtvá," trvala na svém sklíčeně Faith. "Na všechno je pozdě, protože jsi mezitím zemřela."

„Jakmile to najdu, tak už mrtvá nebudu," namítla uvážlivě Dinah.

„Jak to víš?"

„Prostě to vím, a basta. Co tady děláš?"

„Hledala jsem tě," vysvětlovala Faith a šla Dinah těsně v patách.

„Pořád a pořád jsem to zkoušela. Jenže byla tam tma a jediné, co jsem slyšela, bylo šumění vody."

„Tak už jsi mě našla."

„To ano, ale nejspíš proto, že jsi mezitím umřela"

„Stále stejná písnička," zabručela Dinah a zavrtěla hlavou.

„Promiň, ale je to tak. Mimochodem, co pořád hledáš?"

„MacGuffina. Myslím, že někdo tomu tak říká."

„Právě toho se snažíme celou tu dobu vypátrat."

„Ano, já vím. Jenže čenicháte na špatném místě."

„Tak mi pověz, kam se máme podívat."

Dinah si unaveně povzdechla. „Kdybych to udělala, tak by honba za pokladem skončila. Zkazila bych hru, nemyslíš?"

„Mám za to, že ne. Ale..."

Právě stály v ložnici. Náhle se Dinah prudce otočila k přítelkyni. „Musíš se probudit, Faith."

„Ale já si chci s tebou povídat."

„Poslechni mě. Musíš se vzbudit."

„Ale..."

„Faith, někdo se k tobě snaží dostat oknem..."

JEDENÁCT

Faith otevřela oči a okamžitě byla úplně vzhůru. Hudba v obývacím pokoji dávno utichla. Za chvíli začne svítat. Byt byl naplněn nezvykle zlověstným tichem.

Ne tak docela. Ano, je tu ticho, ale ne tak docela.

Něco škrábe na jednu z okenních tabulek v ložnici.

Spíš někdo.

Faith si uvědomovala, jak divoce jí tlučí srdce. Zvolna obrátila hlavu na polštáři a zahleděla se přes celou místnost. Od světlé vymalovaných stěn se odrážel tmavý obdélník okna, ale díky zataženým závěsům nebylo vidět víc.

Jsme v pátém patře a za tímto oknem není balkon.

Náhle se zvenku ozvalo tlumené cinknutí. V okamžiku tak byl konec úvahám, jak se mohl vetřelec za oknem octnout.

Zjevně tam někdo je a nedá se předpokládat, že přišel na přátelskou návštěvu.

Faith odhodila pokrývku a tiše vyklouzla z postele. Opatrně se plížila pokojem, nespouštěla přitom z okna zrak. Děsila ji představa, že se závěsy najednou prudce rozhrnou a chňapne po ní ruka v černé rukavici. Neslyšně otevřela dveře a vplížila se na chodbu. Nechala je za sebou pootevřené. Teprve teď se dívala, kam šlape, a pospíchala do obývacího pokoje.

V místnosti panovala tma, kterou narušoval jen nizoučký plamínek v krbu. Ale Kane dosud nespál. Seděl shrbený v křesle, nevidoucí oči upřené do plamenů. Faith ho musela dvakrát oslovit, než se konečně pohnul a podíval se směrem k ní.

„Co se děje?“ zeptal se nesnesitelně zdvořilým tónem. Nezdálo se, že by ho udivilo, že tu dívka jen tak stojí, roztřesená, oblečená pouze v jasně zelené noční košili.

„Kane...”

„Měla by ses vrátit do postele. Je pozdě.”

Ohlédla se přes rameno do chodby vedoucí k ložnici. Náhle nedokázala pochopit, proč raději nezaklepala na dveře, za kterými spí Bishop. Agent u sebe jistě nosí zbraň. Kromě toho neprochází soukromým peklem, nestravuje ho šíravý zármutek, jenž ostatním nedovoluje se k pozůstalému přiblížit. Faith ztišila hlas. „Někdo se ke mně snaží vlézt oknem.”

Přišlo jí podivné, že dokáže mluvit tak klidně, když každá buňka v jejím těle křičí na poplach.

„Něco se ti zdálo,” odpověděl Kane.

Máš pravdu. Ale o tom mu Faith rozhodně vyprávět nechtěla. „Kane, někdo se dobývá dovnitř. Přísahám, tohle není sen. Nevymyslela jsem si to. Někdo je venku za oknem a zkouší se dostat dovnitř. Slyšela jsem ho.”

Kane vstal a nevzrušeně se šoural do chodby. Ať už vědomě, nebo ne, držel se od Faith tak daleko, jak nejdál to jen šlo. Faith konejšila sebe samu, že na tom vlastně nezáleží. Rozhodně ne teď. Ne do té doby, než o všem popřemýšlí.

„Buď opatrný,” naléhala.

Zastavil se. Pohlédl na ni vyhaslýma očima. „Nikdo tam není, Faith. Zepředu i zezadu tenhle barák hlídají dva strážníci. Kromě toho jsme v pátém patře.“

Uminěně trvala na svém. „Někdo tam je. Dávej si pozor, prosím.“ Tentokrát šeptem nemluvila, dokonce schválně zvýšila hlas. Doufala, že třeba vzbudí Bishopa, anebo vyplaší neznámého narušitele, který by již touhle dobou mohl mít hlavu v místnosti. Vůbec jí nezáleželo na tom, zda neznámého vetřelce chytí, anebo ne, jediné, o co jí šlo, bylo, aby Kane agresorovi nevletěl přímo do rány.

Ten zavrtěl hlavou a vkročil do chodby.

Exploze byla tak silná, že jím mrštila zpátky do obývacího pokoje. Přistál téměř u Faithiných nohou.

„Téhle bombě můžeme připsat k dobru jen to, že zdemolovala hlavně ložnici.“ Detektiv Nolan, příslušník jednotky zabývající se pumovými útoky, pak pokračoval v popisu výbuchu. „Nedošlo k rozsáhlému požáru a ani škody nejsou velké. Vlastně i když to odfouklo dveře z chodby skoro až do obýváku, ty od komory zůstaly fakticky neporušené. Akorát na svoji postel už můžete jenom vzpomínat.“

Richardson, jenž přijel společně s Nolanem, nečekal, až se Kane rozhoupe něco říct. „To znamená, že šlo o cílenou explozi, co?“ Navzdory časné ranní hodině se mu oči jasně třpytily a pouze barevný lem pyžama, jenž mu vyčuhoval dole z nohavic, prozrazoval, že ho Kaneův telefonát vytáhl z postele.

Faith z nějakého důvodu udivilo, že detektiv spí v pyžamu.

„No, to bych řekl,“ odpověděl Nolan. „Mám za to, že útočník počítal s tím, že oběť bude touhle dobou spát, a proto mířil na postel.“

„Proč?“ dožadoval se Richardson vysvětlení. „Nebylo by jistější zlikvidovat celý pokoj?“

„Možná, ale pokud se pan MacGregor se slečnou Parkerovou nemýlí v odhadu doby, jež uplynula mezi vniknutím pachatele a výbuchem...“

„Nemohlo to trvat víc jak minutu nebo dvě,“ stála si za svým Faith. „Když jsem vyklouzla z ložnice, tak okno ještě otevřené neměl. A pokud ano, tak jen nepatrně.“

Nolan přikývl. „V tom případě bych řekl, že útočník musel řešit dva zásadní problémy. Tak zaprvé, dostat výbušninu na místo. Musel postupovat tiše, aby oběť nevzbudil a neutekla mu dřív, než stačí pekelný stroj bouchnout, a zadruhé, vyšplhat po laně na střechu předtím, než bomba exploduje, aby mu náhodou neustřelila zadek.“

„Určitě se sem dostal ze střechy?“ ozval se Bishop.

Odpověděl mu Richardson. „Jeden z mých lidí našel nahoře stopy po laně. Vypadá to, že bylo uvázáno na jedné z trubek. Kromě toho jsme na jednom zrezlém šroubu zajistili stopy krve. Řekl bych, že se o něj ten

chlapík poškrábal anebo pořezal, když se pokoušel co nejrychleji odvázat provaz. Dveře na střechu byly otevřené. Snadno se dostal tam a zpátky po požárním schodišti."

Bishop přikývl.

Nolan shrnul svá zjištění. „Podle nalezených stop se jednalo o jednoduchý výbušný systém s obyčejnou krátkou zápalnou šňůrou. Menší výbušnině dal pachatel nejspíš přednost proto, že i v případě, kdyby explodovala předčasně - jak se u podomácku vyrobených bomb často stává - by měl dost času vyškrábat se na střechu. U velké trhaviny by takovou šanci neměl. V tom případě by stačilo málo a vlastnoručně vyrobená hračka by si ho vzala s sebou."

„Amatérský pyrotechnik," zavrčel Bishop. Nolan opět přikývl, tentokrát nadšeně. „Vsadil bych se, že jo. Žádný časový spínač, nic, co teď letí. Odhadoval bych to na kousek dynamitu a nějakou plechovku, která by udržela výbušninu pohromadě. Musím přiznat, že modus operandi neodpovídá žádnému pyromanovi či víkendovému atentátníkovi, co známe."

A poněvadž šlo o velice primitivní zařízení, pochybuju, že nás jeho pozůstatky někam dovedou. Možná budeme mít štěstí a narazíme na nějaký otisk prstu..."

„Měl rukavice," zamumlala Faith. Richardson se k ní okamžitě obrátil. „Domníval jsem se, že jste ho neviděla."

„Neviděla. Ve skutečnosti ne. Chci tím říct..." Vyhnula se dychtivému pohledu detektiva Nolana a zadívala se Richardsonovi do očí. Nervózně trhla rameny. „Však víte." Zájem okamžitě pohasl.

„Aha. Další z vašich snů?"

„Něco takového. Myslím, že pracoval v rukavicích. Černých rukavicích. Celý byl v černém."

„Většinou se tak oblékají," prohodil zkušeně Nolan. „Myslím tím v noci. Nejsou pak tolik nápadní."

„Kdy budete vědět jistě, jestli toho syčáka nemáte náhodou v evidenci?"

„Nejspíš odpoledne. Teď se nic moc neděje, tak dáme případu prioritu."

„Díky." Jakmile Nolan odešel, zahleděl se Richardson na Kanea. „Úžasný nápad, ta tvoje odměna," odsekával kysele.

Kane mu vrátil upřený pohled, ale neřekl nic. Od chvíle, kdy přijeli hasiči a policie, skoro nepromluvil. Už předtím sotva utrousil slovo. Když se po výbuchu zvedl ze země, zeptal se Faith, zda je v pořádku, přesvědčil se, že se ani Bishopovi nic nestalo, a pak zavolal policii. Pohyboval se mechanicky jako robot, bez viditelných emocí.

„Já jsem tím cílem přece být nemohla, co myslíte?" vyptávala se znepokojeně Faith. „Nezaútočili by na mě tak rychle. Mimoto, jak mohl

pachatel vědět, ve které ložnici spím?"

„Možná to nevěděl," dumal Richardson. „Třeba chtěl odstranit Kanea - a s ním i hrozbu, kterou představuje vypsaná odměna. Pochybuju, že by ji pozůstalí byli ochotni vyplatit."

Takové vysvětlení Faith nenapadlo. Hleděla na Kanea. Dál seděl bez hnutí, úplně tiše, jen těžce polykal. Náhle ji roztřásla zima. Už před příjezdem policie jí Kane nabídl deku. Přitáhla si ji tedy těsněji kolem ramen.

„V každém případě by mě zajímalo," podotkl Bishop, „kde se flákala naše draze zaplacená ostraha."

„Ve sférách bezvědomí. Žádný z nich si prý nic nepamatuje. Najednou svět kolem nich zčernal a konec. Co se týče nočního vrátného, tak ten byl ve své kukani a s nožkami nahoře civěl na televizní reklamy. Máme smůlu."

„Takže máme co do činění s celkem schopným chlapíkem," ozval se Kane. „Dokáže sejmut dva vycvičené strážné, aniž by způsobil poplach, bez potíží se spustí ze střechy a zase vyšplhá vzhůru, dokáže otevřít elektronicky zabezpečené okno, aniž se spustí alarm. Přesto však než by na oběť vytáhl zbraň, anebo vyrukoval s nějakou dokonalou technologií, prohodí oknem obyčejnou bombu v plechovce. Dává vám to smysl?"

Faith jeho úvaha udivila. Netušila, že Kane nejenom vnímá, co se kolem něho děje, ale ještě je schopen o události logicky uvažovat.

„Nedává to smysl o nic víc než zbytek tohoto případu," připustil Richardson. „Podle mého názoru náš hlavní problém tkví v tom, že netušíme, kam soustředit pozornost. Kápla snad Dinah na nějakou levotu a tohle je její důsledek? Šláply snad s Faith někomu na kuří oko, když byly zahrnány do úzkých? Když se Faith přestěhovala do Atlanty, nepřivezla si náhodou své problémy s sebou? Která z těchto hypotéz to je?"

„Možná všechny tři," odbroukl Kane.

„A doprdele." Richardson si neulevil překvapením, spíš únavou a pocitem bezmoci, které ho pomalu, ale jistě zmáhaly. Pak zavrtěl hlavou. „Abych o tomhle mohl přemýšlet, musím spát déle než čtyři hodiny. A mezitím - máš v plánu tu zůstat, Kane? Já vím, až na jednu pošramocenou ložnici tu vlastně k ničemu nedošlo, ale..."

„Podle mě je teď tenhle byt pro nás pravděpodobně to nejbezpečnější místo," odvětil klidně Kane. „Zejména pokud nechám posílit ochranku - tentokrát o muže se psy. Budou hlídkovat kolem celé budovy a jistě je nikdo nepřehlédne. A taky se poohlédnu po solidní firmě, která by dokázala vychytat všechny mouchy elektronického alarmu. Pokud nám nezbude nic jiného, než žít do okamžiku, kdy dostaneme ty, co zabili Dinah, v pevnosti, budeme tak žít."

Faith se na přítele zadívala, ale mlčela.

Richardson neměl z Kaneova prohlášení očividně žádnou radost, ale nedohadoval se s ním. „Nechám v okolí posílit policejní hlídky. Ani starosta, ani můj šéf bomby zrovna dvakrát v lásce nemají. Ale po vás všech chci, abyste si dávali pozor. Zatraceně pozor. Pokud šel atentátník po Kaneovi s cílem zlikvidovat tak nárokování vypsané odměny, zřejmě teď zpanikaří. Bude ho chtít rychle odstranit z cesty a všechny skrupule půjdou stranou. A pokud mu šlo o Faith a zjistí, že mu unikla, bude ještě zoufalejší.“

„Budeme opatrní,“ slíbil mu Kane.

Nikdo v místnosti nevěřil, že to myslí vážně.

„Krucí,“ ulevil si znovu Richardson. Tentokrát to vyznělo nešťastně.

Ozvalo se zvonění Bishopova mobilního telefonu. Agent se proto odebral do svého pokoje.

„Měl bych nechat ložnici zapečetit, ale neudělám to,“ bručel Richardson. „Ale důrazně vás žádám, abyste tam vcházeli co možná nejméně. Hasiči zakryli díru ve zdi plastikovým krytem, takže vám tam nebude foukat. Podlaha by také měla být v pořádku, ale přesto vám nedoporučuju, abyste tam vodili návštěvy, Kane.“

„Ne. Nebudeme.“

Richardson na přítele znepokojeně pohlédl. Vypadalo to, že mu chce ještě něco říct, ale nakonec jen zaklel. „Krucifix. Musím jít. Brnkni mi, kdyby se něco dělo -a když povídám něco, tak myslím cokoliv. Rozumíš?“

Kane přikývl.

Když detektiv odešel, pronesl Kane škrobeným tónem: „Měli bychom se podívat, co se dá zachránit z našeho ošacení. Vestavěná skříň výbuch vydržela a prádelník nejspíš také. Některé kousky budeme muset asi odnést od čistírny, ale protože uvnitř skoro nehořelo, nemusíme se obávat, že je zbytek načichlý kouřem.“

Faith se ani trochu netěšila na návrat do zčernalého pozůstatku toho, co bylo kdysi útulnou ložnicí, přesto se donutila ke klidu. „Ujmu se toho, jestli chceš. Všechno prohlédnu a rozhodnu, co je zapotřebí nechat přeprat a co můžeme nosit hned.“

„Děkuji ti.“

Zajímalo by ji, jak dlouho ještě tuto neosobní formálnost snese.

Bishop se k nim opět připojil. Obrátili k němu hlavy. Mračil se. Jelikož byl jeho obličej většinou prost jakýchkoliv emocí, vypadal teď hrozivě. Zlověstný dojem navíc umocňovala dlouhá jizva, táhnoucí se mu po tváři. Rozhodně šlo o špatné znamení.

„Co se děje?“ otázal se Kane.

„Jako obvykle,“ odvětil přítel stručně. „Zpátky do Quantika.“

„Zase trhlina v případě?“

„Spíš pořádná díra.“

„Tak jed'. A hodně štěstí." „Nerad tě opouštím, Kane - zvlášť po všech těch událostech." „Budeme v pořádku. Na každém rohu bude stát někdo z ochranky, tak se o nás neboj. Tady nám nic nehrozí. Nic se nám nestane." „Poslouchej Richardsona. Nedělej ze sebe ještě přitažlivější terč, než už se ti povedlo." „Zapsal jsem si to za uši. A teď padej balit, Noahu." Na okamžik se zdálo, že chce agent ještě něco dodat, ale pak jen potřásl hlavou a šel si připravit zavazadlo. Když znovu osaměli, Faith se zhluboka nadechla a prohlásila: „Takže není neomylný. Už jsem si myslela, že ano." „Nechápu, co tím chceš naznačit." „Jistěže chápeš. Ale pokud to chceš mermomocí slyšet na plnou pusku, tak - tak tentokrát Bishopův slavný detektor na žvásky totálně selhal. Anebo to funguje, jen když se někoho dotýká? V každém případě ti parádně nalítl." „Ty ale ne." „Ne. Já ne. Myslím, že v žádném případě nemáš v úmyslu tu sedět na zadku obklopený početnou ochrankou, zatímco ostatní pátrají po odpovědích na všechny ty záhady. Vzal sis do hlavy, že toho, kdo zavraždil Dinah, za každou cenu najdeš. I kdyby ti při tom měly hvízdát kulky kolem uší." „Budeš tu v bezpečí," prohlásil Kane nepřítomným hlasem. „Slibuju. Už žádné bomby, žádní vetřelci. Přestěhuj si věci do druhé ložnice a zůstaň tam, dokud nedáme poškozený pokoj znovu do pořádku. Nikdo ti neublíží, Faith." Tak na to už je pozdě. Ale nahlas řekla: „Takže předpokládáš, že budu čekat hezky ve vatičce, zatímco se za únosci poženáš sám? Něco takového se nikdy nestane, Kane." „Ne?" „Ne." Zavrtěl hlavou. „Nepokoušej se se mnou na tohle téma přít, Faith. Máš to předem prohrané." Ostře se nadechla. „Možná nemám v hlavě nic jiného než pár stínů, možná se mi třesou nohy, a když na mě někdo vybafne, snadno se leknu - ale mám stejné právo jako ty pátrat po lidech, kteří mi zničili život." Vstala, přitáhla si deku ještě blíže k tělu a dodala: „Půjdu se převléct a při té příležitosti se podívám, co se dá v ložnici ještě zachránit." Na chodbě se minula s Bishopem. Kane zaslechl, jak mu popřála prostě „sbohem". Agent vešel do obývacího pokoje s kufříkem v ruce. „Vždycky zapomenu, jak rychle máš sbaleno," poznamenal Kane. „To víš, léta zkušeností. Zavolať jsem si taxík, takže bych měl za

chvíli vyrazit. Budu v kontaktu s Richardsonem, takže bych měl s vyšetřováním udržet krok. Ale i kdybych se v Quantiku, anebo bůhví kde, nakonec zasekl déle, než očekávám, na pohřeb nebo zádušní mši určitě přiletím."

Kane nechtěl na něco takového vůbec myslet. „Dám ti vědět, kdy to bude."

„Dobrá." Pak Bishop nezvykle znervózněle vyhrkl: „Neodjel bych, kdybych opravdu nemusel. Doufám, že to víš."

„Já vím. Uvědomuju si, co už tě to stálo úsilí. Možná tentokrát..."

„Snad. A možná je to jen další slepá ulička." Krátce se zasmál.

S vědomím vlastních neúspěchů Kane bryskně prohlásil: „Nevzdávej to. Jen hledej dál, Noahu."

„Jsem nelítostný, chladnokrevný drsňák od federálů, pamatuješ? Využiju cokoliv a kohokoliv, jen když dosáhnu svého cíle."

Kane mlčel. „I po tolika letech tě to pořád trápí?" otázal se po chvíli. „Tenkrát jsi mi řekl, že byla tak příšerně rozčilená, že by vyrazila cokoliv. Ty jsi byl nejbližší, takže padla vina na tebe."

„Zasloužím si nést plnou zodpovědnost."

„Dělals jen svoji práci."

„Ne." Bishop na Kanea zpřímá pohlédl a v očích mu tvrdě zajiskřilo. „Zašel jsem mnohem dál."

„Pokoušel ses zastavit vraha."

„Jenže jsem mu dovolil znovu zabítet."

„Dovolil? Noahu..."

„Nevadí. Je to minulost. Mrtvá a pohřbená. Ani nevím, proč to sem, kčertu, tahám. Právě teď bych si měl spíš lámat hlavu přítomností." Bishop zaváhal. Nechtělo se mu plést do cizích věcí, ale zkrátka nemohl jinak. „Můžeš mi říct, že mi do toho nic není, ale musel bych být slepý a naprosto omezený, abych si nevšíml, jak je to s tebou a Faith. Neušlo mi to."

„Nechápu, co tím myslíš." Kane si uvědomil, že takhle už ji jednou zapřel. Napadlo ho, zda nemá vše, co k ní cítí, náhodou napsané na čele neonovými písmeny. „A máš pravdu. Není to tvoje věc."

Bishopa však neodradil o nic víc jako předtím Faith. „Dostala se ti pod kůži - a ty se proto zlobíš, jelikož ti připadá, že tím zrazuješ Dinah."

„Nevíš, co žvaníš."

Bishop se usmál. „Myslíš? Možná jsem občas vedle, ale v tomhle určitě ne. Říkám ti jen, že nemá cenu trestat sebe nebo Faith za to, co k sobě cítíte. Obzvlášť ne teď. Jsem přesvědčený o tom, že Dinah by rozhodně nepovažovala za zradu, že přítelkyně, které se snažila ze všech sil pomoci, nakonec zakotvila ve tvém životě."

„Tak to není."

„Že ne?"

„Ne. Nic k ní necítím. Rozhodně nic takového, co máš na mysli ty. Je jen... prostřednicí, která mi pomáhá zjistit, kdo zavraždil Dinah. Nic víc.“

„Když tě šíří pocit viny, je to peklo, co?“ vyjel po něm zoufale Bishop.

„Nevíš, co plácáš, Noahu.“

„Jistě by sis to rád myslel.“

„Vykašli se na to, jo? Prostě - to nech být.“ Kane rozhodně neměl v úmyslu choulostivé téma rozebírat. Nechtěl na to ani pomyslet. A hlavně ani trochu nestál o to, aby se na něho Noah Bishop zaměřil svým šestým smyslem.

„Nejde to, Kane. Je mi proti srsti jen tak odkráčēt a nechat přítele, aby sám sebe trestal za to, že je taky jenom člověk. Přesně tak to je. Víš to moc dobře. Jsi jenom člověk a Dinah odešla. Odešla už před několika týdny, a kdybys dokázal být sám k sobě upřímný, přiznal by sis, že někde hluboko uvnitř jsi věděl, že se už nikdy nevrátí.“

„Můžeš už konečně držet hubu?“

„Je to pravda a ty to víš. Dávno ses Dinah vzdal, i když stále namlouváš sám sobě, že tomu tak není. Ale je to tak. Odešla. A i když jsi ji všude hledal, dostala se ti pod kůži jiná žena.“

V Kaneovi vřel vztek. Přestával se ovládat. Než si stačil uvědomit, co dělá, najednou stál, ruce zaťaté v pěst. S takovou chutí by kamarádovi jednu vrazil, až se mu bolestivě sevřely útroby. „Co se to s tebou, ksakru, stalo? Kristepane, Noahu! Dinah ještě ani nevychladla! Leží na pitevním stole v márnici, zbitá a zmučená tak, že jsem v ní skoro nepoznával ženu, kterou jsem kdysi miloval. Poslední dny svého života strávila v ukrutných mukách. Umírala. Takové peklo si nedokážu ani představit. A když s ní ti hajzlové skončili, zavřeli ji tam, čehož se děsila nejvíc. Nechali ji umírat o samotě. Vystrašenou. Možná vykrvácela, nebo se udusila v prťavé podzemní kobce.“

„Nevíme jistě, jestli zemřela zrovna tam. Možná byla tak hrozného konce ušetřena,“ zašeptal Bishop.

Kane věnoval přítelovým slovům jen málo pozornosti. Zvýšil hlas, jeho tón prozrazoval, jak velice trpí. S opovržením vyplivl otázku, jež mu v posledních několika dnech nedávala pokoj a neustále útočila na jeho svědomí. „Co si myslíš, že jsem za člověka? Opravdu se domníváš, že můžu na Dinah jen tak lehce zapomenout? Prostě ji odsunout stranou, jelikož se ve dveřích objevil nový kus? Skutečně jsi přesvědčený, že nějaká jiná ženská může jen tak, mýrnix týrnix, zaujmout její místo? K žádné nejsem schopen cítit pouhou desetinu toho co k Dinah!“

„Kane...“

„Miloval jsem ji. Chápeš to? Miloval jsem ji.“

„Já vím.“

„Každou noc jsem se probouzel nesnesitelnou bolestí. Trpěl jsem. Protože tu nebyla. Protože mi chyběla tak dlouho. Nenávídím se za to, že jsem se vzdal naděje, ještě dřív než našli její tělo, ještě předtím než jsem se přesvědčil, že je doopravdy pryč. Mám na ni vztek, protože toho přede mnou tolik skrývala. Zlobím se i na sebe, že jsem nedokázal být Dinah blíž. A teď - je pozdě. Už to nikdy nenapravím. Je pryč. Nadobro pryč.“

„A Faith?“

„Faith?“ Kane se drsně uchechtl. „Považoval jsem ji za spojení s Dinah. Toť vše. Na chvilku mě napadlo -uvěřil jsem -, že v ní přežívá kousek z Dinah. Že se do Faith nějak přelilo něco z ní samé. Všiml jsem si, s jakou jistotou našla lak na nehty, který patřil Dinah. Nehledala ho. Nemohla tušit, kam ho Dinah schovávala. Prostě šla a vzala si ho. A takových maličkostí je víc. Například jí chutnají stejná jídla jako Dinah a dokonce z nich uždibuje stejným způsobem. Voní jejím parfémem, používá stejné fráze a obraty jako Dinah, stejný tón hlasu, nachýlení hlavy... zkrátka mi připadá, že Dinah tak docela neodešla.“

„Jseš si jist, že je za tím jen tohle? Naprosto?“

„Jistěže ano. Skutečně si myslíš, že bych byl schopen nějakých citů? K ní?“

„Na tom není nic špatného, Kane.“

„Že není?! K čertu s tebou, něco takového bych si nikdy neodpustil. Nikdy!“

Zabrání do diskuse nemohli si muži všimnout Faith, plížící se zšeřelou halou do koupelny. Chtěla se osprchovat. Zavřela za sebou dveře, pustila vodu, aby přehlušila ozvěnu Kaneova zvýšeného hlasu, a zadívala se do zrcadla na svoji pobledlou tvář.

Zvláštní. Nikdy předtím ji nenapadlo, že bolest může být vidět. Že se utrpení promítá do očí. Sklopila je a zadívala se na napjaté dlaně, spočívající na víku kosmetického kuffíku. Na oválných nehtech se blyštěl jasně červený lak. Poblíž stojí lahvička parfému, jenž bezmyšlenkovitě používá. Obojí patřilo Dinah.

Ten bezmocný hněv, který Kaneovi zaznívá v hlase.

Zadívala se na halenku a kalhoty, ležící přehozené přes koš na prádlo. Čisté oblečení, jež našla nepoškozené ve skříni. Hodlala se do něj převléct, až se osprchuje. Pojednou nevěděla, zda patří jí, anebo Dinah.

„To poznám, až si to vyzkouším,“ zamumlala si pro sebe. „Její šaty jsou mi velké. Alespoň něco společného nemáme.“

Ten strašný odpor, když o ní mluvil.

Popadla parfém a zastrčila jej úplně dozadu do jedné z koupelnových skříněk. Pak se pustila do odlakování nehtů. Vztekla drhla jejich lůžka smotkem vaty namočeným do odlakovače ve snaze dostat červenou barvu co nejdřív pryč.

Náhle se Faith zvedl žaludek. Hlavu měla podivně lehkou,

obcházely ji mrákoty.

„Neudělala jsem to schválně," zahuhlala. Dávala si pozor, aby pohledem ani nezavádila o obraz té přepadlé ženy v zrcadle. „Nikdy by mě nenapadlo, že..."

Kane seděl na gauči s hlavou v dlaních. Trvalo dlouho, než byl konečně schopen na přítele znovu pohlédnout. „Ježíši. Promiň," hlesl.

„Neomlouvej se. Potřeboval ses toho zbavit."

„Možná." Kane se cítil zcela vyčerpaný. „Ale neměl jsem se chovat, jako kdybys za všechno mohl ty."

„Není to ničím chybou."

„Jenže já bych rád někoho obvinil, Noahu." Kane si uvědomoval, že pokus o úsměv se změnil v zoufalý úšklebek.

„Za to, že máš to štěstí a našel jsi dokonce dvě ženy, které tě pořádně vzaly za srdce? Já bych spíš řekl, že jsi dostal dar shůry, kámo."

Kane si propletl prsty a zadíval se na ně. Ačkoliv o tom nechtěl mluvit, slova jako by z něho sama tryskala. „Nemůžu se do ní zamilovat, Noahu. Prostě nemůžu. Stále miluju Dinah."

„A budeš ji milovat pořád," promluvil tiše Bishop. „Stejně jako můžeš milovat nějakou jinou. Láska její památku přece nikterak neznesvítí."

„Tak proč se za to tak nenávidím?"

Bishop se na okamžik zadumal. „Nejspíš proto, že trápit se pocitem viny je snazší, než si odpustit."

„Mizero," zabručel Kane.

„Je to tak. Dinah odešla, ale tys zůstal. A život jde dál." Bishop se usmál. „Fráze, ale nelžou. Musíš dál žít svůj život. Uspořádej za Dinah zádušní mši, Kane. Pokus se zjistit, kdo ji zabil, a dohlédni, aby za to pořádně zaplatil. A pak ji nech jít. Rozluč se s ní."

„Já nevím, jestli to zvládnou."

„Přece ses s ní začal loučit už dávno." Bishop sledoval, jaký dopad budou mít na Kanea tvrdá, leč pravdivá slova. Neuniklo mu kamarádovo téměř nezmatené, zdráhavé přikývnutí a to mu stačilo.

Ozvalo se bzučení interkomu, oznamující příjezd Bishopova taxi. Kane vyskočil z gauče, aby doprovodil přítele ke dveřím. „Dej o sobě vědět," připomněl mu.

„Jistě, dám. A prokaž mi laskavost, jo?"

„Pokud to půjde."

„Dávej na sebe pozor. A opatruj Faith."

„Spolehni se."

Když za Bishopem zapadly dveře, došel Kane až na konec chodby k ložnicím a zaposlouchal se. Zaslechl ševlení sprchy a ulevilo se mu. Byl rád, že Faith měla co na práci a nestala se tak svědkem jeho tirády.

Svářely se v něm city. Ne, ještě není schopen postavit se jí tváří v tvář.

Přece jenom pronesl na její adresu jednu dvě kritické poznámky.

DVANÁCT

„Jakmile jsem se doslechla o tom výbuchu, spěchala jsem za tebou, Kane. Co se to proboha děje?“ Sydney se nejenom třásl hlas, otřeseně i vypadala. Poté, co se včera v televizi objevila zpráva o objevení mrtvé Dinah, spolu mluvili po telefonu. Kane ji upozornil, aby za ním raději nechodila, jelikož se mu přede dveřmi utábořili novináři. Přesto dneska ráno přišla.

„To právě vyšetřuje policie,“ odvětil. „Guy Richardson si myslí, že toho, kdo zavraždil Dinah, zrovna nepotěšilo, když jsem vypsál odměnu na jeho hlavu. Hodil mi proto bombu do postele, aby se mě zbavil.“

Sydney se zamračila. „Neříkal jsi mi, že ve tvém pokoji teď spí Faith?“

„Jo. Slyšela někoho za oknem a probudila se. Jinak už by byla také po smrti.“

Kane se zaposlouchal, zda už Faith nejde, ale stále ještě byla v ložnici.

„Takže stejně dobře mohla být ta petarda určená jí, že?“

„To mohla. Jenže v paměti má pořád díry jako hrom, takže o tom nemáme žádný důkaz. Docela dobře jsem to mohl být i já.“

Sydney několik minut jen tiše usrkávala kávu. „Kane, ta odměna...“

„Co je s ní?“

„No, možná má Guy pravdu. Třeba po tobě jdou opravdu jen kvůli těm penězům.“

„V tom případě ta hláška splňuje jeden z mých záměrů - někomu pořádně, ale skutečně pořádně, leze na nervy. A nervózní lidé dělají chyby, Syd. Pokud tady někde pobíhá vrah s úmyslem zatnout mi tipec, zapomíná se krýt - a v tom případě máme šanci ho najít.“

Syd se na bratra pátravě zahleděla. „Riskováním vlastního krku Dinah zpátky nepřivedeš.“

„Já vím. Nemám sebevražedné úmysly, pokud tě to uklidní. Jen se pokouším vylákat toho parchanta z nory.“

„Kane..., Dinah je mi líto. Víím, to jsem říkala už včera, ale obávám, že jsme oba nebyli tak docela při smyslech, a...“

„Já vím, Syd.“ Sestřina soustrast na něho působila jako sůl nasypaná do rány. Cítil se před ní provinile. Trápilo ho svědomí. Co by si o něm asi pomyslela, kdyby jen tušila, že se začal od Dinah odpoutávat již před

několika týdny?

„Kdy bude... Už jsi přemýšlel o pohřbu?“

„Ne, ještě ne. Patolog uvolní její tělo až po pitvě. Nejspíš tak za týden. Možná to bude trvat déle. Chtěla pohřeb žehem. Myslím, že to stojí i v její závěti. Napadlo mě, že nejlepší by bylo uspořádat zádušní mši.“ Neušlo mu, že mluví nezúčastněným tónem. Zajímalo by ho, jestli mu hlas zní stejně nejistě, jak pochybně se cítí.

„Můžu se o to postarat, Kane, jestli chceš. Je toho teď na tebe tolik... Ráda bych pro Dinah také něco udělala.“

Nejraději by sestřinu nabídku bez rozpaků přijal, ale nelíbila se mu představa, že nechává ostatní, aby za něho plnili pochmurnou povinnost, která náleží jen a jen jemu. „Rozmyslím si to, Syd. Díky. Počkáme ještě několik dní a pak se rozhodneme.“

„To bude asi nejlepší,“ zamumlala. „Mimoto, možná měla v případě posledního rozloučení nějaká zvláštní přání. Nezmínil se o něčem takovém její právník?“

„Ne, zatím ne.“

„Ustanovila tě vykonavatelem své pozůstalosti?“

Kane se zakabonil. „Překvapilo by mě, kdyby ano. Chodili jsme spolu teprve šest měsíců. Nikdy se nezmínila o tom, že by změnila poslední vůli.“

„Ale nikdo z její rodiny už nežije, ne?“

„Ne. Ale finance jí spravoval Conrad Masterson. Řekl bych, že z tohoto titulu bude i správcem její pozůstalosti. Vím, že mu plně důvěřovala.“

„Potom by možná věděl, jak si Dinah představovala smuteční obřad.“

„Snad.“ A pak dodal spíš pro sebe: „Zajímalo by mě, jestli vrazi doopravdy chodí na pohřby svých obětí.“

„Ty máš tedy morbidní úvahy.“

Pohlédl na sestru a pokusil se o omluvný úsměv. „Ale ne. Promiň.“

Než mu Sydney stačila odpovědět, vstoupila do kuchyně Faith. Náhle vypadala na patnáct. Vlasy si stáhla dozadu a upevnila širokou elastickou čelenkou. Na sobě měla vybledlé džínsy a příliš velkou bílou mikinu. Po make-upu nikde ani stopy. Kane si okamžitě všiml, že si odlakovala nehty.

Náhle mu připadala velmi mladá a snad ještě víc... zranitelná. Zbavená všech ochranných slupek, které si kolem sebe pracně vytvořila od chvíle, kdy se probírala z komatu a uvědomila si, že je její život vlastně jeden velký, nepopsaný list...

„Ahoj,“ pozdravila tak plaše, jak ji Kane ještě nikdy mluvit neslyšel, s očima upřenýma na jeho sestru.

„Zdravím, Faith.“

Kane se k ní nepokusil přiblížit. Pouze nalil šálek kávy a šoupl ho přes pracovní desku směrem k ní.

Faith nespouštěla z hrnku oči. Přidala si do kávy cukr a smetanu, pak si ji odnesla na stůl a usadila se naproti Sydney.

„Slyšela jsem, že včera v noci jsi vyvázla jen o chlup," poznamenala Sydney.

Faithiny bledé rty se pohnuly. Byl to pokus o úsměv. „Skutečně o fous. Kdyby při otvírání okna tolik nešramotil..."

„Ale neviděla ho, že ne?"

„Ne."

„Tak to klidně mohl jít po Kaneovi."

„Vypadá to tak. Detektiv Richardson si myslí, že je to možné."

„Doufám, že tě napadlo posílit hlídky, Kane. Ti chlapi venku mají co dělat s novináři."

„Hned po snídani volám bezpečnostní agentuře. Myslím, že dvanáct strážných se šesti psy v každé směně by mělo stačit."

Faith k němu střelila pohledem. „Nebudou mít ostatní obyvatelé domu námitky?"

Odpověděla jí Sydney. „Asi ne. Kane je totiž jejich domácí."

Faith až doted' netušila, že mu budova patří. Nebo dokonce celý domovní komplex.

„Pochybuju, že by někomu vadila zesílená ostraha," zabručel Kane.

Faith si pomyslela, že má pravdu.

Po snídani se obě ženy pustily do mytí nádobí, zatímco Kane telefonoval do bezpečnostní agentury. V tiché shodě zavrhly pro dnešek myčku. Potřebovaly se něčím zaměstnat, proto jim očista, utírání a ukládání použitého nádobí přišla náramně vhod. Když osaměly, osmělila se Sydney k otázce.

„Jak to snášíš?" špitla. „Myslím... doopravdy?"

Faith zprvu zaváhala, jak správně odpovědět, pak se rozhodla pro naprostou upřímnost. „Moc se mnou nemluví. Myslím..., že k Bishopovi byl sdílnější."

„Kamarádi spolu už dlouho. Jestli mu skutečně někdo může pomoci..."

Faith zapochybovala, zda to vůbec v dané situaci lze, ale nahlas pronesla: „Netuším, co bych mu měla říct."

Sydney se boky opřela o kuchyňskou linku a nespouštěla oči z talíře, který utírala. Vkusný, jemně vypracovaný náramek na jejím zápěstí tiše cinkal. „Mám za to, že se toho ani moc říct nedá. Jsem na tom stejně. Člověk může jen vyjádřit své sympatie a být po ruce, kdyby ho náhodou bylo třeba."

Faith se přerývavě nadechla. „To ano. Jenže v mém případě - třeba jsem za to zodpovědná. Bud' přímo, anebo nepřímo. Co když za smrt

ženy, kterou miloval, můžu já?" Záměrně použila přítomný čas.

„Nevíš to jistě, Faith.“

„Právě v tom je ta potíž. Nevím to jistě. Ani on ne.“

„Takže sis na nic nevzpomněla, jak vidím.“

„Ne. A i když jsem se dozvěděla několik podrobností ze své minulosti, nikterak to se mnou nehnulo. Jako kdyby souvisely s životem někoho jiného.“

„Takže je možné, že jste se s Dinah zapletly do něčeho, co... co sis přivezla s sebou z Atlanty?“

„Pravděpodobně. Něco mě dohnalo k tomu, abych se odstěhovala na druhý konec země a žila v naprosto cizím městě. Kéž bych si jen dokázala vzpomenout, co to bylo.“

„Vůbec nic tě nenapadá?“

Vzali mi všechno, Dinah. Úplně všechno.

Faith zaváhala. „Někdo mi vyvraždil rodinu. Ale nevím kdo ani proč. Možná proto jsem se přestěhovala až sem. Nevím. Stále se mi nic nevybavuje.“

„Bylo to pro tebe tvrdé, co?“ Sydneyin milý obličej byl teď plný porozumění a soucitu. „Je mi to opravdu líto, Faith. Kéž bych ti dokázala pomoci.“

„Přesně jak jsi před chvilkou povídala,“ usmála se Faith, „když druhého potká něco zlého, člověk mu jen může vyjádřit své sympatie. Moc ti za ně děkuju.“

„Jestli pro tebe můžu něco udělat, udělám to. Nezapomeň, Faith.“

Aniž vše předem uvážila, slyšela Faith samu sebe, jak říká: „No, jedna věc by tu byla. Mohla bys mi říct, jestli je obtížné slanit ze střechy takovéhle budovy? Já si myslím, že je.“

Sydney strnula v půli cesty ke kredenci s hraničkou talířů v dlaních. Chystala se je právě uložit do skříňky. Pak věnovala Faith překvapený pohled a usmála se. „Aha. Kane ti nejspíš vyzradil, že jsem se kdysi věnovala horolezectví.“

Ve skutečnosti jí o tom neřekl ani slovo, ale Faith se přinutila přikývnout. Sama se divila, jak na takový nápad mohla přijít. Že by další záblesk vzpomínky, jež ve skutečnosti patří Dinah? Anebo jde o další důkaz její jasnozřivosti? Vlastní nepochopitelné schopnosti ji nepřestávaly vyvádět z rovnováhy.

„Pro amatéra by to snadné nebylo,“ odpověděla jí Sydney. „Kolmá zeď, neproniknutelná tma, musí být tichý jako myška. Ale zkušený horolezec by si s tím podle mého názoru hravě poradil.“

„Aha.“

Sydney velice pečlivě rozprostírala utěrku na tyčku sušáku. „Kane ti nejspíš také prozradil, že můj manžel zahynul při výstupu v horách.“

„Já... ne, to mi neřekl. Promiň, Sydney. Kdybych to věděla, tak bych

se nikdy nezep..."

„Nelam si s tím hlavu. David zemřel před více jak dvěma lety. Takže už to... tolik nebolí. Vlastně..." Náhle se rozesmála. Znělo to téměř přesvědčivě.

„Nevadí. Pojd', doděláme to tady a půjdeme zjistit, jak se Kaneovi daří předělat to tu na nedobytnou tvrz."

Když opustily kuchyň, zjistily, že Kane je už s bezpečnostní agenturou dohodnutý a teď diskutuje se záznamovou službou, jež od včerejška přebírala hovory z pevné linky. Skláněl se nad pianem, přenosný telefon v ruce, a zapisoval si poznámky do žlutého bloku.

„Asi novináři," zamručela Sydney.

Faith napadlo, že má Syd nejspíš pravdu, ale když Kane odložil sluchátko, zdálo se, že je to jinak. Nikterak se k hovoru nevyjádřil, místo toho pohlédl na svou sestru a pravil: „Bezpečnostní agentura sem již poslala posily, policie se postarala o to, aby reportéři opustili budovu, tak by ses měla odtud bez potíží dostat."

„Měla bych se vrátit do práce," přikyvovala Sydney.

„Byl bych ti vděčný, kdybys to za mě mohla vzít, Syd."

„To není problém. Ale měl bys konečně dojít k nějakému závěru ohledně té Ludlowovy budovy. Max mi oznámil, že se jeho předák bez dovolení někam vypařil a že musí poslat své lidi v každém případě v pondělí zpátky na stavbu. Buď tam, nebo někam jinam."

Kane se zamračil. „Postrádají Jeda Norrise?"

„No, Max zrovna neřekl, že ho postrádají. Myslím tím, že nevypadal, jako by se o něj bál, spíš byl pořádně naštvaný. Prohlásil, že s Jedem je nejlepší pořízení, když neví, kam dřív skočit. Jakmile má trochu času, rád se někam vypaří. Co máš v plánu s tou budovou, Kane? Už mi volalo několik investorů, nepředou zrovna blahem, když stavba stojí."

Kane si v duchu představil praskliny v základech. Uvědomil si, že se k vyřešení problému nepřiblížil ani o píd'. „Co kdybychom zavolali inspektora, ať si to jde prohlédnout? Třeba přijde na něco, co mi uniklo."

„Oukej. Zařídím to. Můžu ještě něco udělat?"

„Ne, díky."

„A co vy dva?" Sydney pohlédla k Faith, jež stála bez hnutí u krbu.

„Máme toho spoustu na práci," odpověděl Kane.

Ale když sestra konečně odešla, zjistil, že mu činí potíže s Faith komunikovat. Připadala mu vzdálená a děsil se toho, aby ji nějakým nevhodně zvoleným slovem nebo gestem od sebe nadobro neodehnal.

Nepříjemná situace mu připomněla to poslední ráno s Dinah. Tehdy také pečlivě vážil slova. Cítil, že se oba octli v nebezpečném bodě. Nešel si tehdy za svým dost tvrdě. Ignoroval své skutečné pocity.

A potom jsem ji už nikdy nespáčil. Ji ne. Jen studené potlučené tělo na pitevním stole v márnici.

Kane vypudil hroživou představu z mysli.

„Už jsem zařídil, aby přišli opravit ložnici," spustil nakonec. Stál uprostřed pokoje, ruce v kapsách, a nespouštěl z Faith zrak. „Bude to trvat několik dní. Každou chvíli by měli přijet řemeslníci a začít. Obávám se, že tu bude parádně hlučno. Nejspíš bychom měli strávit zbytek dne někde jinde."

Konečně se na něho podívala. „Co tím myslíš? Začneme s Jordanem Cochranem?"

Stačilo jen vyslovit jeho jméno a v Kaneovi začala kypět žluč, ale dokázal se ovládnout. „Ne, dnes ne. Volal jsem mu do kanceláře a taky domů. Je na služební cestě. Má se vrátit tak za den za dva."

Zajišťuje si alibi? blesklo Faith hlavou. „Jak dlouho už je pryč?"

„Týden. Alespoň to tvrdí jeho lidé. Nejspíš bychom to měli prověřit."

Faith si uvědomovala, že poslední věc, o kterou by Kane stál, bylo zjištění, že je Jordan Cochran nevinný. Prahla po tom najít někoho, koho by mohl obvinít ze smrti Dinah."

„A do té doby?" otázala se.

„Potřebujeme odtud alespoň na pár hodin vypadnout. Musím se podívat na staveniště a promluvit s tím inspektorem. A co ty? Nemáš náhodou fyzioterapii?"

„Ach. Ano."

„Je čtvrtek. Úplně na to zapomněla."

„V kolik tam máš být?"

Faith bezděčně pohlédla na holé zápěstí a zamračila se. Pak se podívala na digitální číslice na videorekordéru. Je skoro deset. Nemohla uvěřit, kolik se toho během dnešního nekonečného rána už stačilo odehrát.

„V jedenáct třicet. Aspoň myslím."

„Dobrá. Co kdybychom v jedenáct vypadli? Hodina by měla ochrance stačit k tomu, aby vymyslela, jak nás odtud nepozorovaně dostat. Jakmile přijdou řemeslníci, pustí se do práce. Do té doby bychom měli přestěhovat to, co výbuch nezlikvidoval."

„Dobrá," přikývla Faith.

Když Faith absolvovala všechny předepsané procedury, osprchovala se a oblékla, byla již téměř jedna. Tak jako obvykle se po fyzioterapii cítila nabitá energií. Pevně proto doufala, že dnes v noci bude spát jako dřevo a nebudou ji pronásledovat sny. Počítat s tím však nemohla.

„Faith."

Stála před oddělením fyzioterapie. Otočila se a spatřila, kterak k ní s úsměvem kráčí doktor Burnett. Přes lékařovo rameno zahlédla Kanea. Zvedl se ze židle, na níž na Faith oddaně čekal. Poblíž výtahů se o stěnu

opíral nový osobní strážce, jenž je toho dne doprovázel. Na první pohled vypadal uvolněně, ale ve skutečnosti byl ve střehu. Měl na sobě džínsy a mikinu. Faith by zajímalo, kde ukrývá pistoli.

„Faith?”

Usmála se na doktora Burnetta. „Ahoj. Co děláte v tomhle patře?”

„Kontroluju jedinou hvězdu mezi svými pacienty.” Ačkoliv mluvil zvesela, provrtával ji zkoumavým pohledem a prohlížel si ji s nebývalým zájmem.

„Jsem absolutně v pořádku. I když mě Tracy jako obvykle mučila.”

„Volala mi, když jste byla ve sprše.”

Faith si vzdychla. „A co vám navykládala? Že jsem nenavzpírala tolik co minulý týden? Že jsem na simulátoru chůze do schodů vydržela jen deset minut?”

„Že jste zhubla o dvě a půl kila, Faith. Když na sebe nebudete dávat pozor, ani nemrknete a skončíte znova tady. Opravdu chcete, aby to tak dopadlo?”

„Pochopitelně že ne.”

„Tak na sebe koukejte dbát. Nemůžu se držet stranou a jen tak přihlížet, jak se mi pomalu ztrácíte před očima.”

„Tyranizujete bývalou pacientku, doktore Burnette?” V Kaneově hlase zazněl náznak hrozby.

Přistoupil k Faith z druhé strany, takže se mezi oběma vysokými muži cítila jako v pasti. Vzájemné antipatie z nich vyzařovaly tak jasně, jako by je měli napsané na čele.

Burnettova tvář ztuhla, avšak vracel Kaneovi nenávistný pohled, aniž by projevil jediný náznak slabosti. „Záleží mi na ní, pane MacGregore. Můžete vy prohlásit to samé?”

„Jistě.”

„Skutečně? A proto ji vystavujete nebezpečným situacím? Neuniklo vám, že po ní někdo střílel a že málem nepřežila bombový atentát? Alespoň tak to říkali ve zprávách.”

„Odteďka bude v naprostém bezpečí. Postaral jsem se o to.”

„Tím, že jste ji obklopil ozbrojenci? Tím, že ji někam zavřete a nepustíte k ní ani ty, jimž na ní doopravdy záleží? Včera jsem se k vám pokoušel dovolat a...”

„Ozvala se vám záznamová služba.” Kaneovy oči se tvrdě zatřpytily, hlas měl ostrý jako břitva. „Chtěli jsme se tak vyhnout obtěžování novinářů poté, co byla Dinah nalezena mrtvá. To jistě chápete, doktore Burnette.”

„Zanechal jsem vzkaz, pane MacGregore. Faith jej očividně nikdo nevyřídil.”

Faith pohlédla na Kanea. Nezmínil se, že by pro ni někdo zanechal zprávu. Zajímalo by ji proč.

„Máme za sebou náročné dopoledne.“ To byla jediná odpověď, které se jim z Kaneovy strany dostalo.

„Dokážu si to představit,“ ucedil doktor Burnett. „Ve všech zprávách donekonečna omílají tu vaši slíbenou odměnu. Celé město je kvůli vám na nohou. A o to vám ve skutečnosti jde, že, pane MacGregore? Myslíte přece jenom na to, jak vypátrat vrahy své snoubenky, nebo se pletu? Na ničem jiném vám nezáleží. A Faith taháte s sebou všude tam, kam vás vyšetřování zavede. Na jejím bezpečí vám houby záleží.“

To už bylo na Faith příliš. Měla pocit, že se zadusí. Prudce lékaře utřásla. „Už dost. Nikdo mě do ničeho nezatáhl, doktore - kromě těch lidí, co se mi pokusili zničit život.“

„Faith...“

„Ne. Mlčte už. Chápu, že jsem vaše pokusná myš. Rovněž si uvědomuju, že vám momentálně připadám křehká a zranitelná. Ale pokud mě považujete za bezduchou loutku, která sebou nechá bezmocně vláčet, děláte velkou chybu. Jsem schopná se o sebe bez problémů postarat.“ Podívala se vyzývavě na Kanea a bojovně zvedla bradu. „Je nejvyšší čas to dokázat.“

Prošla těsně mezi nimi a zamířila k výtahům. Oba muži na ni zůstali civět s otevřenou pusou.

TŘINÁCT

Kane ji dohnal až u zdviží, ale protože se k nim připojil bodyguard, neřekl nic.

Co se týče Faith, ta si překvapeně uvědomila, že s ní cloumá vztek - a jde jí to náramně k duhu.

Zlobila se na doktora Burnetta, jelikož kolem ní kroužil jako anděl strážný, vždycky v pohotovosti přispěchat s profesionální radou. Kane ji štvál, protože se jí okamžitě vrhal na pomoc, jako by se bez něho ani na chvíli neobešla, a protivná byla i sama sobě, jelikož tak dlouho jen apaticky přihlížela, jak s ní oba muži bezostyšně manipulují.

Možná se jí pořád ještě třesou nohy, třeba je její paměť stejně prázdná jako mimův obličej, možná s ní skutečně cloumá emocionální vichřice, ale jednou je přece dospělá ženská, která měla dost kuráže opustit manžela s násilnickými sklony, sama urazit pět tisíc kilometrů přes celou zemi a začít znovu.

Vědomí vlastní soběstačnosti jí dodávalo sílu.

Před vchodem na ně čekalo auto s řidičem. Ačkoliv bodyguard usedl na přední sedadlo a Kane s Faith se uvelebili vzadu, neodddělovala je od ostatních členů posádky přepážka, a tudíž ve voze neměli žádné sou-

kromí.

Z toho důvodu se Faith otázala tichým, lhostejným tónem: „Kdy máš schůzku s tím inspektorem?“

„Ve tři.“

Ucítila na sobě Kaneův pohled, ale neotočila se k němu.

Slyšitelně se nadechl. „Faith, omlouvám se za to, že jsem ti nevyřídil vzkaz od doktora Burnetta. Když jsem ráno volal záznamovou službu, samozřejmě mi o něm řekli.“

„Fajn. Hlavně že tě to mrzí.“

„Copak mi nevěříš?“

„Samozřejmě že ti věřím. Proč bych také neměla?“

„Faith...“

„Kdyby nám vybyl čas, nevadilo by ti stavit se v mém bytě? Dneska nebo zítra. Ráda bych si vyzvedla hodinky.“ Pohlédla na prázdné zápěstí. „Až do dnešního rána mi nedošlo, že je nenosím. Myslím, že tenkrát, když jsem tak nakvap balila, jsem je zapomněla doma.“

„To není problém. Času máme dost.“

„Děkuji ti.“ Hovořila velmi zdvořile.

Kane pohlédl na muže na předních sedadlech a potlačil touhu zaklít. Kvůli pocitu bezpečí a ochrany musel obětovat své soukromí - a vůbec se mu to nelíbilo. Také nesnášel, když se nechal unést a jednal surově nebo ublíženě. Uvědomoval si, že to s Burnettem přehnal, a naštvál tak Faith.

Pravdou zůstává, že surový byl. Velice snadno ztrácel kontrolu nad svými emocemi a cítil se dotčený.

Hlavně se však vztekal. Měl vztek na Burnetta, protože si Faith přivlastňoval. Zlobil se na Faith, jelikož se mu zadřela hluboko pod kůži. Hněval se na Dinah, protože se nechala zabít.

„Chceš, abych se ti omluvil za to, co jsem řekl doktoru Burnettovi? Proto se mračíš?“ vyzvídal.

Faith neušla zuřivost ukrytá v Kaneově hlase. Pouze však zamrkala a dál zůstala nevzrušeně klidná.

„Pokud máš pocit, žeš to přehnal, tak to udělej. Ale pokud si mě chceš jen usmířit, tak raději mlč.“

Z jejích slov se mu na okamžik zatočila hlava. Uvědomuje si ta holka vůbec, že mluví úplně stejně jako Dinah? Dinah falešná pokání nesnášela. Nikdy se nenechala uchlácholit neupřímným promiň, vždycky v ní rozdmýchalo ještě větší vztek. K nastolení míru dávala přednost čestnému boji. V tom případě na ceně nezáleželo.

Kane ze sebe vysoukal: „Nemyslím si, že bych šlápl vedle. Zkrátka jsem se domníval, že bych měl zasáhnout. Upřímně se ti za to omlouvám.“

„Děkuji ti. Dokážu se o sebe postarat sama, však víš.“

„Nezdálo se mi, že by ses chystala po Burnettovi vyjet.“

„Doktor Burnett," pravila velmi uvážlivě, „mi pomohl postavit se zpátky na nohy poté, co jsem se probrala z dlouhého bezvědomí. Budu mu za to vždycky vděčná.“

„Dělal jen svou práci, Faith.“

„Uvědomuju si to.“

„A on?“

Faith chvíli mlčela a pak rozhodně prohlásila: „Jsem jeho pacientka, nic víc. Ne že by ti do toho něco bylo.“

Kane moc dobře věděl, že má pravdu. Nic mu do toho není. Absolutně nic mu do toho není.

Zapátral v mysli po nějakém neutrálním tématu. Nakonec se otázal: „Máš s sebou klíče od bytu? Pokud ano, můžeme se tam stavit cestou ze staveniště.“

„Myslím, že jo.“ Otevřela kabelku a zapátrala v ní. Kane zaslechl cinkání klíčů. Vrhla na Faith kradmý pohled a neušlo mu, že se zamračila.

„Co je?“

Vytáhla složený kousek papíru a pomalu jej narovnávala. Ať už tam stálo cokoli, jakmile přelétla lístek očima, usadil se jí na tváři podivně prázdňový výraz a prsty se začaly chvět. „Faith?“

Omámeně na něho pohlédla. Kane měl na okamžik dojem, že vzkaz zmačká, nebo roztrhá na malé kousky. Místo toho mu jej mlčky podala.

Jednalo se o úplně obyčejný papír - polovinu stránky ledabyly vytrženou z poznámkového bloku. Obsahoval jednu jedinou větu naškrábanou přes celou délku papíru, jako kdyby autor pospíchal.

Faith, prohledej knihu v mém bytě.

„To není mé písmo," hlesla Faith.

Napsaná slova se Kaneovi roztančila před očima. „Ne. Patří Dinah.“

Do bytu, kde kdysi žila Dinah, se jí nechtělo. Kane vedle ní seděl bez hnutí, nevydal ani hlásku. Faith si živě uvědomovala jeho ohromení a hněv.

Nedokázal se vyrovnat s jejím tvrzením, že záhadný vzkaz vidí poprvé a rozhodně ho u sebe nenosí již několik dní. Rovněž odmítal uvěřit, že jej nenapsala sama, napodobujíc písmo jeho snoubenky, aby ho ošálila.

Odmítal Faith věřit, protože jakékoli jiné vysvětlení se přičilo zdravému rozumu. Měl na ni vztek, protože... proč vlastně? Jelikož má za to, že si pohrává s jeho city a vysmívá se palčivému zármutku?

Sama Faith nevěděla, jak se má s tajemnou událostí vypořádat. Byla si naprosto jistá, že ještě včera zprávu v kabelce nemela a že ji sama nenapsala v nějakém absurdním pokusu Kanea, anebo kohokoliv jiného,

podvést. Zároveň jí bylo jasné, že Dinah vzkaz napsat také nemohla, protože je mrtvá.

Ještě jednou věcí si byla jistá. Absolutně jistá. Ať už se poselství vzalo odkud chtělo, pocházelo od Dinah.

Faith to věděla.

„Kdyby se to protáhlo...“ ozval se Kane. „Kdyby to vypadalo, že na schůzku s inspektorem nepřijdu včas, zavolám mu, aby na nás počkal.“ Ačkoliv mluvil vyrovnaně, Faith vycítila, že jde o klid jen zdánlivý.

Hněvá se na všechny lidi kolem sebe, protože odešla. A teď tohle. A já jsem po ruce, takže si vybíjí veškerou zlost na mně.

Nezlobila se na něj, ale i ji štvála spousta věcí a netušila, jak dlouho se ještě dokáže ovládat a trpělivě snášet Kaneovy rozmary.

Když dorazili k domu, kde Dinah bydlela, objel řidič nejdříve celý blok, aby se ujistili, že nikde nečíhají lidé z médií. Ale protože ke zločinu nedošlo zde, byl celá prázdnota a sousedé přestali na všetečné otázky novinářů odpovídat již dávno, reportéři, kteří se tu ve dnech těsně po zmizení Dinah rojili jako zběsilí, nakonec odtáhli.

Přesto osobní strážce trval na tom, že půjde s nimi. Vystoupali do třetího patra. Bodyguard nejprve zkontroloval vchodové dveře malým elektronickým přístrojem, který si přinesl s sebou, a jen co Kane vypnul elektronický alarm, nedal jinak, než že vstoupí dovnitř jako první a přesvědčí se, že odtud nehrozí žádné nebezpečí. Koneckonců, za to ho Kane přece platí.

Faith byla vděčná za několik minut na uklidněnou, než bude muset vejít do bytu.

„Nevíš náhodou..., jestli jsem tam už někdy byla?“ zeptala se plaše Kanea poté, co za strážcem zapadly dveře a osaměli.

„Nikdy se mi o tom nezmínila.“

Zlobí se. Má takový vztek.

Faith se odmlčela. Cítila na sobě Kaneův pohled.

Bodyguard se vrátil a vyzval je, aby šli dál.

Faith se doloukala do obývacího pokoje a rozhlédla se kolem sebe. Vonělo tu po citronech. Kane jí sdělil, že sem každý týden přijíždí úklidová služba přesně tak, jak tomu bylo za života Dinah. I když teď když je byt prázdný, vlastně není co čistit.

Faith se otřásla a objala se pažemi. Pokoušela se zůstat objektivní a pozorně si místnost prohlížela. Byla prostorná a světlá. Kvalitní nábytek, dřevo se díky citrónovému oleji lesklo jako sklo, čalounění bylo zhotoveno z drahé látky, přesto však zařízení vypadalo nenuceně, nadýchané polštáře zvaly k posezení.

Upravenost obývacího pokoje jen umocňovala pocit prázdnoty. Dekorační polštářky stály v řadě jako vojáci, na kávovém stolku se úhledně kupily časopisy, nikde ani drobeček.

Jak se tak kolem sebe rozhlížela, postupně si uvědomovala, že už tu kdysi byla. A rozhodně víckrát než jednou. Ví, že jsou zde dvě ložnice a koupelna. A i když to odtud není vidět, tak poblíž kuchyňského stolu visí na stěně hodiny a utěrky s motivem červených jablíček. Miluje květiny, ale ty její jsou umělé, protože právě zapomíná zalévat a ony pak hynou...

Setřásla ze sebe prapodivný pocit a přešla ke knihovně, která stála mezi dvěma velkými okny. Byla nacpaná k prasknutí.

... prohledej knihu...

Ale kterou? Jenom tady jich musí být stovky. Ani se nemusela ohlížet do chodby vedoucí k ložnicím. I bez toho věděla, že stěny jsou obestavěny policemi na knihy, obtěžkanými dalšími stovkami svazků.

Faith si uvědomovala, že jí Kane stojí za zády. Natáhla se proto k polici a prstem přejížděla jednotlivé hřbety, u každého svazku se zastavila a přečetla si jeho název.

„Co hledáš?“ otázal se.

„Nevím.“

„Ty nevíš?“

Ohlédla se na něj přes rameno. „Ne, nevím. Netuším, kterou knížku měla na mysli. Ty snad jo?“

„Vzkaz byl pro tebe,“ odpověděl nesmiřitelně.

„Dobrá, tak jo. Co kdybys odjel na tu schůzku s inspektorem? Strážného nech stát venku a řidiče si vezmi s sebou. Zůstanu tady a prohlédnu všechny knihy.“

Zatvářil se upjatě. „Samotnou tě tady nenechám.“

„Nejsem sama, mám tu bodyguarda.“

„Prohledat všechny knihy bude trvat hodiny,“ zavrčel.

„No, tak tu strávím několik hodin.“

„Krucifix, Faith, nemusím ti snad říkat, že Dinah ten vzkaz nepsala!“

Ani sebou neškubla. „Netuším, kdo to psal, ale jsem si absolutně jistá, že je to zpráva od Dinah.“

„Dinah je mrtvá.“

„Ano.“ Faith se pokusila ovládnout a klidně pokračovat. „Přesto jsem s ní po celou dobu ve spojení, Kane. Ví, o vás dvou, ví, že ji napadl pes. Viděla jsem tu místnost v Cochraneově skladu, kde ji - ubližovali. Slyšela jsem šumění vody poblíž místa, kde ji později našli. Všechno jsem to věděla, viděla, slyšela nebo dokonce cítila. A teď ti říkám, že nám Dinah poslala vzkaz.“

„Ty snad dokážeš komunikovat i s mrtvými, co, Faith?“

„Jen ti říkám to, co vím. V jedné z těchhle knih něco je. Něco, co Dinah chce, abych našla. Musím se po tom podívat.“

Kane na ni dlouho nevěřícně zíral, pak zaklel a vytáhl mobil. „Dobrá. Přeobjednám inspektora na zítřek.“

Poodstoupil, aby si v klidu zatelefonoval, a Faith mu to nerozmlouvala. Bylo jí jasné, že i když ho stoprocentně nepřesvědčila, alespoň už začíná mít pochybnosti.

Faith znovu upřela pozornost ke knihovně a začala pomalu zkoumat jednotlivé tituly. Skutečně neměla představu, co vlastně hledá. Všechny knihy byly romány různých žánrů - tajemné příběhy, milostné romány, science fiction, poslední literární trháky a všemožná beletrie.

Pokud už nic jiného, svědčily knihy o tom, že coby čtenářka měla Dinah vskutku široký záběr.

Faith vytáhla několik svazků z polic a listovala jimi. Zmáhal ji pocit bezmoci a zmaru. Která kniha to má být? Jak mám uhodnout, co skrývá důležitého?

„Budeme je muset vzít hezky jednu po druhé,“ ozval se Kaneův hlas za jejími zády. „Zkontrolovat každou knihu. Tedy - jestli doopravdy netušíš, co máme najít.“

„Opravdu nevím,“ pípala nešťastně.

Krátce si vydechl. Vypadal netrpělivě. „Oukej. Ty začni tady a já se pustím do knihovny v hale.“

„Měla tolik knížek,“ zamumlala Faith.

„V ložnici je jimi obložená celá stěna,“ poznamenal ještě Kane, pak se otočil a odkráčel do haly.

Příšerné množství svazků.

Víc jak o hodinu později už Faith snesla z polic a prohledala skoro polovinu knihovny a zase zařadila svazky zpátky. Nenarazila však na nic, co by se nějak vymykalo normálu. Našla jen několik záložek, roky starý seznam nákupů a útržky lístků do divadla.

Posadila se na podlahu s nohama nataženýma před sebou a pokoušela se dlaněmi dotknout nártů. Protahovala si tak ztuhlé a bolavé svaly. Byla unavená. A zničená.

Sakra, Dinah, kde to je? Kam se mám podívat?

Netušila. A i kdyby se jí skutečně Dinah snažila pomoci objevit nějaký klíč nezbytný k vyřešení celého případu, nyní mlčela.

Faith vyskočila a vydala se do haly. Chtěla se zeptat Kanea, jak je na tom s pátráním on. Sice byla toho názoru, že kdyby na něco přišel, přiběhl by jí to oznámit, ale všudypřítomné ticho už jí začínalo lézt na nervy, a tak toužila alespoň zaslechnout jeho hlas.

V hale nebyl, ačkoliv hranicky knih poskládané na podlaze svědčily o jeho úsilí. Faith prošla po špičkách halou. Sama by nedokázala vysvětlit, proč jí připadalo tak důležité pohybovat se tiše jako myška. Na konci chodby vedly dveře do dvou ložnic a koupelny.

V pokoji, jenž bezpochyby patřil Dinah, seděl na lůžku Kane. Hlavu v dlaních, ramena svěšená. Ani se nepohnul.

Mile zařízený pokojík, v němž převládaly odstíny studené modři,

udělal na Faith rozpačitý dojem. Ačkoliv byly zvolené materiály a vzory čistě ženské, nevтіraly se. Stěny lemovaly další police s knihami, jinak na nich viselo několik olejomalb zpodobňujících pobřežní krajinu a několik vkusných loutek, které kupodivu se zařízením ladily.

Potom se Faith mlčky obrátila na patě a kradla se zpět do obýváku. Mechanicky pokračovala v prohledávání knih. Každou prolistovala až na poslední stránku a pak vrátila zpět na místo. Neuvědomila si, že pláče, dokud se jí před očima vše nerozmazalo a nevšimla si vlhkých skvrn na stránce, na kterou bez pohnutí zírala.

„K čertu,“ zašeptala, „k čertu.“

„Ani ťuk?“

Faith vrátila poslední svazek zpátky do police, vstala a pohlédla na Kanea, opírajícího se o veřeje. Všimla si, že je klidnější, vztek vyprchal. Anebo byl jen utahaný tak jako ona. Pobývali tu skoro tři hodiny.

„Ne. A ty?“

„Zatím nic.“ Zadumaně se na Faith zadíval, jako by se chtěl na něco zeptat, neřekl však nic.

Faith by zajímalo, zda má od pláče zarudlé oči. „Právě jsem o něčem přemýšlela,“ přiznala se. „Ke mně se přinejmenším dvakrát někdo vloupal. Myslíš, že mohli být taky tady?“

„Možná. Když Dinah zmizela, sám jsem to tu převrátil vzhůru nohama. A policie jakbysmet. Elektronické zabezpečení sice fungovalo a kromě uklízečů čtyř sem nikdo nechodil, ale to neznámá, že sem nemohl nikdo vlézt. Ale pokud ano, nezanechal za sebou žádný nepořádek. Úklidová služba má nařídáno hlásit každou nesrovnatelnost, na kterou narazí - já bych si rozhodně nevšiml, že něco není na svém místě.“

Faith se usadila v křesle poblíž krbu. „Stále si tím lámu hlavu. Přece bych měla tušit, kam se podívat. Ten vzkaz... předpokládá, že je mi to jasné. ‚Prohledej knihu.‘ Jako kdyby šlo jen o jednu jedinou konkrétní knihu.“

Kane si dřepł na opěrku gauče poblíž křesla. „A ty nemáš ani ponětí, co za důležitou knihu to je.“ Nešlo o posměch ani o výčitku. Pouze o konstatování.

Přitiskla si prsty na spánky a zavřela oči. „Ne. Ale...“ Prudce napřímila hlavu a zadívala se Kaneovi do očí. „Používala Dinah diář? Nějaký kalendář?“

„Dva. Jeden měla stále v džípu. Ten sloužil k pracovním záznamům, druhý byl soukromý.“

Kane vstal a přešel ke starožitnému sekretáři stojícímu poblíž jednoho z oken. Z horní zásuvky vytáhl knihu vázanou v černých kožených deskách a podal ji Faith. „Prošel jsem to snad stokrát,“ poznamenal a usadil se na gauč. „A policie zrovna tak. Zpočátku jsme se

pokoušeli zmapovat její pohyb během posledních dnů, snažili jsme se tak najít nějaké vodítko, které by nám pomohlo pochopit, co se s ní stalo." Odmlčel se. „Nevšiml jsem si tam ničeho neobvyklého. Ničeho, co by nějak přitáhlo moji pozornost."

Jenže přesně o to šlo. Nepřitáhnout ničí pozornost.

Faith začala pečlivě knihu prohledávat. Jednalo se o obvyklý typ diáře s adresářem a kalendářem, s vyznačenými okénky na plánování rozličných akcí a schůzek, s prostorem na poznámky na každé stránce. Na přední straně obálky byla kapsička na navštívenky a několik přihrádek z průhledného plastiku na vizitky od přátel a obchodních partnerů.

Pokud se Faith skutečně pozorně dívala, nebylo na diáři skutečně nic neobvyklého.

Začala se probírat jednotlivými listy, hezky stránku po stránce. Když došla téměř až na konec knihy, na místo, kde zůstal prostor pro rozličné poznámky, pohlédla na Kanea. „Chybí tu listy. Podle nadpisu by tu měl být poznámkový blok, ale papíry chybí."

„Toho jsem si nevšiml. Ale to přece nic neznamená. Mohla je použít a vytrhnout sama Dinah. Lidé to přece tak dělávají."

Faith zavřela oči a přemýšlela nahlas: „Kdybych věděla, že po mně někdo půjde kvůli informacím, které mám, nejspíš bych si je zapsala dvakrát. Jednu kopii bych schovala na místo, kde bych si byla jistá, že ji kdokoliv snadno objeví - a tu druhou zašila někam jinam."

„Kam?" naléhal Kane.

Faith civěla na diář. „Když něco hledáš a konečně to najdeš, v tom okamžiku přestáváš s pátráním, nemám pravdu?"

„Máš."

Obrátila na poslední stránku, jež byla nadepsána jako RUZNÉ, a objevila několik linkovaných papírů popsaných písmem patřícím Dinah. Šlo o poznámky. Faith zvolna přejížděla prstem po jednotlivých řádcích.

Přezout pneumatiky u džípu. Zjistit, kdy má Sharon narozeniny. Nechat nainstalovat do Conradovy pracovny cvičné jamkoviště.

Faith pohlédla tázavě na Kanea a přečetla poslední poznámku nahlas. „Kdo je Conrad?"

Kane se pousmál. „Conrad Masterson. Finanční poradce a golfový nadšenec. Dinah si lámala hlavu tím, co mu nadělit k ježíšku."

„Aha." Faith stočila oči zpět k zápiskům. Další a další poznámky. Zjistit, kam se poděl katalog, který nepřišel. Smluvit si běžnou prohlídku u lékaře. Vrátit do knihovny román Stevena Kinga.

Faith se nad poznámkou zarazila. „Ale ona si přece knihy kupuje."

„Cože?" Kane se předklonil směrem k ní.

Zakaboněně k němu vzhledla. „Tady píše, že nemá zapomenout vrátit do knihovny román Stevena Kinga. Jenže ona si jeho knihy kupuje."

Ty v pevné vazbě. Našla jsem jich šest."

„Já dvě," vylezlo k Kanea.

„Vypůjčuje si... Chodila do knihovny?"

Kane se na okamžik zamyslel. „Mám za to, že ne. Tedy, využívala studovnu, to když pátrala po informacích do svých reportáží, ale jinak si knížky vždycky kupovala. I ty od neznámých autorů. Velice ráda se obklopovala vlastními knihami." Ukázal na všudypřítomné police obtěžkané svazky. „Ostatně, je to vidět."

„V tom případě," dumala Faith, „bychom se měli poohlédnout po ostatních titulech Stevena Kinga."

Ve čtvrté knize od Stevena Kinga, uložené na jedné z polic v ložnici, našli rukou psaný seznam jmen.

Bylo jich šest. Všichni muži. Pět z nich patřilo k prominentním obchodníkům z Atlanty, dva byli politicky aktivní. Šestý muž, jak Kane Faith prozradil, spáchal sebevraždu týden před tím, než Dinah zmizela.

Třetí jméno na seznamu patřilo Jordánu Cochraneovi.

Ale to, co přinutilo Faith s Kanem se na sebe překvapeně podívat, bylo jediné slovo, jež si Dinah poznamenala na spodní okraj stránky a dvakrát zakroužkovala.

Vydírání.

„Vydírání," poznamenal Tim Daniels, „je vždycky odporný byznys a zlí hoši, kteří mají co skrývat a musí platit za to, aby jejich machinace nevypluly na povrch, se neštítí ani vraždy."

„Nebo sebevraždy," doplnil ho Kane. „Jeden z těch chlapíků na seznamu se rozhodl všechny problémy vyřešit vlastnoručně a vystřelil si mozek z hlavy. Potom se ukázalo, že se marně snažil splatit peníze, které si před šesti měsíci vypůjčil od firmy, pro niž pracoval. Jednalo se o pořádný balík. Kdyby na to společnost přišla, šel by nadlouho za mříže a totálně by tak zdiskreditoval svoji neobyčejně zbožnou ženušku."

„Řekl bych, že pro vyděrače byl ideálním soustem," připustil Daniels. „Samozřejmě za předpokladu, že mu na jeho čachry někdo přišel."

„Pokud musel někomu platit za mlčení, pravděpodobně už nedokázal splácet zpronevěřené peníze. To by vysvětlovalo, proč si sáhl na život. Chudáček mizerný, za těchto okolností nemohl vyhrát."

„To bych řekl," přikyvoval Daniels.

„A poněvadž bylo jeho jméno na seznamu společně s pěti dalšími, můžeme předpokládat, že všichni tito muži byli vydírání. Nabízí se otázka..."

„Kdo za tím stojí?" dopověděla Faith. „Přesně tak."

„Kromě toho," poznamenala Faith, „se zdá, že Jordan Cochrane není

pachatelem, ale patří také mezi oběti."

„To ale neznamená, že není zodpovědný za smrt Dinah. Některá tajemství už za nějakou tu vraždu stojí."

„Svatá pravda. Ale pořád nám zbývají čtyři další jména, Kane. Sám jsi přece naznačil, že kromě možného placení výpalného je spojuje ještě něco."

„Všichni nějakým způsobem pracují ve stavebnictví. Ten muž, co spáchal sebevraždu, také. Vedl účetnictví firmě Mayfair Construction."

„Není to ta společnost, co..."

„Pracuje na Ludlowově budově? Ano. Přesněji řečeno, bude na ní pracovat, až jim umožním vrátit se na staveniště."

„Další pojítka," vysoukala ze sebe Faith.

„Další pojítka," souhlasil Kane.

ČTRNÁCT

„Vůbec se mi nelíbí, když si jen tak mimochodem vtančíš do mých snů," oznámila Faith Dinah.

„Nemysli si, že mi to dělá bůhvíjakou radost" odsekla přítelkyně. „A taky za to nemůžu." Očividně měla naspěch. „Kdyby sis dokázala všechno řádně srovnat v hlavě, žila bych si po svém."

Faith už už otvírala pusu, aby kamarádce připomněla, že je po smrti a tudíž si nemůže žít po svém, ale nakonec jen pokrčila rameny a přistoupila k ní blíž. Zvědavě Dinah pozorovala. „Co to provádíš?"

„Spravuju to, co jiného?" Dinah opatrně slepovala roztříštěnou porcelánovou loutku. Faith si uvědomila, že se jedná o figurku ženy, a otřásla se.

„Chceš mi tím snad naznačit, že mě dáváš dohromady?"

Dinah si netrpělivě povzdychla. „To mě nikdy ani nenapadlo. Zatím ještě nejsi připravená o tom přemýšlet. Nejprve by ses měla snažit pochopit, co znamená ten seznam."

„Ta jména? Přece oběti vydírání, nebo ne?"

Dinah na ni soucitně pohlédla. „Teď to bude chvíli dost tvrdé, ale musíš to překonat. Dokud si tím neprojdeš, neuvidíš pravdu."

„Čím si mám projít?"

„Je tu další oběť, samozřejmě. Jak jednou začneš zabíjet, jde ti to pak celkem snadno. Dokonce to vypadá jako rozumné řešení všech problémů - zejména pokud ti to už jednou prošlo. A jemu to prošlo. Tenkrát v Seattlu a teď tady."

„Komu? Kdo je to, Dinah?"

„Hlavně si pamatuj, že mrtvý není ten, kým se na první pohled zdá

být. Nedovol jim, aby udělali chybu, Faith. Musíš se přesvědčit, že skutečně víš, o koho jde, jinak nedostaneš na svou otázku správnou odpověď."

„Ale..."

„A až najdeš zvoneček, přinut ho říct pravdu. Bude se cukat, ale musíš ho zvládnout. Má určité indicie, které nezbytně potřebuješ."

„Ksakru, proč pořád mluvíš v hádankách?"

„Protože jinak bys mě neslyšela."

Faith kamarádčina odpověď nedávala smysl. Vzdychla. „Nemohla bys mi alespoň naznačit, kde mám začít hledat? K celé téhle záhadě přece musí existovat klíč a my ho potřebujeme. Vždyť já ani netuším, jaké si mám klást otázky!"

Dinah se opět cele věnovala rozbité loutce. „Zeptej se sama sebe, za kolik lidí bys byla ochotna položit život, abys je ochránila. A dávej si pozor. Opravdu, buď velice opatrná. On tě nespouští z očí. Dobře to víš."

Tak jako před několika dny, i tentokrát se Faith s trhnutím probudila a okamžitě byla ve střehu. Venku panovala tma, ještě nezačalo svítat. Avšak vetřelec za oknem nebyl.

„Toho mám pro změnu v hlavě," zaslechla mumlat sebe samu.

Zůstala v posteli, jak nejdéle to vydržela, ale nakonec v půl sedmé vstala. Vklouzla do koupelny, aby se po ránu osprchovala.

Zeptej se sama sebe, za kolik lidí bys byla ochotna položit život, abys je ochránila.

Nejhroživější na té větě byla skutečnost, že přesně to Dinah udělala. Zemřela, jelikož se domnívala, že svým mlčením chrání toho, na kom jí záleželo. Jediný člověk, který Faith v této souvislosti napadal, byl Kane.

Nebyl snad před několika dny opět v nebezpečí?

Protože snad do záhady nějakým způsobem zapadá? Když se nad tím objektivně zamyslela, musela připustit, že je to možné - ačkoliv nic, co viděla nebo cítila, tuto pravděpodobnost nepotvrzovalo.

Stále ještě zůstávalo tajemstvím, co se vrahové snažili z Dinah násilím dostat a proč přinejmenším dvakrát prohledali Faithin byt. Pochybovala, že by dělali tolik povyku kvůli kousku papíru s několika jmény. Ať už je to cokoliv, musí to pro ně představovat skutečnou hrozbu, jelikož se neštítí využít mučení, vraždy, střelby ani bombového útoku, jen aby dosáhli svého.

Ne, seznam je nezajímá. Zamyslela se. Jde o něco, co ona sama vypátrala krátce před nehodou, nějaký důkaz, jenž na zločince pouze neukáže, ale navíc prokáže souvislost mezi vydíráním, vyvražděním její rodiny a smrtí Dinah. A s jistotou pošle pachatele do vězení.

Seznam je začátek. Takhle odstartovala vyšetřování i Dinah.

Faith vyrazila do kuchyně. Přes obývací šla po špičkách, doufala, že

Kanea nevzbudí. Potřeboval se vyspat.

V kuchyni rozsvítila jen slabé světlo nad sporákem a zapnula kávovar. Pak se opřela o pultík a vyčkávala. Snažila se na nic nemyslet. Z neustálého víření roztěkaných myšlenek si připadala unavená.

„Jseš ranní ptáče.“ Ve dveřích stál rozcuchaný a neoholený Kane.

„Omlouvám se, jestli jsem tě vzbudila.“

„Nevzbudila.“ Vstoupil do místnosti a jal se připravovat šálky. Faith se mu poněkud nervózně klidila z cesty. Natáhla se do chladničky pro smetanu. Ačkoliv se zdálo, že si jí Kane nevšímá, nic mu neušlo.

„Křičela jsi ze spaní,“ překvapil ji náhle.

Nedůvěřivě na něho pohlédla. „Opravdu?“

„Asi tak v půl třetí. Šel jsem se na tebe podívat. Byla jsi neklidná. Všechny lůžkoviny jsi sházela na zem.“

Když si Faith vzpomněla na svoji průsvitnou noční košilku, začaly jí hořet tváře. Ale Kane se právě zabýval naléváním kávy do hrnků, takže si zrádně červeně nevšiml.

„Přistoupil jsem k tobě, abych tě přikryl. Na chvíli se mi zdálo, že jsi vzhůru, protože jsi mě oslovila jménem, ale znělo to dost ospale.“

„Musela jsem spát. Vůbec si na to nepamatuju.“

„Zlé sny?“ Konečně na ni pohlédl a podal jí šálek.

„Jako obvykle. Útržky vizí.“ Faith si kávu řádně osladila a přidala smetanu. Opatrně usrkla. Kane upil ze svého hrnku a zašklebil se.

„Promiň,“ omluvila se kysele. Její káva mu očividně nechutnala. Znovu otestovala tu svoji. Připadalo jí, že chutná tak, jak má - lehce nahořkle.

„Kdyby ti to nevadilo...,“ ucedil Kane a vylil celý obsah konvice do dřezu.

Neurazila se. „Zřejmě na to existuje nějaký figl. Já ho evidentně neovládám.“

Připravil vše potřebné a znovu přístroj zapnul. „Některým lidem to holt nejde. Než to bude, tak se zatím oholím a osprchuju. Chtěla sis zajít domů pro hodinky a mě čeká schůzka se stavebním inspektorem. Nejspíš bychom se měli vytrazit, než sem znovu vtrhne opravárenská četa.“

„Oukej.“ Kane se jí zdál maličko podrážděný, ale nijak jeho náladu nekomentovala. Stále ještě jí nebylo dobře po těle, když si připomněla jeho poznámku o noční návštěvě ložnice, během níž ho bezděčně oslovila jménem. Trápilo ji, že pod vlivem noční mûry křičela a volala ho.

Je tu další oběť, samozřejmě.

„Moje podvědomí neví, co plácá,“ zabručela si pod vousy. Přesto však odpochovala do obývacího pokoje a pustila televizi. I když doopravdy nevěřila, že by někde mohla být nalezena další mrtvola, chtěla si poslechnout zprávy.

V první části programu znovu omílali zmizení Dinah a objevení jejího těla se všemi odpudivými detaily, které jsou média schopna z různých zdrojů vyšťourat. Početné záběry ukazovaly Kanea v prvních dnech pátrání, ztrhaného obavami, ale odhodlaného za každou cenu Dinah najít.

Někdo dokonce vykult i krátkou reportáž, v níž vystupovala sama Dinah, kterou před půl rokem nevědomky zachytil zpravodajský štáb během rozhovorů, kdy pracovala na svém článku o Haven House. Novináři tam tenkrát přijeli proto, jelikož se do útulku uchýlila manželka jistého prominenta z Atlanty, jež se toužila své známé ze štábu svěřit na kameru s násilnickým chováním svého manžela.

Úplnou shodou náhod se totiž jejich rozvodové řízení před několika týdny změnilo v odporné drama.

Jediné pozitivum na celé situaci tenkrát bylo to, že byl zpravodajský štáb natolik ohleduplný a zodpovědný, že nezveřejnil nic, co by mohlo prozradit samotný azylový dům. Kameraman vynechal záběr budovy s popisným číslem a vystříhal se nafilmování okolí, jež by mohlo posloužit k eventuelní identifikaci objektu. I samotné Faith, která zde předtím několikrát byla, chvíli trvalo, než v televizi Haven House rozpoznala.

Nešťastné výlevy jeho obyvatelek však poslouchala jen na půl ucha. Zaujalo ji něco na pozadí záběru, kde Dinah se zápisníkem v ruce kolébala spící dítě.

Byla to krásná žena, blesklo Faith hlavou. Jak přirozeně dokázala vyjádřit zájem a sympatie. Dinah disponovala kouzlem, jež lidi nutilo, aby jí otvírali svá srdce i duše a svěřovali jí svá tajemství i poklesky. Kolikpak důvěrností si asi vzala s sebou do hrobu? napadlo Faith.

Než se však nad tím stačila zamyslet, přitáhla její pozornost další osoba, která se mihla v pozadí. Někdo, komu se při pohledu na filmový štáb objevilo ve tváři znepokojení. V záběru byl výsek azylového domu. A také ona žena. Kvapně proběhla dveřmi útulku a zmizela uvnitř.

Ona sama.

Faith se poznala a obličej se jí zachmuřil. Mračila se na televizní přístroj. Zprávy pokračovaly. Co jen jí na té scéně tak rozrušilo? Přece dávno ví, že se s Dinah seznámila v útulku v době, kdy tam novinářka pracovala na reportáži.

Tak co ji na těch záběrech tak zneklidňuje?

Kane vešel do obývacího pokoje přesně v okamžiku, kdy energická rosníčka diváky informovala, že dnes bude možná pršet. Faith věděla, že se mu musí svěřit. Ať už jí věří, nebo ne.

Nadechla se a s očima upřenýma na televizor spustila: „Když ses mě ptal, jestli mě v noci netrápily noční můry, vlastně jsem ti neodpověděla. Nepamatuju si sice všechno, co se mi zdálo, ale něco mi v paměti přece

jenom uvízlo. Takový divný sen. Bylo to varování. Výstraha, že se brzy najde další tělo."

Kane se usadil na opěrci křesla poblíž Faith. Upřeně na ni zíral. V očích se mu zračily spíš obavy než nedůvěra. „Čí tělo, Faith?"

„Nevím."

„Kdo tě varoval?"

„Já nevím. Snad moje podvědomí. Zdá se, že toho ví víc než já. Nebo je za tím nějaká psychologická schopnost, kterou nedokážu ovládat. Ale taky je možné - že jsem pořád ve spojení s Dinah."

„Dinah je mrtvá."

To jí opakuju pořád dokola. Faith ucítila, jak se o ni pokouší hysterický smích. Ale ovládla se. „Jo, máš pravdu. Jenže když mě varovala naposled, tehdy měla pravdu."

„Naposled?"

Tvář mu ztuhla tak, že připomínala masku. Faith jeho výraz nikterak nepřekvapil. „Dinah mi ve snu řekla, že se ke mně někdo dobývá oknem. A když jsem se vzbudila, někdo tam doopravdy byl."

„Moc dobře víš, že k tobě muselo promluvit podvědomí, Faith. Ve spaní jsi zaslechla nějaký šramot, který se ti vetřel do snu. Nic víc za tím nehledej."

„Pravděpodobně tomu tak bylo," přikyvovala Faith. „V tom případě mi ale vrtá hlavou, Kane, co jsem slyšela nebo viděla tentokrát, když mě mé podvědomí upozorňuje na to, že se někde ukrývá další mrtvola." Opět stočila oči k obrazovce. „Ledaže bych ji někde zahlédla, samozřejmě."

„A jak bys mohla, prosím tě?"

„Přesně tak. Jak bych mohla?"

Tak jako apartmá, kde kdysi žila Dinah, tak i Faithin byt rezonoval podivnou prázdnotou. Faith však neztrácela dlouhými úvahami čas a pustila se do hledání svých hodinek. Ale nebyly nikde k nalezení.

„Dobře víš, co mě teď trápí," prohodila ke Kaneovi. „Když mi v nemocnici vraceli mé věci, mám za to, že mezi nimi hodinky nebyly."

„Mohly se rozbít při nehodě," namítl Kane.

„To ano... Ale kolik znáš lidí, kteří vlastní pouze jediné hodinky. Hlavně mě zajímají ženy. Náramkové hodinky jsou totiž laciné módní doplňky."

Kane jí pomohl znovu prohledat celý byt, hodinky však jako by se propadly do země. Našli jen malé laciné pouzdro, v němž se ukrýval pár dlouhých chřestivých náušnic, vykládaných barevnými blyštivými kamínky a křišťálem. Faith si nepřítomně promnula lalůčky a zjistila, že má v uších mnohem umírněnější perličky.

„Patří Dinah," hlesl Kane. „Nechávala si u mě pár šperků. V krabičce ve skříni s prádlem."

Faith na něho nevěřičně zírala, naprosto otřesená. „Chceš tím říct - že jsem si je prostě vzala? Panebože, Kane, omlouvám se. Ani jsem si neuvědomila...”

„Nelam si tím hlavu. Pochybuj, že by to Dinah vadilo. A mně už vůbec ne.”

Jenže Faith si byla jistá, že ho její nezvyklé počínání znepokojilo. Ani ona sama nebyla klidná. Aniž si to uvědomuje, napodobuje Dinah. Cestou na staveniště o tom dumala a přišla na něco, co ji znervóznilo ještě mnohem víc. Někdy během uplynulých čtyřadvaceti hodin si naprosto nevědomky znovu nalakovala nehty.

Lakem, jenž patřil Dinah.

Stavebního inspektora udivilo, že ho Faith nepoznává. Koneckonců, několik měsíců spolu pracovali v jednom úřadě. Podruhé ho zaskočila sdělením o autonehodě. Muž vůbec netušil, co se Faith přihodilo, čímž jí dal nevědomky na srozuměnou, že si ani nevšiml, že v zaměstnání chybí.

Poněvadž se zdálo, že ranní předpověď počasí vyjde, a vzdálené burácení hromu slibovalo víc než déšť, nemrhali Kane s inspektorem časem a sešli do napůl dokončeného suterénu Ludlowovy budovy, aby si prohlédli základy.

Faith zůstala venku. Stála někde uprostřed cesty mezi rozestavěným objektem a vstupní branou, za níž parkoval vůz s řidičem a kde neklidně přecházel jejich osobní strážce.

Jak se ten chlap vůbec jmenuje? napadlo znenadání Faith. Kane mu přece nějak říkal. Ale zaboha si nedokázala vzpomenout, jak. Uvažovala, že členové ochranky by měli být na nezájem ze strany svých klientů zvyklí. Vždycky se domnívala, že mistři svého oboru by měli být tak dobří, že je hlídaná osoba ve své blízkosti ani nepostřehne.

Náhlý poryv větru jí zcuchal vlasy a navzdory teplému svetru a bundě řádně zamrazil na těle. Zabořila ruce do kapes. V pravé kapse narazila na tenký, pružný kousek kovu a zvědavě jej zkoumala prsty. Něco jí připomínal...

„Bože, už zase mám její bundu,” zamumlala si pro sebe. „A vůbec jsem si toho nevšimla.”

Vyděsilo ji to. Jako kdyby ztratila vládu nad svým jednáním.

Otočila se k budově zády a nahrbila ramena. Byla jí stále větší zima. V bráně se objevil Richardson. Okamžitě zamířil k bodyguardovi, aby jej ujistil, že z jeho strany žádné nebezpečí nehrozí. Potom vykročil po rozježděné cestě přímo k Faith.

Když si dívka povšimla policistova zachmuřeného výrazu, srdce jí pokleslo.

„Kde je Kane?” vypálil, když se k ní přiblížil.

„Někde tady. Kontrolují s inspektorem základy. Co se stalo?”

Zkoumavě na ni hleděl a uvažoval. „Našli jsme další tělo," konstatoval nakonec zcela bez obalu.

Faith se zakymácela půda pod nohama. Nevolnost však našťěstí rychle přešla. „Víte, kdo to je?"

„Proto jsem tady." Richardson kývl bradou směrem ke staveništi. „Je to předák té party, co tu pracuje. Jed Norris. Byl zastřelen. Zezadu, dvěma ranami. Tentokrát to byla hračka. Máme vražednou zbraň. Je registrována na Jordána Cochranea."

Richardson si pomyslel, že je Faith vážně pošahaná. Trvala totiž na tom, aby podnikli další kroky nezbytné k identifikaci těla. Richardson zdůraznil, že to není nutné, jelikož mrtvý měl u sebe řidičský průkaz a protože dva z jeho spolupracovníků včetně šéfa, Maxe Sanderse, ho bezpečně identifikovali. Norris neměl ve městě nikoho jiného, kdo by se tohoto truchlivého úkolu jinak ujal.

„Otisky prstů," trvala na svém Faith. Byli zpátky v Kaneově bytě. Dívka nervózně přecházela sem a tam. Takhle nabuzenou ji Kane ještě nikdy neviděl. „Můžete ověřit jeho otisky prstů."

Richardson se ušklíbl. „Tělo leželo hezkých pár dní v lese. Už se do něj pustila zvířata. Možná to ani nepůjde."

„Musíte to zkusit. Prosím. Není to ten, za koho ho považujete."

„Mám oběť," vypočítával Richardson na prstech. „Mám vražednou zbraň. Mám podezřelého. Mým úkolem je dát si to všechno dohromady a předložit státnímu žalobci důkazy."

Na to Faith měkce namítla: „A já vám povídám, že ani vy, ani státní žalobce nepochopíte, proč byl ten člověk zavražděn, dokud se nedozvíte, kdo to doopravdy je."

Richardson pohlédl na Kanea, jenž si vzal slovo. „Max tvrdí, že Norris pro něho pracoval jen něco málo přes rok. Měl dobrou doporučení od místních lidí a rozuměl své práci, takže Max do jeho minulosti nikdy nešťoural. Možná bychom to měli udělat my."

„A co si myslíte, že najdete?" zeptal se pochybovačně Richardson.

„Někoho jiného," ujistila jej Faith.

Kane pokrčil rameny. „Já vím jen to, že právě v okamžiku, kdy mě inspektor informoval o tom, že kdosi nejspíš pořádně sabotuje mou stavbu, objevilo se mrtvé tělo předáka, který byl za hladký průběh prací zodpovědný."

„O kolik dní vás to zdrží?"

„Zdrží?" Kane se nevesele zachechtal. „Guyi, někdo schválně zničil základy. Inspektor mě ujistil, že tohle se zazáplatovat nedá. Někdo si dal zatracenou práci a pořádně si s tím pohrál. Na první pohled není vidět nic extra, ale ve skutečnosti je celé podloží poddolované. Musíme to celé

strhnout a začít znovu. Tedy v případě, že bude projekt pokračovat, a tím si nejsem zrovna jistý."

Faith stála u piana a upřeně se dívala na slonovinové klávesy. „Smím hádat, kdo to v tom případě odnese?"

Kane přikývl a prohodil směrem k Richardsonovi. „Cestou zpátky mi zavolal na mobil Max. Už si kryje záda. Prohlašuje, že Norris se očividně někdo najal, aby sabotoval výstavbu, a když odvedl svou práci, zabil ho, aby za sebou zametl stopy. O tvém podezření zatím nic neví, ale jeho teorie docela sedí. A pokud se vše seběhlo opravdu takhle, je Norris větší ryba, než se původně zdálo."

„Kdo by mohl mít zájem na sabotování výstavby kancelářské budovy? Proč by v tom měl mít prsty Jordan Cochrane, proboha?"

„To netuším, Guyi, ale musí to nějak souviset se zbytkem případu. Dinah byla na staveništi den před tím, než zmizela. Cochraneovo jméno padlo v této souvislosti už několikrát. Vlastní skladiště, kde Dinah věznili. A všechno, na co jsme do téhle chvíle kápeli, nějak souvisí se stavebnictvím. Včetně jmen na seznamu."

Jakmile dorazili do Kaneova bytu, vytasil se architekt s nalezeným listem a o všem příteli informoval.

Detektiv zavzdychal. „Krucí. Dobrá, nařídím technikům, aby se pokusili sejmout nějaké slušné otisky prstů. Ale poslouchejte mě dobře, vy dva, držte se od těch maníků na seznamu dál. Myslím to vážně, Kane. Pokud je někdo vydírá, tak proto, že mají pořádné tajemství -v tom případě by je každé čenichání v soukromí parádně nakrklo. Je vám to jasné?"

„Naprosto."

„A co se Cochrane týče, jeho lidé se dušují, že už je několik dní pryč z města, ale nezdá se mi, že by věděli, kde přesně se jim šéfík toulá. Možná bude mít alibi, třeba si ho právě teď obstarává, ale v každém případě je to moje práce a je na mně, abych to ověřil. Takže mě nechte dělat, co umím, a neplet' se mi pod nohy, rozumíte?"

„Hlavně sebou hejbní, Guyi." Kane nespouštěl oči z Faith. „Netuším, kolik toho ještě vydržíme."

„Dám ti vědět," ujistil ho Richardson, než odešel.

Když se Kane, jenž detektiva vyprovázel, vrátil do obývacího pokoje, seděla Faith u piana. Prsty lehce spočívala na klávesách, ale ani se nepohnula. Kaneovi připadala zmatená, jako kdyby nevěděla, jak má začít hrát.

„Kdo by mohl mít zájem na sabotáži stavby?" vysoukala ze sebe. „Kdo by tím co získal?"

„Nevím. Budovu bude z větší části využívat město, ale jinak bude v soukromých rukou. Investorů je hodně, a pokud se výstavba zastaví,

anebo bude od projektu upuštěno, přijdou o pěkný balík."

Faith křečovitě stáhla prsty z klávesnice a obrátila se ke Kaneovi. „Ti muži na seznamu - je mezi nimi někdo z investorů?"

„Žádné jméno mi nebylo povědomé - ale to nic neznamená, podíly má spousta lidí. Počkej." Zatelefonoval k sobě do kanceláře a během hodiny se dozvěděli, že se Jordan Cochrane podílí na realizaci kancelářské budovy značnou částkou, investovanou prostřednictvím společností, kterou částečně vlastnil.

„Takže jak to tak vypadá," konstatoval Kane, „Cochrane vrazil do Ludlowovy budovy většinu svých peněz, a pokud projekt vybuchne, půjde ke dnu i on."

Faith se nad přítelovými slovy zamyslela a pak rezolutně zavrtěla hlavou. „Ne, to nedává smysl. Vycházejme z předpokladu, že Dinah držel ve skladu Cochrane. V tom případě nemohl být vydíraným, ale vyděračem. Možná nařídil Jedu Norrisovi, aby stavbu sabotoval, a potom ho zastřelil. Ale proč? Sám jsi přece řekl, že když nedostavíte kanceláře včas, přijde Cochrane o spoustu peněz."

„Vůbec to do sebe nezapadá," přiznal zdráhavě Kane.

„Musíme si s Cochranem promluvit."

„To bychom ho museli najít dřív než policie."

„Skutečně si myslíš, že odjel z města?"

„Zdá se, že na něho nemá nikdo spojení."

„Ta zpráva, co tu nechal Tim poté, co mě přivezl z Haven House," mumlala zamyšleně Faith. „Včera v noci jsem ji četla."

„A?"

Faith přešla pokojem a usadila se na gauči. Spěšně převracela stránky. „Přišla jsem na něco, co mě zarazilo..."

Kane přidřepkl k ní na pohovku. „Co to bylo?"

„Cochrane vlastní tady v Atlantě kondominium. Majitele kryje tolik společností, že měl Tim vyloženě štěstí, když se dokázal propracovat až k němu. No, a proč si myslíš, že pan Cochrane potřebuje mít útulný pelíšek se soukromým vchodem sotva deset kilometrů od vlastního domu?"

„Protože si vydržuje milenku," napadlo Kanea.

Faith se na něj pousmála. „Také mě to okamžitě napadlo. Dále se tu píše, že Cochrane je už téměř dvacet let ženatý s jistou dámou z dobře situované katolické rodiny, jež se dala veřejně slyšet, že rozvody jsou dílem d'ábla podporovaným státem a ty, jenž Bůh spojil..."

„Člověk nerozdělí."

„Přesně tak. A když se za Cochranova provdala, přispěla do rodinné kasičky pěkně kulatoučkou sumičkou. Hovořilo se o nějakých pěti milionech dolarů. Připočti k tomu slibně se rozvíjející politickou kariéru..."

„A co kdyby ho někdo vydíral právě proto, že manželce zahýbá, a on čile cvakal, aby se o tom dáma z dobře situované katolické rodiny nedověděla a rodící se politická kariéra se nerozplynula v dým?"

„Zdá se, že to by smysl dávalo."

„Taky si myslím."

„A klidně se vsadím, o co chceš, že policii chvíli potrvá, než na tajemné hnízdečko lásky přijde. Co ty na to? Bude Richardson zuřit, až zjistí, že jsme ho předběhli a vyzpovídali Cochranea o něco dřív?"

„Určitě bude řádit," připustil Kane, ale z jeho tónu bylo patrné, že je mu to srdečně fuk. Zubil se.

Faith se bezděčně natáhla a hřbety prstů mu něžně přejela po tváři.

Kane na okamžik strnul, pak prudce škubl hlavou dozadu a tiše zaklel. Oči mu žhnuly zlostí a zmatkem.

Faith se jeho reakce bolestně dotkla. Ale pak jí probleskly hlavou útržky vzpomínek. Takhle se ho v jejích snech přece dotýkala Dinah...

„Kane, já..."

Vyskočil a urychleně opustil místnost.

Faith si uvědomovala, že jí srdce bije jako na poplach. Nevěřicně se zadívala na vlastní ruku. Červený lak na oválných nehtech se vyzývavě leskl. Přistihla se, že zadržuje dech, a proto přerývavě vydechla.

Zapomněla. Přemohlo ji vzrušení, s nímž dávala dohromady jednotlivé dílky skládačky, a proto zapomněla, o co tu doopravdy jde. Pustila z hlavy vlastní záhadnou minulost. Stejně jako vydírání, mučení a smrt.

Zapomněla na Dinah.

Úmyslně ji zatlačila do pozadí.

I když se domnívala, že je v místnosti sama, neovládla se, aby neprohlásila nahlas: „Sakra, Dinah! Je stále těžší a těžší odlišit, kde končíš ty a začínám já."

PATNÁCT

Když dorazili k utajovanému kondominiu Jordána Cochranea, nařídili bodyguardovi, aby zůstal s řidičem ve voze. Rozhodně z toho neměl žádnou radost.

„Pane MacGregore, rád bych vám připomněl, že jste mě najal, abych vás dva chránil, což nemohu zaručit, když..."

„Já vím, Same. Ale těžko vás můžeme vzít s sebou k někomu domů a očekávat, že se bez rozpaků rozpovídá. Buďte bez obav, nic se nám nestane."

Sam. Jmenuje se Sam.

„Tak si aspoň vezměte moji pistoli," nabádal je Sam.

„Už jednu mám. Zůstaňte tu."

„Rozkaz, pane," přisvědčil zdráhavě Sam.

Jakmile Faith s Kanem vkročili na skrytou cestičku vinoucí se ke kondominiu, pokropily je první kapky deště. Ačkoliv bylo něco kolem čtvrté, počínalo se stmívat.

„Netušila jsem, že máš bouchačku," zamumlala Faith.

„Umím s ní zacházet, takže se nemusíš znepokojovat."

Chováme se k sobě tak uctivě, uvažovala Faith. Jako kdyby mezi námi nikdy k ničemu nedošlo, jako kdyby nás to k sobě nepřitahovalo. Opak byl však pravdou. V okamžiku, kdy Kane zazvonil, byla Faith v pokušení mu navrhnout, aby odsud vypadli, nepletli se policii do řemesla a nechali na ní, aby zjistili, zda je Jordan Cochrane sprostý ničema, anebo další z obětí. Dveře se však náhle otevřely. Na ústup bylo pozdě.

„Rád bych s vámi mluvil, Cochrane," zavrčel Kane.

Muži stojícímu ve dveřích bylo něco kolem čtyřiceti. Tmavý, pohledný, vyzařovalo z něho jakési pochmurné, podmanivé kouzlo. Evidentně jej nepřekvapovalo, že za ním přišli.

„Aha." Znělo to naprosto věcně. Ani stopa po zvědavosti či nepřátelství.

Něco je vzduchu, uvědomila si Faith. Není to vidět ani slyšet. Cítila to. Cochrane na ni pohlédl. Slyšela, jak ji Kane představuje, a Cochrane jí uctivě kývl na pozdrav.

„Pojďte dál," vyzval je.

Když vstoupili do elegantně zařízené haly, byl Kane zjevně ve střehu. Nespouštěl Cochranova z očí. Ten za nimi zavřel dveře a odvedl je do útulného obývacího pokoje, kde v krbu plápolal povzbudivý oheň. Ovladačem nařídil tlumená světla tak, aby vydávala jasnější svit, a pak příchozí požádal, aby se posadili. Otázal se, zda si dají kávu nebo nějaký drink. Na kávovém stolku stála vinná sklenka, takže bylo jasné, co popíjí on.

Faith nikterak nepřekvapilo, když oba muži zůstali stát. Zaslechla Kanea, jak velmi zdvořile odmítá občerstvení, a usadila se na dlouhé pohovce tak, aby měla oba návštěvníky na očích.

Dívej se. Poslouchej.

Nečekaný návrat záhadného našeptávání ji šokoval. Zvláště proto, že se po objevení mrtvé Dinah zcela vytratilo. Slýchala je pouze ve svých snech. Avšak nemohla udělat nic jiného, než poslechnout. Pohodlně se rozvalila a předstírala, že ji rozhovor obou mužů vůbec nezajímá.

„Nevadilo by vám, kdybyste mi prozradil, jak jste se dověděl, že jsem ve městě?" otázal se Cochrane.

„Šťastná trefa do černého," odvětil Kane.

„Aha. A jak jste zjistil, že mi to tu patří?"

„Dal jsem si práci s hledáním."

Cochraneovo pokleslé obočí se spojilo a propůjčilo mu hrozivý výraz. „Smím se zeptat, proč jste mě tak usilovně hledal, pane MacGregore?"

Faith zaslechla během jeho otázky vzdálené zacinkání zvonku, ale zvuk byl téměř přízračný, až se mu zdráhala uvěřit. Nebyla si jistá, zda jej skutečně slyšela.

„Protože bych byl rád, kdybyste mi zodpověděl pár otázek." Ani teď se Kane neposadil a ve stoje pokračoval ve výslechu. „Vaše společnost vlastní na adrese: I vy, dvě stě osmdesát jedna sklad, že?"

„Ano. Ale od té doby, co jsme v dubnu otevřeli novou továrnu, jej nepoužíváme. V novém objektu máme dost vhodných skladovacích prostor."

„Tak proč ho hlídá pes?"

„Kvůli vandalům, samozřejmě. Prázdné budovy jsou snadné cíle, vy to přece musíte vědět nejlíp. Co je s ním?"

Teď.

Faith slyšela samu sebe vyhrknout: „Setkal jste se někdy s Dinah Leightonovou, pane Cochrane?"

„Ne."

Lže.

„Myslím, že mi neříkáte pravdu, pane Cochrane."

„Nechápu, o čem mluvíte, slečno Parkerová."

Navštívila jsem ho. Tady. Osmého října.

Faith zamrazilo. Sama se divila, jak dokáže pokračovat, aniž by se jí zachvěl hlas. „O schůzce, která proběhla právě tady. Osmého října. Navštívila vás tu, pane Cochrane."

„Dva dny před tím, než zmizela," poznamenal Kane.

Cochrane nespouštěl Faith z očí. Byla to ona, komu adresoval naprosto věcnou odpověď. „Předpokládám, že vám to řekla."

Udělala to? Faith nevěděla. Neměla o tom ani potuchy.

Ale nahlas prohlásila: „Vyptávala se vás, zda jste nebyl vydírán. Co jste jí odpověděl, pane Cochrane?"

Zprvu se zdálo, že bude muž držet jazyk za zuby. Pak jen bezmocně pokrčil rameny. Rozhodl se přijmout to, co nedokázal změnit. „Řekl jsem jí, že mě kontaktoval někdo požadující peníze. A také jsem jí dal jasně najevo, že jí do toho nic není."

„A ona svěřila uši a pokorně odtáhla?" usmívala se Faith. Dobře si uvědomovala, že jí v hlavě zní opět cinkání tajuplného zvonku.

Cochraneova ústa náhle změkla a roztáhla se do úsměvu. „To sotva."

„Věděla, že máte milenku?"

Kaneova ostře vyřčená otázka přitáhla Cochraneovu pozornost.

Okamžitě mu ve stejném duchu odpověděl: „Věděla, že... se s někým scházím. Také jí bylo jasné, že moje žena by k rozvodu nikdy nesvolila - a že by mi udělala ze života peklo, kdyby se dověděla, že má sokyni. A to už vůbec nemluvím o tom, jak by mě takové odhalení znemožnilo na politické scéně.“

Znovu se rozezněl ten zvonek. Faith se kolem sebe rozhlédla. Co to má proboha znamenat?

„Takže jste měl pořádné tajemství. Dokázal byste v zájmu jeho zachování i vraždit?“ zaútočil Kane drsně.

„Nejsem vrah.“

„Věřím, že si to namlouváte. Ale měl jste hodně co ztratit, ne? A neexistoval jiný způsob jak z toho ven.“

„Tak to nebylo.“

„Že ne? Tak nám tedy vyprávějte, jak to bylo.“

Faith slyšela Kaneovo obvinění, stejně jako Cochraneovo tiché popření. V dálce se však znovu ozvalo zvonění. Posunula se proto na pohovce, aby si mohla místnost lépe prohlédnout. Když dlaní spočinula na předělu mezi dvěma polštáři, ucítila něco tvrdého.

Předmět byl zasunutý mezi dvěma díly polstrování, takže na první pohled nebyl vidět. Nahmatala jej proto prsty a vytáhla ven. Droboučký stříbrný zvoneček.

Faith na něj udiveně zírala. Držela jej tak, že kdyby na ni náhodou muži pohlédli, nejspíš by se domnívali, že si prohlíží lak na svých nehtech. Titěrný stříbrný zvoneček. Přívěšek. Náhle se rozpomněla, že už ho kdysi viděla.

Vědělas o něm, Dinah? Nebo jsem to já, kdo to nějak vytušil?

Mrtvá neodpovídala, a tak Faith promluvila k živým. „Co od vás Dinah chtěla, pane Cochrane?“

Rychle k ní obrátil hlavu, jako kdyby raději čelil jejímu zpovídaní než Kaneovu. „Sděbila mi, že pracuje na jisté reportáži a má za to, že jsou někteří prominentní muži z Atlanty vydírání. Chtěla vědět, zda jsem v případě, že všechno praskne, ochoten vypovídat na policii.“

„A vy jste řekl, že ne.“

„Řekl jsem jí, že si své problémy vyřeším sám.“

„A udělal jste to? Vyřešil jste je?“

„Myslím, že ano.“

Ted' už Faith nepotřebovala žádný vnitřní hlas, aby jí radil. „Odmítl jste zaplatit, že? Odmítl jste předplácet si něčí mlčení a poslal jste je do pekla, co? Byl jste první, kdo se jim postavil. Kdo raději riskoval, že se vše provalí, než aby zacvakal výpalné.“

„Ta... dáma, se kterou chodím, se o výhrůžkách doslechla. Souhlasila se mnou, že se nesmím nechat vydírat. Bylo nám jasné, že by si nedali pokoj, dokud bych finančně úplně nevykrvácel. Takže, ano,

odmítl jsem zaplatit. A oni se stáhli. Alespoň jsem si to myslel. Už se neozvali. Nepožadovali žádné peníze a ani moje žena neobdržela obálku s usvědčujícími fotografiemi, jak mi slibovali."

„Ale?" Faith z něho nespouštěla zrak.

„Ale... začali jsme mít problémy v nové továrně. Mechanické poruchy, opožděné dodávky, chyby v objednávkách. Vypadalo to jako sabotáž, jenže chyběly důkazy, které by ukázaly na možného pachatele. A pak se objevily potíže i v ostatních divizích. Šlo v podstatě o stejný výčet nedostatků. Někdo nás chce zničit."

„Anebo vás trestá."

„Vypadá to tak. Uvědomil jsem si, že čelím týmu neviditelných nepřátel, kteří jsou připraveni mě zlikvidovat, a nedokážu je zastavit."

„Mohli byste jim zaplatit," poznamenala Faith.

„Ne," odvětil Cochrane. „To bych nemohl."

„Ale mohli byste se k nevěře veřejně přiznat a tím vzít vyděračům vítr z plachet. V politice byste měl pořád šanci. Milostné aféry politiků dnes lidé neposuzují tak přísně jako kdysi."

„Svatá pravda. To bych mohl. Ona dáma je se zveřejněním našeho vztahu svolná a já připraven čelit případným následkům. Ale oni už prokázali, jakou mají sílu. Chtějí mě udolat, hezky kousek po kousku. Jestliže jim vezmu jednu zbraň, kterou proti mně mají, najdou si další. Vyhrabou nějakou špínu, využijí chyb, kterých jsem se v minulosti dopustil." Cochrane se kysele usmál. „Nevěděl jsem vždycky příkladný život, slečno Parkerová, a nemíním přihlížet, jak někdo veřejně propírá všechny mé přehmaty pěkně jeden po druhém."

„Tak co uděláte?"

„Porazím je. Budu proti nim bojovat. Odhalím jejich taktiku a vydržím, dokud nezjistím, kdo za vším vězí. Samozřejmě, mohu prohrát. Ale bez boje se rozhodně nevzdám."

„Aha."

Cochrane pohlédl na Kanea. „Měl jsem dostatek času o všem přemýšlet. Slečna Leightonová byla pohřešována několik týdnů. Věřte mi, že kdybych věděl, jak policii pomoci ji najít, okamžitě bych se dostavil k výsledku."

Než se Kane zmohl na odpověď, posuvné dveře spojující obývací pokoj s pracovnou se tiše otevřely a kdosi klidně pravil: „A já též."

S Kanem to viditelně otřásl. Faith mu věnovala pohled plný účasti. Pak natáhla dlaň s přívěškem směrem k příchozí.

„Myslím, že se utřhl z tvého náramku, Sydney."

Kane nebyl očividně ve své kůži. Ačkoliv ani Cochrane, ani Sydney evidentně nejednali ve zlém úmyslu, několik nadcházejících minut panovalo v místnosti nesnesitelné napětí. Bylo na Faith, aby udržovala

konverzaci.

„Jste si absolutně jist, že netušíte, kdo vás chce zničit?“ otázala se Cochranea.

„Dlouho jsem si s tím lámal hlavu.“ Cochrane se usadil vedle Sydney na druhou stranu dlouhé pohovky. „Problém je v tom, že mám spoustu nepřátel. Zkrátka nedokážu na někoho ukázat prstem a říct: ‚Tak tenhle mě nemůže ani cítit, proto mě vydírá a maří mou práci‘. Také může jít čistě jen o peníze a mě si ti zmetci vybrali jen proto, že jsem jak bohatý, tak určitým způsobem zranitelný, a tudíž má cenu riskovat a zkusit u mě štěstí.“

„Doslal jste se ještě do většího maléru, než tušíte,“ prohodila Faith poté, co očima zkontrolovala Kanea. „Znáte muže jménem Jed Norris?“

„Ne, mám za to, že ne. Proč?“

„Máte zbraň, automatickou pětačtyřicítku?“ vyzvídal Kane.

„Pistolí mám několik, včetně dvou pětačtyřicítek. Proč?“

„Protože,“ nadechla se Faith, „dnes ráno bylo nalezeno tělo muže, v němž byl identifikován Jed Norris. Byl zavražděn. Kdosi jej popravil kulkou do hlavy. Poblíž mrtvoly byla objevena zbraň registrovaná na vaše jméno. Vražedná zbraň.“

„Ach můj bože,“ mumlala Sydney.

Cochrane se natáhl a vzal ji za ruku. Lehce pobledl, avšak stále působil vyrovnaně. „Ponechme stranou, že rozhodně nejsem takový pitomec, abych někoho zabíjel vlastní pistolí a navíc ji zanechal na místě činu, avšak přísahám vám při všem, co je mi drahé, že na žádnou ze svých zbraní jsem celé měsíce ani nesáhl. Všechny jsou zamčené ve skříni na zbraně. Někdo musel jednu z nich ukrást.“

„Vy tu skříň nezamykáte?“ vyzvídal Kane.

„Jistěže ji zamykám. Ale poradit si s takovým zámekem je hračka. Není těžké si představit, že ho někdo odemkl třeba planžetou. V domě je také bezpečnostní systém, ale zapínáme jej jen na noc.“

„Kdo má ke zbraním přes den přístup?“

„Do toho pokoje? Celkem dost lidí. Služebnictvo. Sekretářka mé ženy a můj asistent. Kromě toho manželka pořádala v posledních třech měsících dva charitativní večírky. Všude se tou dobou hemžily spousty lidí.“ Odmlčel se. „Kdo byl ten člověk, co ho evidentně zastřelili mým revolverem?“

„Max povídal, že někam zmizel, poněvadž stejně nepracují...“ ozvala se téměř neslyšně Sydney.

Kane se podíval zpříma na Cochranea. „Norris byl předákem stavební party, co pracovala na Ludlowově projektu. Dělníci tento týden nepracovali, jelikož jsme narazili na potíže. Dneska jsem zjistil, že stavbu kdosi sabotoval.“

„Je to zlé?“

„Dost. Někdo, kdo věděl jak na to, poddoloval základy. Inspektor je toho názoru, že se to opravit nedá, což znamená všechno strhnout a začít znovu - nebo projekt zrušit.“

„To by,“ pravil Cochrane naprosto bez pohnutí, „znamenalo poslední hřebík do mé finanční rakve.“

„Možná právě o to jde,“ napadlo Kanea. „Pořádně vás v tomto duchu přitlačit ke zdi. Buď jim zaplatíte, anebo půjdete totálně ke dnu.“

„Pokud tomu tak je,“ připustil Cochrane, „tak mají přímo geniální plán. Většina mých obchodních záměrů závisí na finanční podpoře mé manželky. Ta by nezaváhala ani na okamžik a prodala všechno, na čem mi záleží, jen aby si to se mou důkladně vyřídila na všech frontách. Ani zbla by jí nezáleželo na tom, kolik lidí by tak připravila o práci.“

„A mezitím,“ dumala Faith, „by se policie snažila přijít na to, proč jste oddělal Norrise. Určitě je bude zajímat, kde jste v kritickou dobu pobýval. Vaši lidé v kanceláři i doma tvrdí...“

„Že jsem mimo město. Ano, nařídil jsem jim to.“ Cochrane se zadíval na Sydney. „V poslední době jsme se moc neužili, a tak jsem si naplánoval služební cestu. Od nedělní noci jsem tady, v kondominiu.“

„Já též,“ vyhrkla Sydney.

„Ale ne pořád.“ Cochraneův hlas zazněl velmi něžně, pohled mu zjihl. Nepatřil však příchozím. „Během dne jsi také pobývala v práci, Syd.“

Ženina ústa se náhle stáhla do pevné linky, „Často jsem vyklouzla z kanceláře, jen abych mohla být s tebou,“ trvala umanutě na svém. „Do práce jsem chodila zásadně pozdě, protahovala obědy a vracela se k tobě mnohem dřív, než je u mě obvyklé. Moc dobře to víš.“

Cochrane jí opět věnoval zamilovaný pohled, poté obrátil pozornost zpět ke Kaneovi. „Kdy toho muže zastřelili? Vědí to?“

„Podle policie bylo tělo... vystaveno povětrnostním vlivům... několik dní. Podle mého názoru nejsou schopni dobu úmrtí přesně určit.“

„V tom případě nemám prokazatelné alibi,“ ucedil Cochrane mrzlivě.

„Jordáne...“

„Nikdo jiný mě po celou dobu neviděl, Syd. I když vypovíš, že byla pořád se mnou, nepomůže mi to a sama si uškodíš. Neboj se. Neměl jsem důvod toho chlapa zabít.“

„Někdo už vyrukoval s teorií,“ ozvala se Faith, „že si Norrise kdosi najal právě za účelem sabotáže stavby a potom ho odstranil, aby zamezl stopy. Jenže zastavení stavby by vám osobně rozhodně žádný prospěch nepřineslo.“

„To tedy ne. Vložil jsem to toho projektu spoustu peněz. Taková investice se vyplatí pouze v případě, že budova stojí a vydělává.“ Cochrane se náhle zamračil. Zadíval se Kaneovi do očí. „Proč jste se

vyptával na sklad? Co s tím má společného?"

Kane sklopil oči k sepnutým dlaním. „Máme... důvod se domnívat, že tam někdo Dinah věznil. Alespoň po určitou dobu, co byla nezvěstná."

„To ne, Kane." Sydney na bratra nevěřičně zírala. „S tím nemá Jordan nic společného. Nemůže za její zmizení nebo - smrt."

„Podle mého názoru," vložila se do rozhovoru Faith, "jde jen o další způsob, jak se vám dostat na kobytku a napadnout vše, co je pro vás důležité. Říkal jste, že vám vyděrači vyhrožovali, že pošlou vaši manželce usvědčující fotografie, je to tak?"

„Ano."

„V tom případě vědí, že jste se zapletl se Sydney."

„Ano."

„Napadá vás snad lepší způsob, jak váš vzájemný vztah narušit? Co takhle učinit z vás podezřelého z únosu, mučení a vraždy snoubenky bratra vaší přítelkyně?"

„Stejně bych tomu nikdy neuvěřila," vyhrkla Sydney divoce.

Faith už ty dva nějakou chvíli pozorovala, a tak ji Sydneyina loajalita vůbec nepřekvapila. Přesto však namítla: „V každém případě by šlo o pěkně nechutnou záležitost. Z toho, co už víme, není těžké odvodit, že opravdoví vrazi jistě mají po ruce dostatek dalších důkazů, s nimiž by mohli proti panu Cochraneovi vystoupit. Přinejmenším se dá prokázat, že byla Dinah držena v jeho skladu. Snadno ho tak do zločinu zatáhnou."

„Za předpokladu, že na to policie přijde," připomněl jí Kane.

„Ach, to nebude problém. Dokážu si představit, že pachatelé podstrčí policii správné voďátko a dostanou ji tam, kde ji chtějí mít. Ledaže bychom je předešli." Faith mluvila naprosto nepřítomně. Duchem už dlela někde jinde. Zalovila v kapse saka a vytáhla kopii seznamu, který našli u Dinah v bytě. „Podívejte se na tato jména, pane Cochrane. O těchto mužích se Dinah domnívala, že se stali oběťmi vydírání. Říká vám některé z nich něco?"

Cochrane civěl na podaný list. „Mason je mrtev, sebevražda. Carson... Hayes... Swain... Gordon..."

„Zjistili jsme, že všichni nějakým způsobem podnikají ve stavebnictví," nadhodil Kane. „Třeba víte ještě o něčem, co tahle jména vzájemně spojuje - anebo spojovalo - a co mají společného s vámi?"

Cochrane poplašeně vzhlédl. Zachmuřenou tvář prosvětlo poznání. „Jen jedinou věc. Za normálních okolností bych o tom neměl ani ponětí, protože se jedná o diskrétní záležitost, ale shodou okolností jsem v jeho kanceláři zahlédl jisté složky. Conrad Masterson. Všichni využíváme jeho služeb coby finančního poradce."

Z příšeří interiéru vozu se ozval Faithin hlas: „Kdyby Dinah ukázala tenhle seznam Cochraneovi..., mohla by žít. Byla by se dozvěděla, že si

má na Mastersona dávat pozor."

„Conrad. Ježíšikriste." Kane se stále ještě vypořádával se šokem.

„Jenom člověk, jenž se dokonale vyznal ve finančních záležitostech Jordána Cochranea, mohl vědět, jak na něho co nejefektivněji udeřit. To dává smysl, ne?"

„Ano, ale..." S těžko potlačovaným vztekem Kane ucedil: „Nemůžu uvěřit tomu, že by Conrad Dinah ublížil. Vždycky jsem měl za to, že je to ten nejmírumilovnější člověk, jakého jsem v životě potkal."

„Možná že není. Kromě toho nám bylo od začátku jasné, že je v tom namočeno víc lidí. Třeba Conrad pro toho, kdo zabil Dinah, jen pracuje, anebo mu jen dává tipy. Nebo je to všechno obrovské nedorozumění." Faith pozorovala přítelův profil, který byl vidět pouze tu a tam, to když ho ozářila sporá pouliční světla, jež míjeli. „Podívej, víc jsme dnes večer udělat nemohli. Richardson měl pravdu - musíme nechat na něm, aby promluvil s těmi ostatními hochy na seznamu, a zjistil, jestli nemohou Conrada usvědčit."

Pokusila se zažertovat. „Vlastně máme z pekla štěstí, že nás po oznámení, kde má Cochranea hledat, rovnou nenechal zavřít. Bylo toho víc, co jsme mu úmyslně zatajili."

Asi tak hodinový výsledek v Richardsonově kanceláři sice nebyl nijak příjemný, přesto však byla Faith ráda, že se jí podařilo Kanea přesvědčit, že se mají dát zrovna tímto směrem a nepodlehnout pokušení - najít a podat si Conrada Mastersona. Jistě, přispěla k tomu i skutečnost, že se jim ani po opakovaných telefonátech nepodařilo Mastersona zastihnout ani doma, ani ve firmě, takže byl dočasně mimo Kaneův dosah.

„Překousne to," prohlásil Kane na Richardsonovu adresu. „A dříve či později přijde na to, že jsme mu pomohli rozlousknout pár kriminálních případů."

„Tak co, pořád máte v plánu zastavit se cestou ve své kanceláři, pane MacGregore?" ozval se bodyguard z předního sedadla.

„Já vím, že už je dost pozdě, Same, ale..."

„Mně ani Steveovi to nevádí," odbroukl strážce a nepatrným gestem ukázal na řidiče. „My máme času dost."

„Tak tedy do kanceláře, prosím," nařídil jim Kane a Faith pošeptal: „Jseš si jistá, že ti to nevádí? Rád bych si vzal původní projektovou dokumentaci Ludlowovy budovy a podíval se, jestli by se situace nedala nějak zachránit."

„Vůbec ne." Chápala, že se do doby, než policie pohne s vyšetřováním, musí něčím zabavit. Jinak by se ze všeho zbláznil. „Cochrane ti bude za spásu svých investic určitě vděčný - tedy pokud ho dřív nezabásnou za vraždu Norrise."

„Guy nevypadal, že je do zatýkání celý zhavý," připomněl jí Kane. „Kromě toho, že nemá Cochrane žádný hodnověrný motiv, ani

Richardson nevěří, že by byl tak padlý na hlavu a pohodil vedle mrtvého těla vražednou zbraň, z níž předtím pečlivě setřel otisky prstů."

„Kéž by už měli zprávu ohledně otisků toho zavražděného," zavrtěla se neklidně Faith. „Je to důležité, Kane. Věř mi."

„Guy povídal, že výsledky z daktyloskopie budou k dispozici pravděpodobně zítra. Porovná je se záznamy a potom je kvůli ověření pošle Noahovi. Mám za to, že Noah je v Quantiku. Až něco zjistí, jeden z nich nám zavolá."

Faith přikývla, ale stále neměla klid. Kdyby v tom Norris doopravdy jel, proč by ho zabíjeli? Zastřelil ho snad Conrad? Provinil se Masterson vůbec? A kvůli čemu Dinah mučili? Sakra, vždyť pořád tápou v temnotách!

Bouřka se sice již dávno přehnala, zanechala však po sobě citelný chlad a vlezlé vlhko. Mizerné počasí, psa by nevyhnal. Přesto však řidič kancelářskou budovu, kde sídlila společnost MacGregor a Payne, ostražitě objel a teprve potom zamířil do podzemních garáží. Řidič i Sam byli ve střehu.

Garáže téměř zely prázdnotou. O pocit relativního bezpečí se staral elektronický systém a neúprosné oči kamer, takže Faith na chvíli opustily obavy. Společně s Kanem a Samem vyjela výtahem do pátého patra, kde měl Kane kancelář.

V recepci stál strážný, tak jako v každém patře, a okamžitě Kanea informoval, že všichni už jsou pryč a všude panuje klid.

„Hned jsem zpátky," prohodil Kane přes rameno a zašátral v kapse po klíčích. Poté zamířil ke své pracovně.

„Zůstanu tady," odvětila Faith. Zvolna se procházela chodbou a prohlížela si fotografie a obrázky budov, na nichž stavební společnost MacGregor a Payne v minulosti pracovala.

Sam se opřel o recepční pult a dal se do hovoru se strážným způsobem, jak se obvykle baví muži pracující ve stejném oboru. „Pěkný systém," poznamenal bodyguard.

„Jo, taky stál majlant. Tohle hnízdo střeží ta nejmodernější technologie." Strážný kývl bradou směrem k loudající se Faith a pak ukázal na několik monitorů zobrazujících různé chodby. „Tímhle jsem schopen člověka sledovat po celé budově. Ne že bych měl páru o tom, proč je třeba hlídat řádku kanceláří jako oko v hlavě, ale platěj mi za koukání, ne za vyptávání."

„Taky už jsem tuhle větu slyšel." Sam střelil pohledem do chodby a zahlédl Faithina záda. Mířila do další chodby. Zahleděl se proto na obrazovky. „Kde ji teď uvidíme?"

Strážný ukázal na jeden z monitorů. „Tady. Nemějte strach. Sám vidíte, že je všechno v pořádku."

Kane se zrovna chystal odejít z kanceláře, když se ozvala jeho soukromá linka. Zvedl sluchátko. „MacGregor.“

„Kde máš sakra mobil?“ zpražil jej Bishopův hlas místo zdvořilého pozdravení.

„V kapse,“ blekotal Kane, zaskočený přítelovou zuřivostí. „Asi mi došla baterie. Mám za sebou dlouhý den. Děje se něco?“

„Kde je Faith?“

„Je tu se mnou. Co to má znamenat, Noahu?“

„Richardson se zmínil, že máte v plánu stavít se u tebe v kanceláři, tak jsem to zkusil. Týká se to těch otisků prstů, co mi poslal.“

„A?“

„Patřily muži jménem Jedidiah Sanderson.“

„Takže Faith měla pravdu. Není to Jed Norris.“

„Řekněme spíš, že Jed Norris nebyl tím, kým se na první pohled zdál být. Sandersonovy otisky jsou v evidenci, protože má záznam v rejstříku trestů. Před mnoha lety párkrát seděl, většinou za násilnosti. Ale ne v Atlantě.“

Kane se prudce nadechl. „V Seattlu.“

„V Seattlu.“

„Takže tím pojítkem s Atlantou je on?“

„Dělal Faith šéfa, Kane. Vedl společnost, pro kterou v Seattlu pracovala. Převzal ji po svém bratrovi, který zahynul při požáru. Sanderson si nevedl moc dobře. Nedlouho poté, co byla Faithina rodina vyvražděna, vyhlásil bankrot a beze stopy se ze Seattlu vypařil.“

„A přesunul se do Atlanty. Dobrá, ale stále nechápu...“

„Zajímá mě se o ten požár, co připravil o život Sandersonova mladšího bratra. Setkal jsem se s vyšetřovatelem, specialistou na žhářství, který si je jist, že byl oheň založen úmyslně. Bohužel, nebyl schopen to dokázat. Sanderson pak shrábl bratrovu tučnou životní pojistku. Přesto však byl stále švorc. Pod jeho vedením začala bratrova kdysi prosperující společnost tonout ve ztrátách. Nešlo mi do hlavy, kam se podělo tolik peněz. Vyhledal jsem fotografii Sandersonova bratra a poslal ji Richardsonovi. Okamžitě ho poznal. Kane -je to Max Sanders.“

„Max.“ Kane si připadal podivně nesoustředěný. Jako kdyby mysl uvízla někde mezi šokujícím zjištěním a počátečním strachem.

„Jo. Něco mi říká, že ta mrtvola, po níž chtěla Dinah začít pátrat, byl Sandersonův mladší bratr. Pravděpodobně věnovala událostem v Seattlu větší pozornost než my a pojala podezření, že šlo v souvislosti s požárem o pojišťovací podvod. Netuším jen, kam až se v pátrání dostala. Zdali podezírala Sanderse, anebo jen hledala spojitost se Seattlem a nějakým způsobem vzbudila podezření ona v něm. To se možná nikdy nedozvíme.“

„Kristepane."

„Oprav mě, jestli se pletu, ale nemá Max Sanders náhodou klíč od brány staveniště? A oficiální povolení ke vstupu do vaší kancelářské budovy, takže se může ometat, kde se mu zamane?"

Kane se okamžitě otočil na patě a zíral do otevřených dveří pracovny. Děs na něho teď udeřil plnou silou. „Ježíšikriste."

„Kane..."

Ale to už Kane upustil sluchátko i srolované nákresy a vyběhl ze dveří. V chodbě se téměř srazil se Samem, jenž s obavami ve tváři pospíchal chodbou směrem, kterým se před několika minutami vydala Faith. Spěšně Kaneovi vysvětloval, že „touhle dobou už by ji měli mít na monitoru v recepci".

Bok po boku zabočili za roh. Před nimi se táhla dlouhá chodba. Poblíž únikového východu ležela na podlaze Faithina kabelka přes rameno.

„Zrcadlo," drmolil Sam hořce, oči přikované k jedné z kamer. „Ošulil nás zasraným zrcadlem!"

Kane se sklonil, aby sebral Faithinu kabelku. Sám sobě nerozuměl. Jako by ho něco táhlo dolů k pohozené brašně, jako kdyby ho něco chtělo zastavit zrovna v okamžiku, kdy měl být ve střehu a na nohou, kdy měl jednat bleskově. Protože mají Faith. Když si představil, co by jí mohli udělat, měl pocit, že zešílí,

„Ne," prohlásil odhodlaně. „Už ne."

ŠESTNÁCT

A už ji omámili, čím chtěli - nejspíš chloroformem - Faith jen doufala, že nebyla v bezvědomí dlouho. Nebyla si tím však jistá. V místnosti, kde přišla k sobě, nikde neviděla hodiny.

Dámská toaleta. Umyvadlo na stojanu, záchod. Nic víc.

V hlavě jí bušilo, žaludek se zvedal. Faith strčila ruce pod sebe a pokusila se vstát ze studené vykachlíčkové podlahy. Teprve poté si uvědomila, že má spoutaná zápěstí. Pokusila se posadit. Hodnou chvíli bojovala s nevolností, než se jí konečně podařilo vyškrábat se na nohy.

Vyzkoušela dveře. Byly zamčené. Pak se rozhodla, že si opláchne obličej studenou vodou, aby se zbavila pavučin, které jako by obestíraly její mysl.

O něco málo později toho litovala, protože zároveň s jasným uvažováním se k ní vrátila i čirá hrůza.

Toho, kdo ji přepadl, neviděla. Seběhlo se to příliš rychle. Jistá si mohla být jedině tím, že jí hrozí smrtelné nebezpečí. Skutečnost, že ji

zneškodnil jen na okamžik, místo toho aby ji rovnu zabil, jí napověděla, že od ní bude únosce rozhodně něco chtít. Bude se domáhat toho, co mu kdysi vzala. Tajemného předmětu, jehož podstata a hodnota jí stále ještě uniká a rozplývá se v temnotě paměti.

Budou ji mučit. Tak jako Dinah.

Faith náhle zatoužila mlátit do dveří. Ječet a ječet. Sbírala všechny síly, aby se do zoufalého běsnění pustila a ulevila tak svému strachu.

Nebud' hloupá. A nečekej, že sem nakluše jezdecká kavalerie, aby tě spasila. To se stává pouze ve filmech. Jestli chceš přežít, musíš si pomoci sama.

Faith přitiskla ucho ke dveřím, neslyšela však nic.

Tak pohni sebou, hlavně něco dělej. Podívej se po něčem, co by ti mohlo pomoci uvolnit ruce a vypadnout odtud.

V místnosti nebyla lékárnička ani žádná skříňka, dokonce ani obrázek na zdi. Nic, kde by mohla najít alespoň kousek drátu.

Náhle si na něco vzpomněla. Spoutanýma rukama manipulovala tak dlouho, až se propracovala do pravé kapsy bundy. Je tu. Tenký, ohebný kousek kovu.

Sponka do vlasů.

Náhle jí předmět sevřený ve ztuhlých prstech připadal důvěrně známý. Zručně sponku uchopila a zcela bez přemýšlení zasunula do zámku. Za několik sekund byla volná.

Na prchavý moment Faith zaskočilo, že něco takového dokáže. Kde se jenom naučila odemykat pouta ocelovým pírkem? A proč vlastně? Na přemýšlení bude čas později.

Alespoň doufala.

Dveře jí dávaly zabrat víc. Tvrdšíjné odolávaly jejím pokusům. Ale nevzdávala se.

Kdyby ta zatracená věc tolik neklouzala. Mohla bych — hotovo!

Vrátila sponku zpátky do kapsy a opatrně pootevřela dveře.

Za nimi se táhla celkem dlouhá chodba. Zahlédla masivní zdi, přerušené pouze vchodem do vedlejší místnosti. Dveře byly otevřené a linulo se z nich světlo. Vytušila, že na konci chodby je schodiště vedoucí vzhůru.

Uvěznili ji v suterénu.

Zaslechla hlasy. Dva mužské rozčilené hlasy. Ozývaly se jen tlumeně a přicházely z vedlejší místnosti.

V první chvíli byla Faith v pokušení vystřelit z místnosti a jako o život uhánět ke schodišti. Instinkt jí radil utéct před nebezpečím. Vypadnout, dokud je čas. Ale nakonec převážil rozum. Bude mít větší šanci na záchranu, jestliže bude postupovat tiše a opatrně, když se jí podaří proklouznout kolem jícnu otevřených dveří, aniž by si jí muži všimli.

Faith ani nedýchala, držela se při zdi a po špičkách se plížila chodbou k osvětleným veřejím. Když se přiblížila na doslech, začala rozumět jednotlivým slovům.

„...nejspíš ses musel zbláznit. Co tě to napadlo potloukat se celý den v budově MacGregor a Payne?!“

Hlas jí připadal známý. Než k němu však stačila v duchu přiřadit odpovídající tvář, ozval se druhý muž.

„Alespoň jsem dělal něco užitečného! Neschovával jsem se ve svém domečku u jezera celý zelený strachy, že někdo objeví, kam jsem zalez!“

Faith zamrazilo tak, jako ještě nikdy v životě. Nevolnost na ni udeřila silněji než předtím. Přinutila se opřít o stěnu a zavřít oči. Bolestně polykala ve snaze zastavit děs, z něhož se jí dělalo tak zle. Před očima jí ožívala vize ze strašlivé noční můry.

Rozpomněla se na ten krutý hlas, jenž neznal slitování, o němž se jí tenkrát zdálo. Temnotou vlhkého suterénu se nesla jeho slova: *Opatrně! Jestli ji zabiješ, nedozvím se to, co chci slyšet.*

Faith si uvědomila, že lapá po dechu. To ji vrátilo do přítomnosti. Ochromující bázeň z ní spadla. Je to on. Chlap, co se ukrýval ve stínech, zatímco ten druhý Dinah mučil. Ten, kdo nařídil, aby jí druhý muž zlomil prsty anebo něco jiného, cokoliv, jen aby ji přinutil mluvit...

A ona s ním později seděla v Kaneově pracovně. Neschopná rozpoznat ve staviteli, který energicky s Kanem probíral údaje o základech a stavebních materiálech, lidskou zrůdu, jež týrala Dinah. Max Sanders.

Chuť dát se do běhu byla k nesnesení, ale Faith se přinutila dál našlapovat hezky krok za krokem. Jak se přibližovala k otevřeným dveřím, nabývaly hlasy jak na intenzitě, tak na zřetelnosti.

„Povídal jsem ti to už tolikrát - jdeš na to moc rychle. Klidně dovolíš Kaneovi a policajtům, aby tě vyvedli z míry. Kdybys jen dokázal sedět na zadku a držet hubu...“

„Já jsem přece Jeda neoddělal, krucifix! A to bylo co? Co jiného než tvůj vlastní záchvat paniky?“

„Neměli jsme jinou možnost! Muselo to vypadat, že Cochranea vydírá on a že ten na to přišel a jednoduše ho zastřelil. Byl to jediný způsob, jak zavést poldy a Kanea na falešnou stopu. Počkej, až předhodím policajtům všechny důkazy. Snadno po nich skočí a pak bude nad slunce jasnější, že vyděračem byl Jed. Dinah na to nějak kápła, a tak ji unesl a zabil - v jednom z Cochraneových skladů -, aby tak svalil vinu na něj a parádně ho v tom vymáchal.“

„Byl to můj brácha!“

„Stál za hovno a oba dva to víme!“

Brácha? Jed s Maxem byli bratři?

V místnosti se na okamžik rozhostilo napjaté ticho. Faith se odvážila

přisunout se ještě o kousek blíž. Necíví ti grázlové přímo na dveře? Bude vůbec schopná jim proklouznout přímo před nosem, aniž by si jí všimli?

„Šli po nás. Musel jsem je setřást, Maxi. Pořádně jsi je vyprovokoval. Díky tobě se začali všude hemžit policajti. Takhle se pracovat nedá. Bylo jen otázkou času, kdy nás začnou dusit. Kdy si dá Kane nebo některý z jeho čmucharů dohromady, že jedna a jedna jsou dvě.“

„Narážíš na můj pokus s bombou v plechovce? A co jsem měl dělat, když se dala s Kanem do holportu - ignorovat je? Hačat pěkně na zadku a čekat, až se té děvence vrátí paměť a všechno mu vybleje?“

Connie. Ach, bože... skutečně je to Conrad. Poznání projelo Faithiným tělem jako ostrý šíp. Věděla, jak bude potvrzené podezření Kanea bolet.

„Mohls počkat! Proboha, Maxi, i naprostému pitomci by bylo jasné, že pokaždé když jsi po ní vyjel a selhal, jsi je pouze povzbudil v dalším snažení - a taky jsi jim poskytl víc času.“

„Podívej...“

„Ne, ty se na to dívej takhle: honil jsem se jako čokl, abych dal dohromady hodnověrnou historku a dostatek důkazů o možném pachateli a odvedl tak pozornost od nás dvou. Jeda jsem musel obětovat. Zabralo by to, Maxi. Ale tys to zase zpackal tím, že ses sebral Kaneovi tu holku přímo před nosem. Copak tě nenapadlo, že obrátí Atlantu vzhůru nohama, jen aby ji našel?“

„Cože? Dinah přece také nenašel.“

„Blbečku,“ ulevil si Conrad.

Faith riskla krátký pohled do místnosti a srdce jí pokleslo. Stáli těsně u dveří. I kdyby kolem nich jen prokmitla, s největší pravděpodobností by ji zahlédli.

„Já chci jen zpátky tu krabici, Connie, to je všechno.“

„A nemyslíš, že kdyby si ta nána vzpomněla, kam ji zašila, anebo věděla, kam ji po nehodě ukryla Dinah, měla by ji dávno v rukou policie?“

„Jen počkej, až si tu káču vezmu do parády, tak se rozpomene velice rychle. Ještě nám to ráda poví.“

„Jo? Tak jako Dinah, co?“

„Snad si nemyslíš, že tahle toho tolik vydrží? Je jako za groš kudla, a když na ni pořádně zařeš, strachy vyletí z kůže.“

„Tu nehodu snad přežila, nebo ne? Probrala se z komatu, i když podle všech odborných prognóz měla do konce života už jen vegetovat. Na tvém místě bych ji nepodceňoval.“

„Bude mluvit,“ trval Max tvrdošíjně na svém. „Dostaneme z ní tu krabici a budeme v bezpečí. Pokud rozhodneš, že je to nutné, nastražíme ji potom tak, aby nebylo pochyb, že patřila Jedovi - jasný důkaz o tom,

že byl vyděrač. Vina padne na Jeda, Cochrane půjde sedět za to, že ho zabil, a my si dáme na několik měsíců pokoj."

„A co Faith Parkerová? Vědí naprosto přesně, kdy zmizela. Vem rozum do hrsti, Maxi, sám jsi mi přece říkal, že Cochrane stále ještě vyslýchají na policejní stanici. Na čas, kdy se ta holka vypařila, má stoprocentní alibi."

„Mohl bys to zařídit tak, aby to vypadalo, že si někoho najal," navrhl netrpělivě Max. „Vždycky ses přece dokázal postarat o to, aby věci vypadaly přesně tak, jak mají, Connie. Byls na to machr už v dobách, kdy jsme byli malí špunti a v Seattlu jsme si spolu hráli. Jistě ti to nedá žádnou práci."

Conrad popuzeně zaklel. „Tak ty si myslíš, že to bude hračka? Víš vůbec, kolik králíků jsem už kvůli tobě musel vytáhnout z klobouku? Prokrista, kdybys byl co k čemu a dokázal tu slepici sejmut rovnou v Seattlu, anebo ještě lépe, kdybys nebyl takový lajdák a nechal tu obálku povalovat se jen tak v kanceláři, kde na ni může snadno kápnout..."

„A jak jsem mohl vědět, že Jed najme sekretářku, která ráda do všeho strká nos? Náhodou si všimla vzkazu, který jsem mu poslal, a pak bylo jen otázkou času, než si dá všechno dohromady a přijde na to, že je moje náhlé úmrtí jenom bouda. Chtěl jsem se jí pak okamžitě zbavit."

„Ale zase ti to nějak nevyšlo, co? Vždyť ty ses ani nenamáhal zjistit, jak ta ženská vůbec vypadá, a místo ní jsi zamordoval její sestru. Pro jistotu i s matkou."

„Hele, vykašli se na to. Už je to pryč. Ted' jsem Faith konečně dostal a nedám jí pokoj, dokud nekápne božskou a nepoví nám, kde ta krabice je."

Schovalas to na jediném místě, které jsi považovala za opravdu bezpečné. Proto jsem mu to nemohla říct. Do Haven House by se býval nikdy nedostal. Proto by založil požár a nechal dům do základů vyhořet, aby se tak zbavil usvědčujícího důkazu. Zemřely by. Všechny by je zabil. Karen a Eve, Andreu s malou Katií. To jsem nemohla dopustit...

Faith na vteřinu zavřela oči. Pak je prudce otevřela a uvažovala, jaké má v dané situaci možnosti. Musí se pokusit proklouznout, i když jsou dveře otevřené a oba muži těsně u nich. Musí se dostat z tohoto baráku pryč. Neví, kde je. Nemá potuchy, kde jsou okna, kde hledat východ. Může bloudit. Zejména když se dá do běhu.

Ale má snad jinou volbu? Riskla další mrknutí do místnosti. Conrad se zrovna otočil ke stolu přiraženému ke stěně a opřel se lokty o desku. Faith málem vyprskla smíchy, když Max udělal přesně to samé. Ke dveřím nyní mířily dva vyšpulené zadky.

Ted' nebo nikdy.

Faith zadržela dech a tichounce se prosmýkla kolem dveří.

„Když už se jednou rozhodneš dělat hlouposti, aspoň se přitom

nechovej jako šílenec," káral zrovna Conrad vztekle Maxe. „Tak ji sem přiveď! Neexistuje způsob, jak ti..."

„Nevěděl jsem, jestli náhodou nechceš, aby Cochraneovi přišli ještě jednu vraždu..."

Faith dorazila k patě schodiště a jala se bystře stoupat vzhůru. Z toho, co zaslechla, usoudila, že ji Max nejspíš zavezl do Conradova rekreačního domku u jezera. Což znamená, že nemá potuchy, kde je.

Pryč. Prostě odtud vypadni. S tím, kde jseš, si můžeš lámat hlavu později.

U vrcholu schodiště se rozprostírala úzká chodba vedoucí do jídelny a kuchyně. Někde tady by měly být vchodové dveře. Na konci chodby Faith narazila na obývací pokoj a další schodiště vedoucí vzhůru.

Nahoru nechod'. Po schodech vždycky utíkají ti omezenci ve filmech a pak se diví, jak se dostanou ze střechy dolů. A na to s pronásledovateli v zádech není čas...

„Já vím," špitla Faith. Dál se opatrně plížila chodbou. V duchu se modlila, aby náhodou nešlápla na vrzající prkno v podlaze a neprozradila se tak mužům ve sklepě. Dveře ven, pomyslela si, budou nejspíš blízko obýváku. Ale z kuchyně vedly ještě jedny dveře a ty byly blíž.

Jakmile je otevřela, udeřil ji do nosu nezaměnitelný odér garáže. Zavřené garáže. A garážová vrata při otevírání obvykle velice skřípou.

V duchu zaklela a couvla zpátky do kuchyně. V tom uslyšela na schodech vedoucích do sklepa těžké kroky a Maxovo zdušené nadávání.

Na nic jiného nezbyval čas. Faith bleskově vklouzla do garáže a tiše za sebou zavřela dveře.

Ve hře na kočku a na myš je fakt dobrý, takže se nikam neschovávej. Zdrhej.

V garáži byla tma. Faith musela našlapovat opatrně. Pohybovala se tak rychle, jak se jen odvážila. Málem se přerazila o kapotu sportovního vozu. Jsou uvnitř klíčky? Vzala za dvířka, ale byla zamčená.

Faithiny oči přivykly šeru. Přiblížila se ke vratům garáže a zkusila je otevřít. Byly zamčené. Garáž měla dvě okénka. Zavřená a vysoko u stropu. Faith se rozhlédla kolem sebe, ale nenašla nic, na co by se mohla případně postavit.

Co když se vrata zvedají automaticky? Mžourala široce otevřenýma očima na drážky kolem vrat a po chvíli objevila malou krabičku. Takže dálkový ovladač je s největší pravděpodobností ve voze. Manuální nejspíš bude u dveří do kuchyně.

Jakmile se znovu přiblížila ke dveřím vedoucím do kuchyně, ucítla, jak v ní bobtná strach. Uvědomovala si, jak minuty splašeně letí. Uvnitř domu zaslechla hlasy. Háдали se. Slyšela, jak na sebe Max s Conradem křičí. Zaregistrovala, že se hlasy blíží. Muži kráčeli směrem k ní. Pak zazněl ohlušující výstřel.

Otřesená Faith udeřila otevřenou dlaní do ovladače. Garáž se okamžitě naplnila pronikavým světlem zářivek, prostorná vrata se s hlasitým vrzáním začala těžce zvedat.

Jasně světlo ji téměř oslepilo. Mrštně však proběhla ke zvolna se zdvihajícím vratům a svižně se pod nimi protáhla právě v okamžiku, kdy se za ní otevřely dveře. Ještě stačila zaslechnout nadávku.

Rozběhla se.

Venku bylo mokro a kluzko. Zachmuřená obloha potažená nízkými mraky nevěstila nic dobrého. Pršet nejspíš přestalo teprve před chvílí, protože ze stromů na ni padaly těžké kapky. Příjezdová cesta byla úzká. Vlastně to ani žádná cesta nebyla, jen dvě vyježděné koleje plné bláta, na němž jí ujížděly nohy. Z obou stran i před ní se tyčil vysoký les. Netušila, kterým směrem leží jezero.

Utíkala.

Kromě zběsilého bušení vlastního srdce a sípavého dechu neslyšela nic. Přesto si byla Faith jistá, že pronásledovatel je jí v patách. Dobíhá ji. Možná ji stíhá autem, třeba spoléhá jen na lepší fyziku, ale v každém případě jde po ní. Věděla to. Mockrát jí podjely nohy, ale nějakým zázrakem neupadla. Jen dál, jen pryč od toho domu.

Něco se před ní rýsovalo. Probleskovalo temnotou, blížilo se k ní. Na děsivý okamžik, jenž ji málem připravil o zdravý rozum, Faith napadlo, že ji obklíčili. Nějak jí nadběhli.

„Faith. Ježíšikriste, Faith...”

Náhle jí došlo, že ji pevně objímají Kaneovy paže. Tiskla se k němu tak silně, že si nebyla jista, zda to burácející srdce, jehož ozvy slyší, patří jí, anebo jemu.

„Jde po mně. Po mně...”

A pak se události seběhly ve zběsilém sledu. Kane ji na místě otočil, takže ji chránil vlastním mohutným tělem jako štítem. Zaslechla vrčení motoru. Příšeří lesa prořízly dva kužele jasného světla. Stáli na místě v jejich oslňující záři. Faith slyšela, jak se kola vozu na rozbláceném povrchu bezmocně protácejí, pneumatiky kvílejí. Pruhy světla se opilecky zakymácely. Motor hlasitě zavyl. Spatřila Kanea, jak zvedá napnutou paži. V dlani se mu cosi zablesklo.

První rána roztránila sklo. A následovaly další. Ozval se štěkot ostatních zbraní. Vzduchem hvízdaly kulky. Kane se však k přestřelce otočil zády, uchopil Faith do náruče a odnášel ji do bezpečí. Faith ještě stačila zahlédnout, jak divoce se řítící automobil vylétl ze své dráhy, překotil se na střechu a ozval se nezaměnitelný zvuk mačkajícího se plechu, z něhož se jí dělalo zle.

Motor znovu zběsile zavyl, pak jen několikrát škytl a zhasl.

„Už musí být dávno po půlnoci," hlesla unaveně Faith. „Je přílišně pozdě. Mám za sebou snad nejdelší den svého života."

„Byl bych rád, kdyby tě prohlédl lékař," trval na svém Kane.

„Slyšels přece, co říkal ten ze záchranky. Jsem v pořádku. Nemám žádné poranění, nejsem v šoku, nenašli ani následky po omámení chloroformem." Faith se pohodlně stulila do velkého křesla před krbem. Než se osprchovala, Kane zatím rozdělal oheň. Pozorovala ho. Zůstal stát před krbem a zíral do plamenů.

„Přesto na tom trvám," přel se. „Sama jsi říkala, byl to dlouhý den."

„V tom případě bych měla být úplně grogy. Ale nejsem." Odmlčela se. Také Kane byl zticha. Uvědomovala si napětí, které mezi nimi panovalo. „Neříkal jsi, že zítra ráno přiletí Bishop?"

„Jo. Přiletěl by už včera večer, ale naštěstí jsme tě našli docela rychle. Guy už věděl, že má Conrad dům u jezera, a tak bylo celkem jasné, kam se tak nakvap stáhl..."

„Policisté také stříleli, Kane. Mám za to, že tys Maxe Sanderse nezastřelil."

Kane otočil hlavu a vpíjel se do Faith očima. „Já doufám, že jo."

„Odplata?"

„Spravedlnost. Ted' shnije v pekle."

Faith se zhluboka nadechla. „A co Conrad? Povídali, že se z toho možná vylíže."

„To doufám," prohlásil Kane nevzrušeně. „Chci, aby šel do vězení. Aby strávil zbytek života v těsné holé cele."

„Nejspíš tak skončí. Jakmile Richardson roztřídí vyděračské záznamy z té jejich krabice, je jeho povinností sejmout z dokumentů a fotografií otisky prstů. Conrad s Maxem by tak zoufale netoužili dostat tu schránku zpátky, kdyby neobsahovala usvědčující důkazy."

Kane potřásl hlavou. „A celý ten čas byla krabice pěkně schovaná v Haven House."

„Na jediném místě, které jsem pokládala za bezpečné," zamumlala Faith. „Promiň, Kane. Opravdu je mi líto, že jsem do té mizérie Dinah zatáhla a že jsem jí zamlčela, jak jsem slídila v Conradově kanceláři poté, co jsem jednoho dne zahlédla vejít Maxe dovnitř. Lituju, že jsem se jí nezmínila o té schránce. A omlouvám se za to, že jsem se tak dlouho nedokázala rozpomenout."

„A ted' už se ti všechno vybavuje?"

Nyní bylo na Faith, aby zavrtěla hlavou. „Ne, tu a tam něco. Ale to je pouze začátek. Myslím, že měl doktor Burnett pravdu - nakonec si vzpomenu úplně na všechno."

Kane se znovu zadíval do plamenů. Mlčel.

„Náš příběh se svým způsobem uzavřel," přemítala Faith. „Mám za to, že už se nemusíme bát, že za námi budou všude šmejdit novináři."

„Ne, dosud to neskončilo. Musím ještě zařídit zádušní mši.“

„Já... zaslechla jsem Richardsona, jak říká, že výsledky pitvy bude mít zítra ráno. Potom ti vydají tělo?“

„Ano.“

Faith pocítila tupou bolest. No, co jiného vlastně čekala? Sám se přece jednou nechal slyšet, že Dinah se nikdy žádná nevyrovná. A teď je po všem. Pomyslná skládanka je hotová. Všechny dílky zapadly tam, kam patří. I ona by měla být svým způsobem spokojená. Ví už, kdo je zodpovědný za smrt matky a sestry, a může ji těšit, že je jejich vrah mrtev. A život půjde dál.

Odted'ka budou žít každý zvlášť.

Faith sklopila oči k podlaze. Proč se jen po koupeli převlékla a vrátila se sem, do obývacího pokoje? Proč zkrátka nešla spát a nenechala Kanea na pokoji? Zjevně chce být sám. „Já nejspíš..., teď když už mi nic nehrozí... Můžu se přestěhovat zpátky... domů. Do svého bytu.“

„Nechci, abys odešla,“ hlesl.

Srdce jí poskočilo a prudce se rozbušilo. Faith však stále umanutě civěla na podlahu. „Víš, chtěla bych ti něco říct. Týden jsem patřila do tvého života a jsem ti za to vděčná. Chci, abys to věděl. Kdybych byla zůstala sama, byla bych k smrti vyděšená a nejspíš bych to hrozné období ani nepřežila...“

„Nechci, abys odešla,“ opakoval zvolna.

Nedalo se nic dělat, musela mu pohlédnout do očí. Zíral na ni tak upřeně, až měla Faith pocit, že jí očima svléká nejenom šaty.

Kane opět zopakoval stejnou větu. Tentokrát slova ze sebe soukal ještě pomaleji, jako by si až nyní, s jistou dávkou neochoty a smíření, konečně uvědomoval, co vlastně vypouští z úst. „Já... nechci..., abys... odešla.“

Na nic se neptej. Rozhodně ne tady a teď.

Než Faith vůbec došlo, co vlastně dělá, vyskočila z křesla. Kane se k ní obrátil a položil jí dlaně na ramena.

„Tohle jsem v plánu neměla,“ pípla tiše.

„Já vím. Já také ne.“

„Já... já ne... nemůžu zůstat, jestli je to jenom proto, že...“

„Není.“

Faith zalapala po dechu. „Jseš si jistý? Lakuju si nehty jejím lakem, nosím její náušnice, ale nejsem...“

Kane sklonil hlavu a umlčel Faith svými ústy.

Zaslechla zapraskání a uvědomila si, že vychází z jejího nitra. Něco se v ní zlomilo a konečně osvobodilo. Cítila na sobě váhu Kaneova těla, líbilo se jí probírat se prsty jeho hustými vlasy, a jak jí ústa pod jeho rty ožívají. Ve vzájemném objetí bylo cosi známého, důvěrného, blízkého.

Kaneovy dotečky, polibky, těsné objetí, to vše ve Faith rozněcovalo takovou vášně, že se toužila k němu ze všech sil přimknout a držet se ho. Navěky.

„Zůstaneš,“ zamručel mezi polibky.

„Ano.“

Zvedl hlavu a zjehl se na ni zadíval šedýma očima, které se již nedívaly na svět tak tvrdě. Vzal Faithin obličej do dlaní. Cítila, jak se mu třesou ruce.

„Tentokrát se nebudu držet tak zpátky, je ti to jasné?“ vyhrkl divoce. „Nenechám se zahrát do kouta jen proto, že nebudeš chtít poslouchat to, co mám na srdci. Nepřestanu se tě dotýkat jenom proto, že si nejsem jist, zda o má pohlazení stojíš. A hlavně - nenechám se vystřadit z části tvého života jen proto, že se ti to hodí.“

Faith se natáhla, aby se dotkla konečky prstů Kaneovy tváře. „Miluji tě.“

Nadechl se a znovu ji začal líbat. Tentokrát mnohem vášnivěji, naléhavěji. Vzal ji do náruče a odnesl do ložnice.

Faith si jako v mrákotách uvědomovala, že ji postavil u postele. Pomáhala mu, když jí svlékal svetr a stahoval kalhoty. Pak mu rozepnula košili a vytáhla ji z kalhot. Zalapala po dechu, to když ji Kane vysvobodil z podprsenky a vzal do dlaní její ňadra.

Dychtivýma rukama mu zatápala po těle ve snaze shodit mu z ramen košili a rozepnout kalhoty. Jak se ho dotýkala, zaslechla, že Kane zadržuje dech. Cítila, jak v nich obou vzlíná divoká žádostivost a připoutává je k sobě. Musela se ho dotýkat a uhasit tak žár touhy, jenž ji stravoval zevnitř.

„Ach bože,“ zamručel, chraplavě a zoufale.

Nějak se ocitli uprostřed lůžka. Pokrývky odhodili stranou a klesli do polštářů. Ve světle lampy bylo ledacos vidět, avšak vnímali se zejména dlaněmi. Hladili se, laskali, objevovali se navzájem. Rty se od sebe odtrhli jen na tak dlouho, aby čas od času zašeptali slova lásky. Těla k sobě lnula stále blíž, spojila se a posléze rozplynula ve vzájemném odevzdání.

Kane cítil, že to takhle má být. Je správné, že se Faith dotýká, miluje se s ní, vyplňuje prázdnotu, jež hlodá uvnitř její duše. Je správné, že si v jejím životě vymínil místo pro sebe.

„Miluju tě,“ pošeptala mu a on věděl, že tomu tak bylo vždycky.

SEDMNÁCT

„Tak si myslím, že je to za námi,“ mínila Dinah.

„Já taky.“

„Skládačka je hotová, poklad nalezen. Špatní hoši poraženi.“

„Ale tys nám mohla pomoci mnohem víc, kdybys chtěla,“ obvinila kamarádku Faith.

Dinah se usmála. „Vše se muselo odehrát tak, jak se to nakonec odehrálo. Události mají svůj řád, vždyť víš. Tak se přestaň cítit tak bídne.“

„Kvůli Kaneovi?“

„Miluješ ho. Já jsem ho také toužila milovat, ale... Zkrátka jsem ho nedokázala milovat tak, jak si zasloužil.“

Faith svým prohlášením zaskočila. „A proč ne?“

„Protože jsem věděla, co se mi stane. Žila jsem s tím dlouho.“

„A nemohlas to změnit?“

„Ne. Jak už jsem řekla. Všechno vždycky nakonec dopadne tak, jak má. A pak jsi tu byla ty. Jakmile jsme se poprvé setkaly, okamžitě mi bylo jasné, že sehraješ zásadní úlohu v mém životě. Jen jsem netušila jakou.“

„Je to všechno moje vina. Je mi to líto.“

„Mně ne.“

Dinah svým prohlášením opět Faith vyrazila dech.

„Ne? Ale...“

„Až jednou dorazíš do cíle, také pochopíš, co je v životě opravdu důležité“ Dinah se na přítelkyni upřeně zadívala. „Porozumíš“

„Ale co všechna ta bolest? Strach? Mrzí mě, že jsi musela vším tímhle projít.“

„Jak už jsem řekla - všechno nakonec dopadne tak, jak má.“

„Ale mně je líto, že jsi umřela.“

Zdálo se, že Dinah na okamžik zaváhala, než pravila: „Něco vždycky musí zahynout, aby jiné mohlo žít To přece víš, ne?“

Faith se pojednou necítila ve své kůži. „Ano, ale... vzpomínám si, že jsi mi jednou oznámila, že jakmile najdeš MacGuffina, nebudeš už mrtvá.“

„Ano, to jsem skutečně řekla.“

Ale...“

„Nezemřela jsem, Faith. Ve skutečnosti pořád ještě žiju. To ty jsi mrtvá“

Faith na kamarádku nevěřícně zírala. Dinah se na tváři usadil zvláštní úsměv, v modrých očích se zračil soucit. Instinktivně se proto od ní odtáhla a strnula, když přítelkyně udělala přesně to samé. Po chvíli se Faith přinutí opatrně natáhnout dlaň směrem k Dinah.

Když se jejich prsty spojily, ucítila Faith pod bříšky prstů studený, hladký povrch zrcadla.

Faith prudce otevřela oči a zadívala se do stropu. Byla naprosto vzhůru. Tak probuzená, jako by vůbec nezamhouřila oči. Zvolna otočila hlavu a pohlédla na Kanea. Spal. Úplně klidně, jako spí totálně vyčerpaní lidé. Nebylo divu, že tak uvolněně odpočíval. Poprvé po týdnech spal nerušeným spánkem.

A, samozřejmě, milovali se téměř do svítání. Znovu a znovu. Nemohli se jeden druhého nasytit. Faith si pomyslela, že Kane už určitě zná nazpaměť každou křivku jejího těla. Ona si zase byla jistá, že vzpomínky na Kanea z její hlavy nikdy nevymizí. Nerozplynou se ani v té nejtemnější nicotě.

Opatrně se vymanila z mužova objetí a usadila se na kraji lůžka. Hodiny na nočním stolku hlásaly, že je krátce po půl deváté.

Ujistila se, že Kane dál hluboce spí a je pečlivě přikrytý, pak posbírala své věci a vklouzla do koupelny. Dopřála si pořádně horkou sprchu, aby tak ulevila namoženým svalům dávno odvyklým milování a aby ze sebe odplavila neobvyklé zážitky z předchozího dne. Pak se oblékla a zamířila do kuchyně.

Kaneova speciální kávová směs. Na okamžik se zadívala na sáček, pak odměřila přesné množství a nasypala je na filtr. Do horní komory kávovaru přilila vodu a počkala, až začne vroucí nápoj odkapávat do konvice.

Když byla káva hotová, přidala do hrnku svou obvyklou porci cukru a smetany a zamířila do obývacího pokoje. Automaticky pohlédla na své zápěstí a maličko se ušklíbla. Jasně, nemá hodinky. Kdykoliv si je vzala, zastavily se. Někdo jí kdysi řekl, že za to nejspíš může magnetické nebo elektrické pole, jež vyzařuje její tělo. Faithino tělo.

Digitální hodiny na videu ukazovaly čtvrt na deset. Zdvihla sluchátko, vytočila číslo nemocnice a požádala, aby ji přepojili na doktora Burnetta. Byl v práci, jak jinak. Dokonce i v neděli dopoledne.

„Děje se něco, Faith?“ V hlase mu zaznělo podráždění. Chvilí jí trvalo, než si vzpomněla na poněkud trapné poslední setkání.

„Ráda bych se vás na něco zeptala,“ oznámila mu bez zaváhání, nevšímajíc si lékařovy nevraživosti.

„Na co?“

„Než jsem se probírala z komatu - věřil jste, že je něco takového vůbec možné?“

„Faith, už jsem vám vysvětloval, že to není zrovna běžné...“

„Dobře víte, o co mi jde.“

Lékař se na několik vteřin odmlčel. Trpělivě vyčkávala, takže jí nakonec odpověděl.

„Pacientovu životaschopnost hodnotíme podle určitých kritérií. Například existuje pojem minimální úroveň mozkové aktivity...“

„Takže jsem vykazovala tyto minimální hodnoty?"

„Faith, v medicíně nikdy není nic absolutně jisté."

„Vykazovala jsem minimální hodnoty mozkové aktivity, nebo ne?"
trvala nezlomně na svém. „Považovali jste mě za životaschopného pacienta?"

„Ne," přiznal doktor. Ale pak spěšně dodal: „Ale určitou mozkovou aktivitu jsme u vás zaznamenali, takže jsem slečně Leightonové při její poslední návštěvě řekl, že naděje tu je vždycky. Neušly mi jisté pozitivní příznaky... a dýchala jste sama, takže nepřicházelo v úvahu..."

„Odpojit mě od přístrojů," dokončila za něho Faith rozechvěle větu.

„Ne, jistěže ne. A kromě toho se slečna Leightonová odmítala vzdát naděje. Když tenkrát odcházela, byla rozčilená, ale vyzařovalo z ní pevné odhodlání. Odhodlanějšího člověka jsem snad v životě neviděl. Byla rozhodnutá vás zachránit za každou cenu. Kdyby na vaše probuzení stačila pouhá síla vůle, toho dne byste se byla určitě probudila. Jenže uplynuly ještě dva týdny, než se vám to konečně povedlo." Dojatě se odmlčel. „Škoda že se to chudinka slečna Leightonová nikdy nedozvěděla."

„Ano. Škoda. Děkuji vám, doktore Burnette."

„Faith..., to, co se tenkrát stalo..."

„Pusťte to z hlavy," poradila mu. „Toho dne jsme byli všichni nějak podráždění." Zlehka položila sluchátko.

Po chvíli vstala a přesunula se i s kávou k pianu. Posadila se na stoličku, zahýbala prsty a zamračeně je pozorovala. Pak jimi několikrát nejjistě udeřila do kláves. Znělo to hrozně.

Ozval se bzučák. Okamžitě vystřelila od nástroje k interkomu a zmáčkla příslušné tlačítko, aby Kanea vtíravý zvuk neprobudil, a o několik minut později už otevírala Bishopovi dveře.

„Nenapadlo mě, že přijedete tak brzy," přiznala se. „Kane ještě spí. Radši bych ho nebudila."

Bishop si ji zamyšleně prohlížel a pak se usmál. „Chápu."

Faith se zachichotala. „Tentokrát jste nejspíš vedle. Nevadí. Dáte si kávu? Tuhle konvici jsem připravila tak, jak chutná mně, ale klidně si poslužte. Anebo si uvařte čerstvou podle vašeho gusta."

Když se znovu usazovala k pianu, Bishop ji nespouštěl z očí. Obočí se mu stáhlo do přemýšlivé čáry. „Cestou jsem se stavil na policejním oddělení," pravil a vstoupil dál do místnosti. „Richardson mi vše vylíčil. Taky mi... ukázal výsledky pitvy Dinah. Nic překvapivého, kromě..."

„Kromě doby úmrtí," doplnila jej Faith a jemně přitom stiskla prstem klávesu.

Bishop přistoupil k pianu a zíral na ni. „Ano."

„Nezemřela před několika dny, ale před několika týdny. Asi tak... před čtyřmi."

Bishop se zvolna pustil do vysvětlování. „Ve výklenku pro bombu bylo poměrně chladno, vlhko a nedostatek vzduchu - všechny tyto faktory oddálily posmrtný rozklad, takže to vypadalo, že zemřela před nedávnem. Pitva však prokázala něco jiného. Patolog určil inkriminovanou dobu na tři až šest týdnů. Přesnější údaj není možné získat."

„Čtyři týdny," pravila Faith měkce. „Jen čtyři týdny."

„Faith..." |

„Víte, tohle je snad nejstrašnější." Položila na slonovinové klávesy všech deset prstů a pak zvedla k Bishopovi hlavu. „Ještě před několika dny jsem hrála na piano... a teď už to neumím."

Bishop na ni němě zíral.

„Vám to nepřipadá divné? Ani se vám nezdá zvláštní, že jsem včera večer bravurně odmykala zámky sponkou do vlasů, i když jsem stejný předmět nosila v kapse několik dní, aniž bych byla schopná říct, k čemu vlastně slouží? Nezaráží vás, že se stále koukám na zápěstí, i když vím, že nikdy nenosím hodinky prostě proto, že se na mé ruce vždycky zastaví? Proč dělám všechno pravou rukou, když jsem levačka?"

Stáhla prsty z kláves a natáhla k němu prosebně ruku. „Co na to říká váš „detektor na žvásty"?"

Bishop na okamžik zaváhal a pak uchopil její dlaň. Upřeně hleděli jeden druhému do očí. Ty její, zelené, byly naprosto klidné, zato jeho, stříbřité, se do ní propalovaly, jako kdyby skrz naskrz prohledávaly ženino nitro.

Bishop se náhle prudce nadechl, tvář mu zbělela. „Panebože."

Faith zlehka vytáhla dlaň z jeho sevření. „Zvláštní, co?" zašeptala.

Bishop jako by nejprve nevěděl, co na to odpovědět. Nakonec se prostě otázel: „Víš to Kane?"

„Myslím... že je zmatený. Něco zřejmě vycítil. Ale kdo by něco takového čekal? Koho by napadlo, že je něco takového vůbec možné?"

„Dostala jsi druhou šanci," hlesl Bishop. „Komu z nás se něco takového povede?"

Faith zavrtěla hlavou. „Tak jednoduché to není a ty to víš."

„Mělo by to být snadné."

„Skutečně? A jak by ses cítil ty? Zkus si představit sebe na jeho místě. Chystá se ji pohrbít, Bishope. Týdny pro ni truchlil, a nakonec se s ní rozžehnal, protože to tak muselo být. Co mu teď podle tebe asi mám říct? Že se jí nic nestalo?"

Bishop se na ni zvědavě podíval. „Jí?"

Faithin úsměv se změnil v úšklebek. „A teď si zkus představit, že jsi pro změnu v mé kůži. Opravdu si myslíš, že se nic - nikdo - nezměnil? Že všechno může pokračovat tak jako předtím? Že dva lidé mohou navázat tam, kde kdysi skončili?"

„Ne, myslím si, že to nelze.“

Rozhostilo se ticho, které náhle narušil vzdálený zvuk puštěné sprchy. „Asi udělám nejlépe, když se na okamžik vypařím,“ konstatoval Bishop. „Vrátím se na stanici a podívám se, jestli Richardson nepotřebuje s něčím pomoci.“

„Zbabělče,“ rýpla si do něho Faith.

Bishop se usmál, avšak oči měl vážné. „Asi by bylo lepší... chvíli počkat, vždyť víš. Dopřát si čas, abyste si vy dva na sebe zvykli.“

„Ne,“ vrtěla hlavou Faith. „Po včerejší noci už to možné není. Nastal čas, kdy k sobě musíme být upřímní.“

Bishop se na nic neptal. Natáhl se, aby se letmo dotkl její ruky. „Budu nablízku.“

„Já vím. Díky.“

Došel až ke dveřím, když zaslechl své jméno. Zastavil se a otočil směrem k ženě.

Faith mazlivě hladila prsty bílé klávesy, avšak nespouštěla z Bishopa zrak. „Brzy se vrátíš do Tennessee.“

„Opravdu?“

„Ano. Dřív než se naděješ. Počátkem roku.“

„A co tam na mě čeká?“ otázal se zvolna.

„Zlo. A ještě něco. Něco, co už strašně dlouho hledáš.“

Bishop bleskově vykročil směrem k ní, pojednou se však zarazil. Náhle se opět neskutečně ovládal. „Předpokládám, že nevíš, jak vše dopadne?“

„Ne,“ odvětila. Lhala. „Jen - buď opatrný, Bishope.“

Chvíli zůstal bez hnutí stát u dveří, pak prudce přikývl a bez jediného slova odešel.

Faith dlouho zírala na zavřené dveře. Nakonec se zvedla, aby si nalila čerstvou kávu. K čemu je dobré vědět, co člověka v budoucnu čeká? Osud jako by se řídil předem pevně stanovenými pravidly. Vůbec nezáleželo na jejím snažení, když chtěla v minulosti odvrátit od sebe tragédii a zabránit zklamání. Přes veškeré úsilí se vše odehrálo tak, jak kdysi ve své budoucnosti viděla.

„Dávej si pozor, buď velice opatrný, Bishope,“ zašeptala.

Když o několik minut později vešel do obývacího pokoje Kane, seděla Faith na gauči a dívala se na televizní zprávy, jež se předháněly v barvitém líčení událostí předešlého večera.

„Uvařila jsem ti mizernou kávu,“ škádlila ho a mdle se přitom usmívala.

Sklonil se přes opěradlo pohovky, vklouzl prsty do bohatých vlasů a přitáhl si ji k sobě blíž, aby ji políbil. Hladově se líbali, nedokázali se od sebe odtrhnout. Navzdory prohlášení jež učinila před Bishopem, vyklouzlo Faith omylem z pusy: „Zítra je taky den, co myslíš?“

Kane ji pohladil po tváři. Pak obešel gauč a usadil se v křesle. „Ano, zítra je taky den. Co tím chceš naznačit?”

„Že je dost času na to, abych se ti svěřila se vším, co ti stejně musím říct.”

Zavrtěl hlavou, nespouštěl ji přitom z očí. „Už je to tady zas, Faith. Nechci, aby se mezi nás dva něco postavilo.”

Dodala si odvahy. „Co už je tady zas?”

„Pocit viny.”

Faith věděla, o čem mluví, přesto se zeptala: „Pocit viny?”

„Ano, pocit viny. Protože od smrti Dinah neuplynuly ještě ani dva měsíce a já už jsem se stačil zamilovat do jiné.”

Tak už je to tady. Konečně přišel ten správný okamžik a ona se najednou bojí. Jak mu to jenom řekne? Jak ho má přesvědčit, když i ona sama se tomu stále zdráhá uvěřit? Ale musí to zkusit.

Když o tom přemýšlí, připadá jí to prosté. Ale jen stejná slova vysloví nahlas, pojednou zní neuvěřitelně. „Dinah neodešla. Je tady. Já jsem Dinah.”

Kane se ani nepohnul. Nezdálo se však, že by ho její odhalení vyvedlo z míry. „Jak je to možné?” otázal se nakonec.

Zhluboka se nadechla a dala se do vysvětlování. „Lidská vůle je... pozoruhodná věc. Dinah nechtěla zemřít. Toužila za každou cenu přežít. Ale její tělo... už nedokázalo dál fungovat. Věděla to. Dávno vytušila, co se jednoho dne stane. A pak si dobře zapamatovala slova doktora Burnetta, jež pronesl jen několik hodin předtím, než ji únosci zajali. Že... Faith... ve skutečnosti tu nehodu nepřežila. Mozek vykazoval jen minimální aktivitu. Udržel tělo v činnosti. Plíce dýchaly, srdce tlouklo. Stala se z ní jen žijící skořápka. Bez duše a mysli.”

„Ale dvě tak naprosto odlišné ženy...,” vyhrkl nevěřicně Kane. „Nečekej, že uvěřím, že...”

„Už jsi uvěřil. Cítíš, že je to tak, i když se vzpíráš to přijmout, protože všechno, co ses do téhle chvíle o životě a smrti dozvěděl, je s mým tvrzením v příkrém rozporu.”

„Jak? Jak je to jenom možné?”

Zavrtěla hlavou. „Tak tohle ti vysvětlit nedokážu. Vím jen, že mezi Dinah a Faith existovalo určité pouto už před nehodou. Okamžitě si byly vzájemně velmi blízké a jednalo se o velmi silnou náklonnost. Jsem přesvědčená, že obě byly svým způsobem vědmy. V něčem se však přece jenom lišily.” Opět potřásla hlavou. „Nejspíš i to sehrálo svou roli. Nechápu přesně jak, vím jen, že k tomu zkrátka došlo.”

„Počkej, mluvíš o Dinah i Faith ve třetí osobě, jako kdyby... jako kdybys nebyla žádnou z nich.”

Vzpomněla si na rozhovor s Bishopem a vykroužlila na tváři úsměv. „Jsem svým způsobem... třetím vrcholem trojúhelníku, jenž se vytvořil v

okamžiku, když se ty dvě setkaly. Probudila jsem se naprosto oprostěná od všech vzpomínek a nějakou dobu jsem se zmítala mezi dvěma osobami, jimiž jsem kdysi byla. Ve skutečnosti však nejsem ani jednou z nich. Jediné, co ve mně zůstalo, jsou zastřené vzpomínky, podvědomé chování a reakce. Dokonce jsem uměla i hrát na piano. Na chvíli."

Kane bezděčně pohlédl na naleštěný nástroj a připomněl si okamžik, kdy ji přistihl sedět na stoličce podivně bezradnou a zmatenou. „Je to tak... neuvěřitelné," prohlásil klidně. „Jak si můžeš být jistá, že to není jen to, co ses tak dlouho domnívala, že to je? Někaký způsob podprahového spojení? Není možné, že si zkrátka jen pamatuješ to, co ti Dinah vyprávěla, když u tebe vysedávala v době, kdy jsi byla v komatu?"

„Dinah seděla u mého lůžka a promlouvala k prázdné skořápce," pravila měkce. „Faith byla dávno pryč. Nikdo Dinah neposlouchal, a proto si její slova také nikdo nemohl zapamatovat."

Kane už nevydržel být déle v klidu. Proto vstal a začal nervózně přecházet po místnosti. Uvědomoval si, že jej žena sleduje vážnými zelenými očima.

Jak vůbec může prohlašovat... Jak může něčemu takovému věřit...

„Faith..." Odmlčel se a zadíval se na ni.

Pochopila. „Už jsem si na to jméno zvykla. Všichni jsme si zvykli."

„Viděl jsem její tělo," zareagoval ostře. „Kdykoliv zavřu oči, mám je před očima. Zmučené a zohavené. Musím pro ni uspořádat zádušní mši a pozvat na ni všechny, kteří ji znali a rádi by se s ní rozloučili."

„Já vím. Promiň."

Kane přistoupil k oknu a zadíval se ven. „Varoval jsem tě, že oted'ka ti okamžitě řeknu vše, co mám na srdci. I kdybys to zrovna nechtěla slyšet."

Zavřela oči. „Ano."

„Nemůžu - nevím, jak se s tím mám vyrovnat, Faith. Ani netuším, jestli to dokážu."

Ráda by mu řekla, že je to tak v pořádku. Že počká, dokud se s tím nevypořádá. Chtěla mu zopakovat, že ho miluje a vždycky jej milovala. Ale tolik to bolelo. Hrdlo se jí zármutkem stáhlo tak, že ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.

Kabelku nechala na židli poblíž dveří. Nic víc opravdu nepotřebuje. Stejně jí většina oblečení, které tu má, z nějakého důvodu nepadne. Tak jako tak, začíná přece znovu.

Zvedla kabelku a vyšla ze dveří.

Kane zaslechl, jak za ní tiše zaklaply. Aniž se otočil, prořízla ticho prázdného pokoje jeho odhodlaná slova: „Ale já nechci, abys odešla."

Počasí nevypadalo ani trochu vánočně. Teploty se pohybovaly

vysoko nad nulou a slunce zářilo. Ale z rádia se linuly stále dokola nekonečné koledy, až si přece jen všichni připustili, že Vánoce jsou doopravdy tady a brzy přijede Santa Claus se sobím spřežením ověšeným rolničkami...

Faith vypnula rádio a pomyslela si, že není divu, že počet sebevražd před svátky stoupá.

Byla sama. A už to nedokázala déle snášet. Díky bohu za Haven House, kde strávila hodiny přípravou vánoční výzdoby, pečením cukroví a balením dárků pro děti. Díky bohu za Katii, kterou zpočátku popudilo, že už Faith neumí hrát na klavír, ale nakonec jí odpustila.

Okna v její mysli se postupně zaplňovala. Nakonec se s vlastním osudem dokázala smířit. A byla za to vděčná.

Znovu se pokusila soustředit na katalog studijních oborů. Uše sama se sebou diskutovala o tom, jak by mohla využít svých dobrých vyjadřovacích schopností. Zajímavě psala, ale žurnalistice se věnovat nechtěla. Co takhle reklama? I kdyby se nakonec rozhodla jen pro přípravný kurz a dopřála si tak delší čas na rozmyšlenou, určitě se nechá zapsat do příštího semestru. Musí už se svým životem konečně něco udělat. Pohnout se z místa.

Objednala si donášku pizzy, takže když se rozezněl zvonek, pospíchala ke dveřím s dvackou v ruce.

„Od zrzek si nikdy peníze neberu," zabručel Kane.

„Já jsem... si objednala pizzu." Faith jen doufala, že na něho neciví tak hladově, jak se ve skutečnosti cítí. Hlavně aby si nemyslel, že netouží po ničem jiném než po feferonkách a sýru.

„Smím jít dál?"

„Ach - jistě."

„Velice útulné," prohlásil, když se rozhlížel kolem sebe. Čalouněný nábytek a elegantní, jakoby náhodně naaranžované doplňky. „Tohle se k tobě hodí mnohem víc."

Faith se neodvažovala nad Kaneovou poznámkou hloubat. „Cítíla jsem potřebu... začít zrovna tady. S čistým štítem."

Zadíval se na ni. Nedokázala uhodnout, na co zrovna myslí. „Viděl jsem tě na zádušní mši."

„Ano. Hezký obřad." I ona ho tam pochopitelně viděla, ale držela se od něho záměrně dál. Jenom krátce promluvila s Bishopem. Přinutila se ohledně Kanea na nic nevyptávat a on sám se o něm ani nezmínil.

„Vyhýbáš se mi... schválně?"

„Vypadá to tak?"

Přistoupil k ní o krok blíž. „Řekl jsem ti přece, že tentokrát už se odehnat nenechám, ať se ti to líbí, nebo ne."

Těžce polkla. „Ano."

Natáhl k ní paže, dlaněmi odhrnul hřívu vlasů. Jeho dotek ji

příjemně hřál vzadu na krku. „A nepřestanu se tě dotýkat jenom proto, že si nejsem zrovna jistý, jestli se ti to líbí.“

Zavřela oči a blaženě se ještě více přimkla k laskající ruce.

„A nenechám se vystrnadit z části tvého života jen proto, že se ti to zrovna hodí,“ uzavřel Kane rozechvěle své námitky a políbil ji. „Už ne. Nikdy.“

Když se Faith konečně dostala ke slovu, ujistila ho: „Nikdy tě od sebe nebudu odhánět. Slibuju.“

Znovu ji začal líbat. Vášnivě. Žádostivě. Přitáhl si ji k sobě a držel tak pevně, jako kdyby ji už nehodlal nikdy pustit. „Ještě ti musím říct jedno, Faith. Miluju tě. Ať už jsi byla v minulosti kým chtěla, bez ohledu na to, kým jsi teď, případně kým jednou budeš - miluju tě. A to je to jediné, na čem opravdu záleží.“

Faith se vpila pohledem do jeho očí natolik hluboko, aby spatřila veškerou Kaneovu lásku, klíčící důvěru i smíření se skutečností. Stoupla si na špičky a zlehka se dotkla jeho tváře hřbety prstů.

„Ano. To je to jediné, na čem záleží. I já tě miluju, Kane.“

Poslíček s pizzou nakonec nabyl dojmu, že ho poslali na špatnou adresu. Zvonil a zvonil, ale nikdo mu nepřišel otevřít.